

OLEG PLATONOV

**ZAŠTO ĆE
PROPASTI AMERIKA**

Zašto će propasti Amerika

© 2000 Oleg Platonov

PREDGOVOR	4
NASTANAK SAD-A KAO IMPERIJA ZLA	5
SAD – KRISTALIZACIJA ŽIDOVSKO-MASONSKOG DUHA	11
SAD - OLIČENJE ZLA JUDEJSKO-MASONSKOJE CIVILIZACIJE.....	21
APOGEUM EKONOMSKOG PARAZITIRANJA.....	29
VAMPIR NA TIJELU ČOVJEČANSTVA.....	36
VELIKA MASONSKA SUPERSILA.....	39
PROTIV NOVOG ZAVJETA.....	47
SLUŽBENA PODRŠKA SOTONIZMU.....	53
RAZARANJE KRŠĆANSKE ETIKE LJUBAVI.....	63
SODOMIJA - PRIJESTUP PRED BOGOM I LJUDSKOM PRIRODOM.....	68
TAJNA SVJETSKA VLADA.....	76
SVJETSKA VLADA OD REDA ILUMINATA DO DRUŠTVA OKRUGLOG STOLA.....	77
IDEOLOGIJA SVJETSKOJE ZAVJERE.....	84
VIJEĆE ZA VANJSKE ODNOSI.....	87
BILDERBERG GRUPE.....	91

TRILATERALNA KOMISIJA.....	93
SVJETSKI FORUM ("GORBAČOVLJEV FOND").....	94
NOMENKLATURA SVJETSKE ZAVJERE I NJEN SASTAV.....	101
<i>NAPOMENA</i>	104
<i>BILJEŠKA O PISCU</i>	105

PREDGOVOR

Ljudi su najčešće taoci društvenog sustava u kojem im je bilo suđeno doći na svijet. Ali, zar su obični ljudi krivi što su se rodili, na primjer, za vrijeme Džingis-Kana ili Hitlera? A upravo oni postaju prve žrtve čudovišnih sustava. Započinjući nepristran razgovor o Americi, ja, naravno, ne želim povrijediti obične Amerikance koji su i inače duševno nesretni i uskraćeni (ništa manje nego ljudi koji su živjeli pod Hitlerom ili Džingis Kanom). Stvar je u tome što bezvjerni, neljudski i u velikoj mjeri totalitarni sustav, kakav je američki, uopće nema pravo na postojanje, kao ni svaki drugi imperij zla. Sustav amerikanizma, to jest parazitskog postojanja na račun tuđih resursa, sustav nasilja, obmane, eksploatacije i pljačke drugih država, mora biti svladan zajedničkim naporima čovječanstva. U protivnom, čovječanstvo neće opstati.

Amerika nije ni država ni nacija. To je jednostavno veliki teritorij na kojem žive useljenici iz raznih zemalja. Ovdje je suštinski to što je Amerika lišena osnovnog temelja stabilne državnosti - nacionalne jezgre, tj. državotvornog naroda. To što se naziva američkim narodom, nije kvalitativno organsko niti samosvojno određenje, nego umjetni konglomerat osoba tuđih jedni drugima, koje su povezane zajedničkom strašću za potrošnjom i zaradom i instinktivnim strahom zbog odgovornosti za zajednički zločin protiv čovječanstva. Takav konglomerat može stabilno opstati samo u relativno kratkom odsječku vremena i, kao što to povijest pokazuje, raspada se u suočenju s prvim ozbiljnim teškoćama, a s njima se Amerika još nije istinski susrela iako već stoji na njihovom pragu.

Mnogo sam godina proučavao američku povijest i ekonomiju. Na tu temu sam branio magistarski rad i doktorsku disertaciju. I što sam se više bavio proučavanjem Amerike, postajao sam svjesniji goleme opasnosti koju ona predstavlja za cijeli svijet. Ono što je za mene u početku bilo znanstvena hipoteza, potvrdilo se za vrijeme moja četiri istraživačka putovanja u tu zemlju, od 1995.-1997. Za sedam mjeseci, koliko sam ukupno proveo u SAD-u, proputovao sam veliki dio njenog teritorija, bio sam u 12 država na Istočnoj i Zapadnoj obali, na jugu, sjeveru i u centralnom dijelu ove zemlje. Imao sam stotine susreta i sklopljenih poznanstava s najrazličitijim ljudima u desecima gradova i mjesta. Poljoprivrednici, radnici, svećenici, pravnici, umjetnici, novinari, glazbenici, skitnice, policajci, službenici, članovi američkih patriotskih organizacija, stranački čelnici i društveni djelatnici, rabini, masoni, prostitutke, sotonisti, homoseksualci - to je najkraći spisak osoba s kojima sam se imao priliku susresti za vrijeme mog boravka u SAD-u. Svaki od ovih susreta - na benzinskoj crpki, u restoranu, kazalištu,

biblioteci, kockarnici, masonskoj loži, policijskom punktu ili indijanskom rezervatu - bila su zrnca Amerike iz kojih je postupno izranjalo njeno lice.

NASTANAK SAD-a KAO IMPERIJA ZLA

Sjedinjene Američke Države su nastale kao epicentar judejsko-masonske civilizacije. Ova država je stvorena uglavnom pod utjecajem židovskih elemenata i pokazala se, po Sombartovim riječima, kao "emanacija židovskog duha"¹. Sve sile zla, surovosti, razvrata i raspadanja, koje su svojstvene judejsko-masonskoj civilizaciji, utjelovile su se najpotpunije i najdosljednije u povijesti SAD-a.

Godine 1905. predsjednik SAD-a Theodore Roosevelt obratio se Židovima pozdravnim pismom povodom 250-godišnjice naseljavanja Židova u SAD. Opisujući zasluge Židova za Sjedinjene Države, on je direktno izjavio: "Židovi su pomogli da se formira država." A bivši predsjednik SAD-a Grover Cleveland istim je povodom rekao: "Samo neke, ili čak niti jedna od nacija koje čine američki narod, nije izvršila veći, direktniji ili indirektniji utjecaj na razvoj suvremenog amerikanizma nego što je to ostvarila židovska nacija."²

Sjedinjene Američke Države su kao država bile izgrađene na robovlasništvu i žestokoj eksploataciji crnaca. Američka nacija se formirala na krvi, kostima, zemlji i posjedima više od 100 milijuna ubijenih i mučenih Indijanaca, pravih vlasnika ove zemlje. Judejsko-masonski tisak sve do naših dana nameće predodžbu tome da je Amerika bila stvorena rukama bijelih kolonista. A zapravo, je veći dio zemlje, još prije dolaska bijelaca, bio kultiviran od strane samih Indijanaca. Bijelci su nastupili kao okupatori, pljačkaši i razbojnici, koji su izgradili svoje blagostanje na smrti i patnjama desetina milijuna Indijanaca i robova.

Trgovinu robljem je u Americi započeo sam Kristofor Kolumbo. Pet njegovih židovski suboraca (Marana), na čelu sa Sanchezom, predložili su mu da zarobi 500 Indijanaca te ih proda kao robove u Sevilly. Zamisao je bila ostvarena, no sam Kolumbo iz ovog pothvata nije izvukao korist, već su to učinili Marani koji su na taj način započeli eru trgovine robljem u Novom Svijetu.³ Prvi Židovi koji su počeli "trgovati" s Indijancima bili su H. Levi i N. Lo koji su podigli u Newportu tvornicu alkohola navikavajući na piće lokalno indijansko stanovništvo.⁴ Već poslije kratkog vremena u oblasti Newportu bile su podignute još 22

¹ Sombart, W., B. *The Jews and Economic Life* (Евреи и хозяйственная жизнь 4.1. СПб 1912., str. 39.)

² *The 250 anniversary of the settlement of the Jews in U.S.* (1905.), P. 12.18.

³ Cowley M. *Adventures of an African slaver*, N.Y., 1928., p. 11.

⁴ *Who brought the Slaves to America*, Sons of Liberty, Metairie, 1958. p.6.

tvornice za proizvodnju alkohola. Sve su pripadale Židovima.⁵ Pomoću “vatrene vode” i direktnih ubojstava (uništavanja cijelih naselja) u radijusu većem od 100 km oko Newporta domorodačko stanovništvo Amerike, Indijanci, bilo je likvidirano. Židovska trgovina “vatrenom vodom” nastavila se širiti. Krajem XVII. i tijekom XVIII. stoljeća znatan dio Židova, moćnih proizvođača alkohola, bavio se trgovinom robljem. Nije slučajno što je upravo Newport postao centar trgovine robljem. Suvremenici su ga upravo tako i nazivali -“židovski Newport - međunarodni centar trgovine robljem”.⁶ U Newportu je Židovima pripadalo 300 brodova za prijevoz robova.⁷ Prema arhivskim dokumentima instituta Carnegie u Washingtonu su tri četvrtine trgovaca robljem bili Židovi koji su živjeli uglavnom u Newportu.⁸ Najpoznatiji židovski trgovac robljem, koji se ovim kriminalnim obrtom bavio gotovo pola vijeka, bio je Aaron Lopez koji je osobno kontrolirao polovinu trgovine robljem. Newport je u vrijeme A. Lopeza bio mjesto u kojem je nikla jedna od prvih masonskih loža na teritoriju SAD-a, u 90 posto slučajeva sastavljena od Židova, a nakon 20 godina konstituirana je još jedna - Car David - koju su u potpunosti činili Židovi.

Drugi centar židovske trgovine robljem u SAD-u bio je Charleston u Južnoj Karolini. Ovdje su židovski poduzetnici također podignuli veliki broj tvornica alkohola čiji su proizvodi transportirani u Afriku u zamjenu za roblje. Međutim, robovi iz ove “razmjene” nisu išli samo u SAD, već i na židovske robovlasničke plantaže u Zapadnoj Indiji. Tu su dva Židovska mešetara Ayerger i Zeiller, koji su tijesno bili povezani s Rotshschildima, osnovali robovlasničku agenciju *Assiento*.⁹

Za Židove poput Aarona Lopeza Afrikanci su bili isto što i divlje životinje ili stoka. Sustav židovske trgovine robovima-crcima u XVIII. stoljeću bio je uspostavljen na sljedeći način:

1. Na teritoriju Afrike su formirane podružnice trgovaca robljem koji su na sve načine (nasiljem, opijanjem, obmanom) hvatali crnce i okivali ih u lance.

2. Iz SAD-a su dolazili brodovi puni pića na kojima su nesretnike, poslije opuštanja “vatrenom vodom,” zatvarali u tamnice i šibali. Hranu i vodu su im dodavali kroz uzak otvor kroz koji se čovjek nije mogao niti provući. Prije polaska broda u Ameriku kapetani-robovlasnici, bi se razračunavali s trgovcima-robovlasnicima. Za svakog crnca su davali ili

⁵ Isto., str. 6.

⁶ Isto., str. 6.

⁷ Isto., str. 6., 13.

⁸ Isto., str. 14; Newport je kasnije ušao u teritorij New Yorka.

⁹ Isto.

400 litara razblaženog alkohola (najčešće u vidu ruma), ili 40 kilograma baruta ili čak 18-20 dolara u novcu.

3. Robovlasnički brodovi su stizali u SAD i tu su se, kroz već razrađenu mrežu raznovrsne burze, crnci prodavali po cijeloj zemlji. Vrijednost jednog roba dostizala je 2000 dolara. Već sredinom XVIII. stoljeća svaki šesti stanovnik istočnih država SAD-a bio je rob-crnac.

Židovski trgovci robljem su, za to vrijeme visoku, cijenu crnaca objašnjavali čestom smrtnošću na putu iz Afrike u SAD. Zapravo, na temelju povijesnih podataka, od deset crnaca obično je samo jedan dospijevao do obala SAD-a. Samo između 1661.-1774. godine iz Afrike je u SAD bilo dovedeno oko milijun živih robova, a više od devet milijuna ih je umrlo na putu.¹⁰ Prihod židovskih trgovaca robljem od ovog pothvata je iznosio najmanje dvije milijarde dolara, prema cijenama iz sredine XVIII. stoljeća, što je bila astronomska svota za to vrijeme. Ovaj prihod je poslužio da se učvrsti moć židovskog financijskog kapitala.

U XVII. stoljeću, kada su europski kolonisti počeli preplavljivati Sjevernu Ameriku, njen teritorij je bio naseljen mnogobrojnim indijanskim plemenima. Osvajači uopće nisu uzimali u obzir domorodačka prava i plemenske interese Indijanaca i doslovno su im od samog početka objavili rat do istrijebljenja. Naravno, naoružani lukom i strijelom, Indijanci se nisu mogli na odgovarajući način suprotstaviti osvajačima. U oružanim sukobima na jednog ubijenog osvajača, ginule su desetine Indijanaca. Završivši na takav način s muškarcima, kolonisti su napadali na indijanska naselja, gdje su ostajale samo žene, djeca i starci i bezdušno ih ubijali. Ona indijanska plemena koja osvajači nisu mogli uništiti silom oružja, istrebljivali su podlošću i lukavstvima. Najrasprostranjenija metoda bila je prodaja Indijancima pokrivača zaraženih velikim boginjama¹¹ ili drugim opasnim bolestima, a također i prodaja otrovnih pića.

Osvajivši zemlju koja je pripadala Indijancima, kolonisti su njih, domorodačko stanovništvo, proglasili strancima. Prema zakonima SAD-a (koji su vrijedili sve do 1924. godine!) Indijanci nisu bili građani te zemlje i nisu u njoj imali nikakva prava.

Navest ću nekoliko karakterističnih primjera.

Jedno od mnogobrojnih indijanskih plemena - Cherokee, do XVII. stoljeća živjelo je na teritoriju današnje Virginije, obiju Carolina, Alabame i Georgije, zauzimajući široki pojas teritorija između planina i mora.

¹⁰ Isto., str. 8., 13.

¹¹ Ovdje i dalje (osim posebno označenih slučajeva) prilikom izlaganja činjenica o genocidu nad Indijancima u SAD-u, navode se podaci iz knjige poznatog znanstvenika M. Stingla: *Indijanci bez tomahavka*. M., 1984.

Poslije 1721. godine bijeli osvajači su počeli postupno potiskivati ovaj narod i zauzimajući njegovu zemlju ostavljajući mu samo mali prostor.

Godine 1791. vlada SAD-a nametnula je tom narodu razbojnički ugovor lišavajući Cherokee velikog dijela njihovog povijesnog teritorija. Ostale zemlje ovog plemena proglašene su tobože neprikosnovenima. Međutim, poslije 35 godina okupacijska politika se radikalizira. Pri vojnom ministarstvu SAD-a formira se Uprava za indijanska pitanja. Podčinjenost Indijanaca vojnom ministarstvu svjedoči o tome da federalne vlasti nisu skrivale svoje planove o produženju rata s Indijancima. Vlada SAD-a realizira nasilno preseljavanje indijanskih plemena u tada puste oblasti Divljeg Zapada. Prinudnom preseljavanju je podvrgnuto pet velikih plemena koja su živjela na jugoistoku SAD-a, a među njima su bili i Cherokee. Preseljavanje je izvedeno kao vojna operacija oružanih snaga SAD-a i bilo je praćeno nevjerojatnim nasiljem, masovnim ubojstvima i bezakonjem. Vojni strvinari su pljačkali indijansku svojinu i oduzimali im stoku.

“Demokratska” vlada SAD-a, pod prijetnjom smrti, okuplja “predstavnike” indijanskih plemena, kako bi s njima zaključila “dobrovoljni” ugovor o prodaji zemlje. Okupivši tako, silom, 400 od 17000 Indijanaca iz plemena Cherokee na “plemenski skup”, okupatori su prisilili “narodnu skupštinu” da odobri ugovor koji je uskoro bio ratificiran u Kongresu SAD-a. Tako je plemenu Cherokee bilo oduzeto 7 milijuna jutara¹² dobro obrađene zemlje. Okupivši sve Cherokeeije, vojska ih je protjerala na novoodređeni “indijanski teritorij” preko Mississippija. Od 17000 Cherokeea za vrijeme selidbe je umrlo 4000 ljudi. Kasnije je i ova zemlja bila oduzeta Cherokeejima. Okupatori su im ukupno oduzeli 81,2 milijuna jutara zemlje.

Preko Mississippija su bili prognani i Chiikasaawi, Choctawi, Creeki i Seminole koji su živjeli na jugoistoku SAD-a. Američki general Jackson, koji se proslavio neviđenom surovošću u pohodima protiv Indijanaca, 1818. godine je u Floridi istrijebio najmanje trećinu Seminola.

Govoreći kako se provodila kolonizacija ovih zemalja, Sombart piše: “Grupa izdržljivih muškaraca i žena - otprilike po dvadesetak obitelji - upućivala se u nenaseljenu pustaru kako bi započeli novi život. Od ovih dvadeset obitelji devetnaest je bilo opskrbljeno plugom i srpom; oni su išli s namjerom krčiti šumu, paliti stepu i da svojim vlastitim radom zarađuju sebi hranu. Dvadeseta obitelji je otvarala radnju i pomoću trgovine - možda čak pokretne trgovine - opskrbljivala je svoju subraću prijeko potrebnim dobrima koje zemlja nije pružala. Ova dvadeseta obitelji uskoro uzima na sebe i skupljanje poljoprivrednih proizvoda koje je proizvodilo ostalih devetnaest obitelji. Ona prije ostalih dolazi do

¹² Mjera za površinu u nekim zemljama, koja iznosi 4047 m²

vlastitog novca i zato, u slučaju potrebe, može pozajmljivati drugima. Često je u 'trgovini' koju su oni držali, postojalo nešto kao zemljoradnička kreditna banka, a često vjerojatno i agencija za prodaju zemlje i slična poduzeća. Na taj način, zahvaljujući djelatnosti ove dvadesete obitelji, zemljoradnik Sjeverne Amerike od samog početka dolazi u dodir s novčanim i kreditnim poslovanjem Staroga svijeta. Svi proizvodni odnosi se od samog početka odvijaju na suvremenim temeljima. Duh grada se pobjedonosno probijao u najudaljenija sela. Može se reći da se od prvih dana kolonizacije narodna privreda Amerike počinje prožimati kapitalističkim duhom i elementima kapitalističke organizacije. Jer, ove prve jezgre se uskoro razgranavaju u velike organizacije. Ali, tko je stavio na ovaj Novi svijet kapitalistički pečat, tko zapravo, ako se kao odlučujući faktor uzme čisto osobni element, a ne povijesna konjunktura? Dvadeseta obitelj i u svakom selu!

Dovoljno je reći da je ova dvadeseta obitelji svaki put bila Židovska obitelji koja se pridruživala grupi doseljenika ili je dolazila nakon što bi oni osnovali koloniju.”¹³

Židovske trgovačke ispostave, gdje su za alkohol ili oružje trgovci (najčešće židovski) otkupljivali od Indijanaca krzno i gledali na njih kao na objekt eksploatacije, nisu dopuštale predstavnicima drugih ispostava da eksploatiraju “njihove Indijance”. Na koji način su bijeli trgovci kažnjavali nepokorne Indijance, svjedoči sljedeća pripovijest:

Jednom su se na Missouriju pojavili trgovci, predstavnici druge ispostave, i počeli otkupljivati krzno po povoljnijoj cijeni. Tada su trgovci stare ispostave riješili “kazniti” Indijance koji su prodavali krzno konkurentima. Godine 1837. je bio poslan u ispostavu Fort-Union čovjek koji je bolovao od boginja, a upravitelj ispostave, koji je bio upozoren, pozvao je u Fort-Union 500 najboljih lovaca od onih koji su prodavali krzno konkurentima. U ispostavi su ih zarazili krvlju jednog bolesnika, a zatim se upravitelj oprostio s njima. Nije prošlo ni mjesec dana, a sva plemena su oboljela od boginja. Sačuvano je svjedočenje upravitelja ispostave Fort-McKenzi koji je posjetio jedno od zaraženih sela da bi vidio kako djeluje infekcija. Vidio je da su između wigwama ležale stotine trupala, a samo su dvije žive Indijanke pjevale pogrebne pjesme. Trgovci-zlikovci nisu na taj način samo ubijali Indijance, već su i zarađivali na njihovoj smrti jer su sa pokojnika skidali odjeću sašivenu od odabranih bizonskih koža i slali je u svoje trgovine po gradovima.

Oružane snage SAD-a su se razvijale i jačale zahvaljujući operacijama masovnog ubijanja Indijanaca. U svakoj zgodnoj prilici bijeli bi osvajači napadali Indijance i zvjerski ih ubijali. Prešutno geslo ovog genocida bilo je: “*Potpuno očistiti Ameriku od Indijanaca.*”

¹³ Sombart, W. Cit. djelo, str. 45.

Godine 1864. odred majora Chiwingtona je na prepad napao naselje Cheyenna i pobio sve koji su se tamo zatekli. Američki vojnici su skalpirali čak i žene i djecu. Nakon nekoliko godina na rijeci Washita, kao rezultat novog podmuklog napada koji je izveo general Custer, istrebljenje Cheyenna bilo je dovršeno.

Vlada SAD-a 1862. godine donosi Zakon o naseljavanju Zapada, tj. indijanskih teritorija. Kako bi stimulirala bijelce za borbu protiv Indijanaca, svakom kolonistu je obećala besplatnih "160 jutara dobre zemlje u trajno vlasništvo". Indijanci - vlasnici ove zemlje - stavljaju se izvan zakona. Do kraja šezdesetih godina po cijeloj zemlji provode se masovni progoni i ubojstva Indijanaca. Sačuvano je pismo jednog od prvih kolonista Kalifornije: "... Često sam se sporio sa Goodom o Indijancima. Good smatra da je potrebno ubijati svakog muškarca i ženu, ali Indijanke treba ostavljati žive. A meni je bilo jasno da mi trebamo ubijati i indijanske žene."

Vlasti mnogih država u SAD-u su plaćale velike svote novca za svaki skalp ubijenog Indijanca. Na taj način američki vojnici su se iskupljivali pred nadređenima. I danas se u američkim muzejima čuva golema količina ovih skalpova.

Kongres SAD-a 1871. godine ratificira Zakon o indijanskim rezervatima. Nakaznije od zločina drevnih egipatskih faraona, koji su preseljavali narode, ovaj Zakon je legalizirao totalnu pljačku Indijanaca, preobrazivši prave vlasnike zemlje u obespravljene robove ostavljene na milost i nemilost sitnim federalnim službenicima.

Godinu dana poslije donošenja ovog Zakona federalni opunomoćenik za indijansko pitanje je ovako okarakterizirao državnu politiku SAD-a prema Indijancima: "Potrebno je jasno shvatiti da se o odnosu civilizirane države prema divljacima ne može postaviti pitanje časti nacije. S divljim ljudima je potrebno postupati isto kao i s divljim životinjama. To znači postupati s njima onako kako je u danoj situaciji najjednostavnije: ratovati, nanijeti im poraz ili se spašavati od njih bijegom. Indijanac se treba u rezervatu osjećati onoliko dobro, a izvan njega onoliko loše koliko je to potrebno vladi. Oni koji se pokažu poslušnima, dobit će hranu i državnu zaštitu. A one koji se budu loše ponašali, potrebno je odmah kažnjavati ili uništavati...".

Sasvim je očigledno kako državna politika SAD-a prema domicilnom narodu Amerike oponaša židovsko-talmudski model odnosa Židova prema gojima (akumi, nohri itd.). Taj isti odnos prema drugim ljudima kao prema stoci, ta ista zaprepašujuća surovost i osjećaj da im je sve dopušteno, susreće se kod fanatičnih Židova.

Odnos prema zemlji i imovini Indijanaca kao ničijoj, slobodnoj, također ponavlja jednu od temeljnih normi Talmuda koji vlasništvo nežidova smatra "slobodnim jezerom". Rukovodeći se ovim principom,

židovsko-masonska vlada SAD-a je 1899. godine obznanila početak novog grabeža indijanske zemlje koja im je tek nedavno bila zapisana "zauvijek" - američka vlada, slično židovskim boljševicima u Rusiji, odlučila je još jednom konfiscirati indijansku zemlju. Organizirana je opće američka kampanja imenovana "Trkom".

U pozivu vlade SAD-a je pisalo: "Svaki bijeli građanin Sjedinjenih Država koji želi dobiti besplatnu zemlju treba se 22. travnja 1899. godine javiti na ranije određen položaj. Toga dana, u osam ujutro, bit će dan signal za start. Svaki učesnik 'trke' dobit će besplatno onaj dio zemlje koji osvoji prije drugih. Najbrži dobivaju više od ostalih!" Ove "trke" su okupljale tisuće bijelaca koji su se željeli okoristiti na račun Indijanaca. Svaki sudionik je držao u ruci komad bijelog platna. Prvi koji bi uspio postaviti svoju bijelu zastavicu na još nezauzeti indijanski teritorij, postojao bi njegov vlasnik. Tako je na američkoj zemlji trijumfirao talmudski duh.

Prvobitna akumulacija kapitala, koja je dala mogućnost SAD-u da uspješno razvije svoju ekonomiju, bila je ostvarena na račun trgovine robljem, eksploatacije robova, pljačke indijanske imovine i njihovog teritorija. Mit o američkim kolonistima koji svojim radom osvajaju zemlju je ista takva izmišljotina kao i mit o američkoj demokraciji. Golemi dio zemlje kultivirali su Indijanci, a ne bijelci. Zemlja na kojoj su bijeli okupatori počinjali od nule, bila je osvojena i kultivirana rukama robova.

Bijeli osvajači su razrušili civilizaciju i kulturu Indijanaca koja je po svojim duhovno-moralnim vrijednostima bila na mnogo većem nivou od judejsko-talmudske i približavala se kršćanskim shvaćanjima. Patološka surovost i gramzivost, koje su karakterizirale bijele okupatore Sjeverne Amerike, bile su apsolutno tuđe Indijancima. Opravdano su te bijele pridošlice smatrali ljudima koji nisu sasvim normalni, koji su oštećeni i koji jedino zaslužuju sažaljenje. Na taj način bijele osvajače Amerike promatrali su ruski pravoslavni svećenici na Aljasci i u Kaliforniji, hrabro razobličavajući njihove razbojničke "podvige."

Istinsko kršćanstvo je uvijek štitalo Indijance od surove samovolje i pljačke njihove imovine. Na američkim teritorijima, koji su sve do XIX. stoljeća pripadali Rusiji, Indijanci su u potpunosti opstali. Štoviše, mnogi od njih koji su primili kršćanstvo uspjeli su i očuvati svoju kulturu.

SAD – KRISTALIZACIJA JUDEJSKO-MASONSKOG DUHA

Avangarda i epicentar nastanka židovsko-masonske civilizacije bile su Sjedinjene Američke Države. U temelju njihove političke organizacije postavljen je princip drevne Judeje. Poslije povratka Židova iz Egipta u

Palestinu, njen teritorij je podijeljen na dvanaest dijelova i ždrijebom na dvanaest plemena Izraelovih. Svakim dijelom se upravljalo prema vlastitim zakonima i tradiciji, ali su svi bili podčinjeni zajedničkom Sanhedrinu. To isto načelo su primijenili i "očevi-osnivači" SAD-a (gotovo svi su bili članovi masonskih loža u kojima su većinu činili Židovi). Objedinjeno je trinaest država, od kojih je svaka imala svoje lokalne zakone i tradiciju, ali su sve bile podčinjene federalnom centru koji je od početka postojanja SAD-a bio formiran i potpuno kontroliran od masona.

Gotovo u svim masonskim ložama Sjedinjenih Država više portreti "očeva-osnivača", odjevenih u masonsku odoru, među kojima se naročito ističe lik prvog predsjednika SAD-a, Geoga Washingtona sa svim masonskim insignijama najvišeg stupnja.¹⁴

Prvi projekt SAD kao države bio je razrađen 1748. godine od strane utemeljitelja i glave američkog masonstva Benjamina Franklina.¹⁵ Ovaj mason visokog stupnja cijeli je svoj život bio povezan s židovskim krugovima, a sam sebe je smatrao "ekonomom" židovskog kapitala. Njegova krilatica "novac je iskovana sloboda" postala je svojevrsni simbol američkog, tj. židovsko-masonskog, shvaćanja "slobode" kao posjedovanja novca pod bilo koju cijenu. Deklarativno klanjanje Mamonu Benjamina Franklina i drugih "očeva-osnivača" SAD-a direktan je dokaz da su, od samog početka, u temelje ove države bili položeni židovsko-talmudski, a ne kršćanski principi.

Deklaraciju o nezavisnosti, koja je označila početak stvaranja SAD-a, potpisao je veliki broj masona, a među njima i, već spomenuti, prvi američki slobodni zidar Benjamin Franklin.¹⁶

Dijete židovsko-masonske ideologije je i ustav SAD-a - najdvoličniji pravni dokument u povijesti čovječanstva. Proklamirajući slobodu i demokraciju, taj ustav je dopustio Amerikancima da liše prava građanstva autohtono stanovništvo ove zemlje - Indijance (oni su to pravo dobili tek u XX. stoljeću), gotovo sto godina omogućavao je robovlasništvo i trgovinu robljem lišavajući izvornog prava većinu stanovništva zemlje (crnce i Indijance) i dopuštao neshvatljivu proizvoljnost i bezakonje bogatih u odnosu prema siromašnima. Godine 1857. Vrhovni sud SAD-a je donio ovakvo rješenje o ustavnosti trgovine robljem: "U današnje vrijeme pravo vlasništva nad robovima jasno je i nedvosmisleno utvrđeno Ustavom. Pravo trgovine robovima, kao običnom robom ili imovinom, garantirano je građanima u svakoj državi.

¹⁴ Osobno sam vidio takve slike i portrete u masonskim ložama SAD u kojima sam imao prilike da boravim.

¹⁵ Moramarko M., nav. djelo, str. 105-106; Черниловский З. М. *Всеобщая история гомосексуализма и права*. М., 1973. с. 257.

¹⁶ Clausen Henry (330) *Masons who helped shape our nation, Supreme Council*, 1976., p. 9.

Jedino ovlaštenje koje je bilo dano Kongresu povezano je s obavezom zaštite prava vlasnika”.¹⁷ Tek 1870. godine u Ustav je bila unesena ispravka koja je zabranjivala da se crnci lišavaju izbornog prava.

Svi čelnici, i oko trećina učesnika Konventa, koji su se sastali i donijeli ovakav “ustav”, bili su masoni.¹⁸

U formiranju temeljnih državnih dokumenata i ideologije SAD-a odlučujuću ulogu je igrao fanatični masonski red iluminata, koji je, po početnim slovima grčkih riječi “Filozofija neka bude vodič i princip života” u Americi dobio ime Phi-Beta-Kaapa. Ovaj red se pojavio na američkom tlu 1776. godine. Njegovo osnivanje u Americi vezuje se uz Thomasa Jeffersona, kasnijeg predsjednika SAD-a.¹⁹ Kao što je zapazio istraživač društva Phi-Beta-Kaapa, koji je živio u XIX. stoljeću: “ova tajna sotonistička organizacija predstavlja veliku opasnost za društvo, njegove građanske i religiozne institucije”.²⁰

Ideologijom iluminata bio je prožet i pogled na svijet prvog američkog predsjednika Geoga Washingtona koji je u pismu svom prijatelju, pastoru F. B. Schenaideru, priznao: “*Uopće nisam bio sumnjičav prema širenju doktrine iluminata i jakobinskih principa u SAD. Upravo suprotno, nitko ne može biti zadovoljniji ovom činjenicom, od mene*” (Pisma G. Washingtona, izdanje 1941. godine).

Kao što primjećuje povjesničar masonstva: “I danas se američko masonstvo ponosi svojim 'očevima-osnivačima', a mnogi slobodni zidari podvlače masonski sadržaj osnivačkih principa Deklaracije 1776”.²¹

Kao što je govorio američki mason visokog stupnja (33) H. Clausen, masoni su formirali američku naciju. U tome je bezuvjetno bio u pravu. Cijeli politički i socijalni sustav SAD-a je nikao na osnovama židovsko-talmudske ideologije masonskih loža koja ga je prožela duhom surovosti, pohlepe, licemjerja, dvoličnosti, vjere u vlastitu predodređenost, izabranost i osjećajem nadmoćnosti i prezira prema ljudima koji ne priznaju ovaj surovi sustav.

Počevši izgradnju državnog ustroja SAD-a, glavni američki masoni G. Washington i B. Franklin uvukli su u nj svoju braću po ložama i židovske špekulante (a to je najčešće bilo sjedinjeno u istoj osobi).

Prvi ministar vanjskih poslova SAD-a je postao Robert Livingstone, veliki majstor masonske lože države New York.²²

¹⁷ Черниловский Z. M., nav. djelo, str. 264.

¹⁸ Kleinknecht C.F. *Anchor of liberty The supreme council*, 330... Washington, 1987., p. VII.

¹⁹ *A ritual and illustrations of freemasonry... and the key to the Phi Beta Kappa*. London, 1880. p. 249.

²⁰ Isto.

²¹ Moramarko M., nav. djelo, str. 166.

²² Clausen H., nav. djelo, str. 14.

On je položio čvrste masonske temelje vanjskopolitičkom resoru SAD-a, formiravši njegov rukovodeći kadar isključivo od slobodnih zidara.

Dva druga istaknuta masona, Robert Morris i Alexander Hamilton, formirali su na istim temeljima državni sustav financija i poreza preobrazivši ga u sredstvo za osobno bogaćenje. Morris, koga je u masonsku ložu primio osobno George Washington, bio je postavljen od strane predsjednika za prvog ministra financija SAD-a.

Na inicijativu G. Washingtona i Morrisa 1782. godine formira se prva državna banka SAD-a, u kojoj su glavni dioničari bili vodeći masoni Franklin, Jefferson, Hamilton, Monroe i Yay.²³

Prvi vrhovni sudac SAD-a je bio "brat" John Marshal, a ostao je na ovoj dužnosti sve do smrti 1835. godine. Tijekom više desetljeća na ovom položaju Marshal je postavio temelje masonskog pravosuđa SAD-a, preobrazivši ga u objekt ismijavanja pravednosti i zdravog razuma. Prihvatanjem, na njegovu inicijativu, američkih zakona, deklariranjem za slobodu i demokraciju, jedan dio stanovništva Amerike pravno je preobražen u stvar (crnci), a drugi dio u strance (Indijanci). Masonska femida potpuno je ignorirala žalbe Indijanaca i crnaca zbog genocida i pravnog izrugivanja. Za vrijeme službe "brata" Marshala istrijebljeno je nekoliko milijuna Indijanaca, a njihov teritorij i imetak zaposjeli su bijeli osvajači.

Federalni grad, kasnije glavni grad SAD-a, Washington, prema masonskim izvorima, gradili su masonski arhitekti koje je predvodio James Hoban (prvi majstor masonske lože № 1), koga je 1792. godine za glavnog arhitektu postavio osobno George Washington.²⁴

Budući da je grad podizan na praktički pustom mjestu, pred masonskim arhitektima su bile velike mogućnosti. Prilikom izrade projekta koristili su figure i simbole masonskih rituala.

Glavne arhitektonske dominante buduće prijestolnice židovsko-masonske civilizacije postali su predsjednički dvorac (kasnije nazvan "Bijela kuća", a njega je gradio sam "brat" Hoban), masonski hram (prvobitno je bio planiran kao novi Solomonov hram) i masonski Memorijal (kasnije Memorijal masonu Thomasu Jeffersonu). Ako se pogleda urbanistički plan Washingtona, jasno se zapažaju figure masonske simbolike.²⁵ Od Bijele kuće i Memorijala idu linije koje se sijeku u masonskom hramu, oblikujući sliku šestara. Iz ptičje perspektive na tlocrtu grada dobro se uočavaju ključni simboli slobodnih zidara -

²³ Isto., str. 16.

²⁴ Isto., str. 19.

²⁵ Blevins Gary. *666 The Final warning. Beauty of the Beast - ancient Mystery code revealed*, Votdministries. 1990., p. 106.-109.

kutomjeri, šestari, ravnala, pentagrami. Na gornjem dijelu Bijele kuće Hoban je postavio pet pentagrama koji predstavljaju simbol masonske vlasti.

Američki masoni su mnogo više od njihove zapadnoevropske “braće” pridavali naročiti značaj simboli podrijetlom iz židovske Kabale, nalazeći u njoj zalog svoje snage. Ovo se u znatnoj mjeri može objasniti time što je u SAD-u u masonskim ložama bilo mnogo više Židova nego u Europi, a neke su se u potpunosti sastojale od njih.²⁶

Masonska simbolika je prisutna u mnogim državnim dokumentima SAD-a, a prije svega na novčanicama.²⁷

Pogledajmo, primjerice, novčanicu od jednog dolara. U njenom lijevom dijelu nalazi se zarubljena piramida na čijem vrhu dominira trokut s okom “Velikog Arhitekta svemira”, što je obično simbol na dokumentima masonskih loža. Kod slobodnih zidara “Veliki Arhitekt Svemira” je okultni objekt idolopoklonstva, tako da natpis “U Boga vjerujemo”, koji stoji paralelno s piramidom, djeluje kao užasno bogohuljenje, jer se istiniti Bog ovdje svetogrdno zamjenjuje objektom masonskog obožavanja.

Piramida ima trinaest slojeva u kojima svaka opeka simbolizira mjesto svakog naroda i čovjeka u odnosu prema vrhu. Simbol vladajućeg vrha - trokut s okom “Velikog Arhitekta Svemira” - ovjenčan je latinskim natpisom od trinaest slova i kao da potvrđuje pravo “izabranog” naroda na svjetsko gospodstvo. Broj 13, koji u okultnim ritualima predstavlja jedan od simbola sotone, prisutan je u mnogim crtežima novčanica od jednog dolara. Službeno se smatra da označava broj prvobitno ujedinjenih država. Zapravo - kako mi je otvoreno rekao jedan rozenkrojcer iz Los Angelesa - broj trinaest, osim općeg okultnog značenja, simbolizira i židovski narod koji se sastoji od 13 dijelova - 12 plemena Izraelovih i trinaestog plemena koje je prišlo Izraelu primivši judaizam, a to su Hazari koji danas čine većinu Židova²⁸, kao i “duhovni” Židovi - masoni.

Pod simboličkom piramidom svjetskog gospodstva “izabranog” naroda ispisane su riječi koja odražavaju glavni cilj židovsko-masonske civilizacije - “Novi poredak zauvijek”.

U desnom dijelu novčanice naslikan je orao koji nosi štit s trinaest traka, držeći u desnoj pandži grančicu akacije s trinaest listova i trinaest pupoljaka. Akacija je u masonskoj simbolici Sveto drvo mudrosti i

²⁶ Who brought the Slaves to America..., p. 7.

²⁷ Kalaić D., *O simboli dolara*, Literaturnaia Rossiia, 8. 1. 1993.

²⁸ Nije uzalud A. Koestler nazvao svoju knjigu o Hazarima: *Trinaesto pleme* (vidi: Koestler A.: *The Thirteenth Tribe*, 1976.).

znanja.²⁹ Ovdje grančica akacije simbolizira masonsku “prosvjećenost” nad svijetom. Za one koji ne prihvaćaju masonsku prosvjećenost. orao u lijevoj pandži nosi trinaest strijela koje prijete svakom od trinaest slojeva porobljenog čovječanstva.

I da ne bi bilo sumnje u čemu se sastoji glavni smisao “Novog poretka zauvijek”, orao u kljunu drži lentu s latinskim natpisom - geslom koja se sastoji od trinaest slova - “Iz mnoštva jedno”, tj. iz mnoštva naroda stvoriti jedinstveno kozmopolitsko stado kojim će upravljati “izabrani” narod u koji i masoni sebe ubrajaju.

Kao lako prepoznatljiv simbol “izabranog” naroda, nad orlom lebdi Davidova zvijezda (znak judaizma i Izraela), koja je sastavljena od trinaest masonskih petokrakih zvijezda. U danom slučaju ona točno odražava trinaest Izraelovih plemena.

Razvoj masonstva u SAD-u je imao naročito fanatičan karakter. Osim širenja prijestupničke sekte iluminata Phi-Beta-Kappa, među američkim slobodnim zidarima održava se tradicija direktnog klanjanja sotonu u liku Bafometa. U kabalističkoj knjizi *Zamke Velike Tore* Bafomet se prikazuje u vidu rogatog jarca s ženskim grudima koji prekriženih kopita sijedi na kugli zemaljskoj. Bafometu je na čelu pentagram. Figura Bafometa je bila postavljena u takozvanom *Vrhovnom vijeću svijeta*, koji je 31. svibnja 1801. godine osnovao Židov Isaaca Longa u gradu Charlestonu (država Južna Carolina). Vijeće je koordiniralo rad niza masonskih loža priređujući “crne mise” u koje su uvođeni čak i masoni nižih stupnjeva inicijacije. Vijeće je pretendiralo na vodstvo nad sotonističkim društvima i organizacijama. Ova grana američkog masonstva širila se u mnogim zemljama, između ostalih u Poljskoj i predrevolucionarnoj Rusiji gdje je njen opunomoćeni predstavnik bio Česlav Činski koji se nije ustručavao sebe otvoreno nazivati sotonistom.

Vrhovno vijeće svijeta uvijek je biralo crne antipape među kojima se naročito isticao Albert Pike koji je redovito služio “crne mise”. Godine 1871. Pike je objavio knjigu *Morali i dogma* koja je među slobodnim zidarima dobila naziv “masonske biblije”.

Vrhovno vijeće svijeta je bio neposredno povezan s njemu srodnom sotonističkom organizacijom - “taborom” vitezova-templara (formiran 1805.) koji je nastavio bogohulnu tradiciju izrugivanja Kristu i rituala klanjanja antikristu. Godine 1850. pojavio se masonski red *Zvijezda Istoka* (1870.) u čijim su sotonističkim orgijama sudjelovale i žene. Blizak im je bio *Stari arapski red tajnog hrama* koji je obnovio tradiciju tajnih ubojica - assasina.

²⁹ U mnogim zemljama, primjerice u Francuskoj, izlazi masonski časopis *Akacija*, koji se distribuira samo među slobodnim zidarima.

Godine 1832. nastalo je još jedno tajno društvo perfidnog fanatičnog karaktera - *Lubanja i kosti*. Njegova "alma mater" je bilo sveučilište Yale, a osnivač - mladi okultista koji je iniciran u masonstvo u Njemačkoj, očito kod iluminata - William Russell. Od 1856. godine do danas članovi ovog društva koje je postalo svojevrsna elitistička sekta kojoj su pripadali mnogi uglednici SAD-a, između ostalih i predsjednici, okupljaju se svake nedjelje u zdanju nazvanom *Mauzolej* na teritoriji univerzitetskog grada New-Haven, održavajući svoje sotonističke rituale, poput lijeganja u grob s lubanjom i kostima (članovi ove sekte su, na primjer, bivši predsjednik SAD-a, Bill Clinton i njegov prethodnik George Bush).

Pokušaji pojedinih članova masonskih loža, a koji su u njih dospjeli poradi nesporazuma, da se razotkrije prijestupnički, mračnjački karakter masonstva, završavali su se tragično. Tako su 1862. godine masoni progonili i ubili jednog svog bivšeg člana - Williamma Morgana koji je prijetio da će ih razotkriti. U početku su ga pokušavali zaplašiti, publicirajući članke s prijetnjama, a kada su shvatili da u tome neće uspjeti, unajmili su ubojice. Surovi obračun s Morganom mnogim Amerikancima otvorio je oči u vezi masonerije. Cijelu zemlju je zahvatio val uznemirenosti. U mnogim mjestima masone su izbacivali s posla, nisu ih puštali u škole i religiozne općine. Ovakav odnos prema masonstvu trajao je dvanaest godina (1826.-1838.), međutim masoni su uspjeli neke svoje protivnike potkupiti, a s nekima se tajno obračunati. Već četrdesetih godina slobodni zidari vraćaju izgubljene pozicije i pojačavaju podrivačku djelatnost protiv kršćanstva.

Od samog nastanka američkog društva u njegovim njedrima isprepleću se Židovi, masoni i poduzetnici a ovo troje se često objedinjuje u jednoj osobi. Masonski hramovi ("templovi") grade se kao dvorci s raskošnim interijerima. Mnogi financijski i privredni poslovi prije negoli bi dobili konačan oblik, prvobitno se razmatraju s "braćom". Židovski duh stjecanja, zarade i klanjanja Mamonu kultivirao se u masonskim hramovima kao uobičajeni stil života. Masonski hramovi, kao i njima bliske masonske organizacije, poput, *Rotary* ili *Lions* klubova, odgajali su poseban tip čovjeka, koji je daleko od kršćanskih ideala i koji živi prema talmudskim principima.

Kao što je u knjizi *Ljudi i narodi Amerike* pisao pukovnik T. Hamilton: "Mamon je njihov idol, oni ga ne poštuju samo na riječima, već i svom snagom svoga tijela i duše. U njihovim očima cijela zemlja nije ništa drugo nego burza i oni su uvjereni da nemaju drugog zadatka na zemlji nego postati bogatiji od svojih susjeda. Pohlepa je ovladala svim njihovim mislima, a zamjena jednih predmeta trgovine drugima, njihov je jedini odmor."

Nije potrebno reći da su znatan broj američkih poduzetnika činili Židovi, koji su diktirali ton i duh cjelokupnoj financijsko-privrednoj djelatnosti Amerike.

Kršćanstvo je u SAD-u od samog početka bilo prigušeno Židovskim duhom gramzivosti i pohlepe. Kao što je pisao rabinski unuk K. Marks: *“Praktična prevlast židovstva nad kršćanskim svijetom dostigla je u Sjevernoj Americi svoj nedvosmisleni i dovršeni izraz u tome što se i propovijed Evanđelja, san kršćanskog propovjednika, preobraća u robu, što kupac koji je bankrotirao, počinje misliti o Evanđelju, a obogaćeni propovjednik Evanđelja počinje se baviti trgovačkim špekulacijama”*.

Čak i oni poduzetnici koji su se smatrali kršćanima, bili su, u pravilu, daleko od zapovijedi Novog zavjeta preobrazivši Kristov lik u simbol vlastitog materijalnog blagostanja.

“Istinska religija Amerike” - pisao je A. Zigfrid, - “jeste mistika (novčanog - O.P.) uspjeha. Čak je i predodžba o Kristu morala biti prilagođena ovoj shemi. Američki Krist - to je efikasan proizvođač, moglo bi se reći uspješan djelatnik, jer istinska vlast u Americi jest biznis.”³⁰

Američke crkve koje su se nazivale kršćanskim, u većini slučajeva to nisu bile jer su od samog početka odbacile ono najvažnije u Kristovim zapovijedima: odsutnost pohlepe i ljubav prema bližnjem. Američke crkve su postale golema komercijalna poduzeća kojima su, u većini slučajeva, upravljali pokršteni Židovi koji su zadržali duh židovstva i koji su se prema crkvi odnosili kao prema uspješnom biznisu. U crkvenim vijećima većinu su činili bankari, trgovci i drugi poslovni ljudi.³¹ Židovski duh gramzivosti dobio je u takvim crkvama moralno opravdanje. Većina kršćanskih crkava SAD-a su tako postale neprikrivene sluge židovskog kapitala. Usporedo s protestantskim i katoličkim crkvama, podizani su i masonski dvorci koji su imali jedne te iste posjetitelje.

Duh gramzivosti i prakticizma uvjerljivo je istisnuo ostatke kršćanske civilizacije zamjenjujući je poročnom i izopačenom psihologijom špekulacije.

Kao što je pisao američki povjesničar J. Adams: “Preobraćajući klasu špekulanata u vladajuću i jedinstvenu klasu Amerike, ova zemlja provodi eksperiment - ona zasniva svoju civilizaciju na idejama špekulanata. Druge klase koje se nalaze pod vladavinom klase špekulanata, brzo prilagođuju ovim idejama svoju životnu filozofiju. Je li moguće izgraditi i očuvati veliku civilizaciju na temelju filozofije mjenjačnice i jedne osnovne ideje - profita?”³²

³⁰ Cit. po: Davis D., *Capitalism and its Culture* (Капитализм и его культура), M., 1949., str. 378.

³¹ Isto, str. 382.-383.

³² Adams J.: *Our business civilization*, N. Y., 1929., P- 31.

Stekavši svoj kapital na robovima, trgovini robljem, zelenaštvu i lopovskoj trgovini s Indijancima, židovski špekulanti su diktirali ton gospodarskom razvoju Amerike. Kao što je ispravno primijetio Sombart: *“Sjedinjene Države trebaju zahvaliti Židovima zbog svog postojanja... Samo zahvaljujući prisustvu židovskog elementa, one su takve kakvima ih znamo - tj. upravo američke. Jer ono što nazivamo amerikanizmom nije ništa drugo u svojim glavnim crtama do kristaliziran židovski duh”*.³³

Do kraja XIX. stoljeća Židovi su uspjeli da uspostave kontrolu ili jednostavno da zavladaju ključnim granama američkog gospodarstva - industrijom čelika (Guggenheim), duhanskom industrijom, telefonijom, niskogradnjom (putevi). U židovskim rukama se našao čitav niz najkrupnijih banaka pod čijom je kontrolom bio značajan dio američke privrede. Tako je, na primjer, *Harrimanov sustav*, čiji je cilj bio objedinjavanje svih američkih željezničkih mreža, podržavan i stimuliran uglavnom od strane newyorške bankarske kuće Kuhn, Loeb & Co. Naročito je mnogo Židova zauzelo vladajuće položaje na zapadu, prije svega u Kaliforniji. Prilikom osnivanja ove države Židovi su nametnuti kao suci, zastupnici, guverneri, gradonačelnici itd., a također prevladavaju u industriji: braća Seligman, William, Henry, Hesses i Hames - u San Francisku; Louis Sloss. Lewis Berstel - u Sacramentu; Helman i Newmark - u Los Angelesu. Najkrupnije financijske poslove tog vremena obavljali su židovski špekulanti kao što su bili Benjamin Davidson (uposlenik kod Rotschilda), Albert Priest iz Rhode Islanda, Albert Dyer iz Baltimorea, tri brata Lazar (osnovali su međunarodnu bankarsku kuću *“Lazar Freres”* u Parizu, Londonu i San Francisku), Zeligmani, Glaise Wormseri; Moritz Friedlander je bio jedan od moćnijih kraljeva pšenice; Adolf Sutro se bavio eksploatacijom Comstockskih kanala.³⁴

Početakom XX. stoljeća u SAD-u se formira moćan židovski Financijski krug koji čine vodeći židovski poduzetnici – Kuhn, Loeb, Belmont, Lazard, Solomon, Ladenburg, Thalamann, Speyer, J. Schiff, Seligman i Guggenheim.³⁵

Godine 1912. ovi židovski bankari, služeći se podmićivanjem i ucjenom, dobivaju ozakonjeno pravo da vladaju financijama SAD. U zamjenu za novčanu podršku u vrijeme izborne kampanje predsjednik-mason Woodrow Wilson potpisuje zakon o sustavu federalnih rezervi, prema kojem raspolaganje financijskim resursima zemlje i emisija nacionalne valute prelazi u ruke međunarodnih židovskih bankara. Zakon je bio formiran uz aktivno učešće Paula Worburga i F. Vanderlipa (vodeći djelatnici financijske grupe Kuna-Loeba), a također G. Davidsona, C.

³³ Sombart W., nav. djelo, str. 44.-45.

³⁴ Isto, str. 41.

³⁵ Svi su pripadali masonskim ložama.

Nortona i B. Stronga, predstavnika financijskog imperije J. P. Morgana koji je bio u tijesnoj vezi s Rothschildima.

Kao što je primijetio član Kongresa SAD-a, Lindberg, zakon o sustavu federalnih rezervi *“je uspostavio najveći trust na svijetu. Kada predsjednik potpiše ovaj zakon, nevidljiva vlast novca... će biti ozakonjena.”* A kasnije je drugi kongresmen, L. MacFaden, dao još dublju analizu ovog instrumenta židovske financijske vlasti: *“Kada je bio prihvaćen zakon o sustavu federalnih rezervi, naš narod nije shvatio da se u SAD-u uspostavlja svjetski bankarski sustav. Postoji naddržava kojom upravljaju međunarodni bankari i industrijalci koji djeluju složno da bi svijet podčinili svojoj volji. Sustav federalnih rezervi upinje se iz krajnjih napora prikriti svoje mogućnosti, ali istina je sljedeća - sustav federalnih rezervi je podčinio vladu. On upravlja svime što se događa u našoj zemlji, i kontrolira sve naše međunarodne veze. On proizvoljno formira i rasformira vlade.”*³⁶

Američka država i društvo su se preobrazili u idealan židovski zabran u kojem je duh pohlepe i gramzivosti sjedinjen sa sotonizmom židovsko-masonske ideologije “izabranog” naroda kojemu je sve dopušteno. Mit o nacionalnoj izabranosti Amerike bio je modificirani oblik židovskog učenja o “izabranom” narodu.

U odnosu s drugim državama i narodima SAD već tada obznanjuju židovski princip “izabranosti” i dopuštenosti svega.

Godine 1823. dva visoko pozicionirana američka masona - predsjednik SAD-a J. Monroe i državni tajnik J. Adams - pripremili su dokument, koji je kasnije nazvan *Monroevom doktrinom*, ili *Amerika Amerikancima*, kojim se proklamiraju pretenzije SAD-a na dominaciju nad cijelom zapadnom hemisferom. Dokument je bio odobren i na sve načine propagiran od strane masonskih loža, koje su ga smatrale prvim korakom prema ujedinjenju svih zemalja Sjeverne i Južne Amerike sa Sjedinjenim Američkim Državama.

Istrijevši Indijance i zaposjevši njihove teritorije, ova masonska država nastavlja svoju surovu agresiju dalje, zapljusnuvši svijet potocima krvi. Od Španjolske je bila oteta Florida, od Meksika - ogromni teritorij Teksasa. Potom su SAD izvršile novu agresiju na Meksiko oduzimajući mu teritorije Novog Meksika i Sjeverne Kalifornije.

Perfidnim napadom Amerikanci su iznudili od Engleske da im preda pravo na Oregon. Poslije 1848. godine SAD su izašle na Tih ocean cijelom obalom od Kanade do Meksika. Površina SAD-a se od 1776. godine do danas povećala osam puta.

³⁶ Cit. po: Ralph Epperson - Nevidljiva ruka (Еперсон Р. Нсвиримая рука , СПб, 1996., str. 241.)

SAD - OLIČENJE ZLA JUDEJSKO-MASONSKE CIVILIZACIJE

Ruski narod je herojskom borbom protiv fašizma uspio zaustaviti prodor judejsko-masonske civilizacije na teritorij Rusije, ali nije mogao zaustaviti prodor sve žešćeg prodiranja i iskorištavanja ove civilizacije u SAD-u i zapadnoj Europi. Cijelo razdoblje poslije Dugog svjetskog rata bilo je u znaku zloćudnog razvoja antikršćanskog djelovanja. Zloćudni tumor judaizma i masonstva je uništio sve životno važne centre nekadašnjeg kršćanskog svijeta.

Oličenje svjetskog zla koji je donijela na svijet judejsko-masonska civilizacija jesu Sjedinjene Američke Države.

Poslije gotovo dvije tisuće godina trijumfa kršćanstva i duhovnih vrijednosti Novog zavjeta, ova zemlja postala je otvorena rana na tijelu kršćanskog svijeta simbolizirajući sve poroke i prijestupe koje je Isus Krist osudio kao smrtne grijeha - klanjanje Mamonu i bogatstvu, razvrat i homoseksualnost kao norme spolnih odnosa, kult moći i novca kojima se sve postiže.

Formirano je jednodimenzionalno društvo u kojem faktički ne postoji mogućnost slobodnog duhovnog izbora. Svakom Amerikancu je dopušteno birati samo u okvirima vrijednosti židovsko-masonske civilizacije. "Korak nadesno" i "korak nalijevo" znače za njega gubitak društvenog položaja, novca, karijere, socijalni ostrakizam. Formiran je sustav perfidnog ropstva u kojem živi velika većina stanovništva SAD-a.

Društveno-politički sustav SAD-a predstavlja krajnju formu totalitarizma, apsolutnijeg i opasnijeg nego što je to bio, na primjer, totalitarizam nacističke Njemačke. Tijekom dvjesta godina Amerikanci biraju svoje predsjednike između dva kandidata koja su im već ranije pripremili židovsko-masonski zakulisni krugovi. Zbog općeg duha gramzivosti, tijekom cijele povijesti Amerike nije bilo ni jednog časnog predsjednika koji, na ovaj ili onaj način, nije zavukao svoju ruku u državnu riznicu. U SAD-u je to pravilo i birači se odnose prema slabostima svojih predsjednika s razumijevanjem i suosjećanjem.

Sjedinjenim Državama upravljaju nemoralne ličnosti. Danas cijela Amerika zna da je predsjednik Clinton razvratnik, prostak i mešetar, ali ga ipak podržavaju. Svakodnevno se objelodanjuju skandali povezani s financijskim makinacijama, korupcijom i drugim kriminalnim radnjama koje provode "moćni i bogati", i svi se oni, po pravilu, "zataškavaju" pomoću skupih odvjetnika. Pravosuđe se u Americi, kao i sve drugo, prodaje i kupuje.

Sjećam se da sam 1995. godine bio svjedok opće američke farse u vezi sa suđenjem sportašu-milijunašu zbog zvjerskog ubojstva dvoje

ljudi. Gotovo tri mjeseca se od jutra do večeri preko televizije sva Amerika naslađivala detaljima ovog strašnog zločina. Svim Amerikancima je bilo savršeno jasno da je on počinitelj. Ubojica je, da bi izbjegao kaznu, potrošio milijune dolara i sud ga je oslobodio. Nitko se od Amerikanaca nije zaprepastio - pričalo se, pa se zaboravilo.

Svaki narod ima svoju ideju i svoje heroje kojima se klanja. U povijesnoj Rusiji heroji su bili ljudi koji su "sabirali Duh Sveti" - pravoslavni sveci i asketi, vojnici i časnici koji su se borili za rodnu zemlju, a ideja je bila - vjera u moć i procvat "Rodine" i države, u nepokolebljivost Ruske crkve. Osobni interesi su za ruskog čovjeka značili mnogo manje, nego interesi Crkve, Domovine i Države. To je bio model života izgrađen na duhovnim vrijednostima Novog zavjeta.

Sasvim drukčije se izgrađivao život u SAD-u. U temelje psihologije stanovnika ove zemlje su položeni talmudski principi gramzivosti i "prava" da se pljačkaju i ubijaju "tuđinci" da bi se zavladao njihovom zemljom i imovinom.

Za većinu Amerikanaca heroji su postali pirati, banditi i drugi uspješni kriminalci. Obilazeći, u cilju istraživanja, jedan od glavnih gradova "*Sodome i Gomore*" u SAD-u, Las Vegas - svjetski centar kockanja, homoseksualnosti i prostitucije - vidio sam svojim očima da su na zidovima nekih kockarnica, u zlatnim okvirima, visjeli portreti pirata i bandita (poput Al Caponea).

Da bi privukli klijente, pored jedne od kockarnica na jezeru je priređivana pomorska bitka između piratskih i britanskih ratnih brodova. Praćeni poklicima odobravanja od strane Amerikanaca, uvijek su pobjeđivali, naravno, pirati.

Las Vegas, kao i drugi sličan kriminogeni centar u Americi, Atlantic City, svakodnevno posjećuju desetine tisuća Amerikanaca. Na glavnoj ulici, koja se proteže kilometrima, s obje strane su kasina između visokih hotela koji stoje na usluzi tisućama prostitutki i homoseksualaca.

Upravo se u ovim kockarnicama može shvatiti glavna strast i žudnja Amerikanaca - želja da se stekne novac, da se postane bogat pod bilo koju cijenu. Kada se vide tisuće osoba izobličениh od kockarske strasti i pohlepe, kada se vide oči zažarene od uzbuđenja, može se shvatiti kriminalna priroda Amerike koja je opasna za cijeli svijet.

Najvažniji u američkoj društvenoj svijesti su novac, stvar i roba. Život je podčinjen beskonačnoj trci za sve novijim i novijim robama i uslugama. Potrošačka utrka i preobražaj čovjeka u "stroj za stvaranje novca" zakon su američkog društva.

U Americi su se okupljali ljudi lišeni nacionalne svijesti, ili čak oni koji su se stidjeli svoje bivše domovine. Dolazeći tamo oni su se osjećali poput kopača zlata u Kaliforniji.

Amerikanizam uvlači u potrošačku utrku pod svaku cijenu desetine milijuna ljudi čineći ih robovima poročnog i ništavnog svjetskog poretka koji proturječi čovjekovoj duhovnoj prirodi i pretvara ga u primitivno i besadržajno biće. Degradacija i izrađivanje ličnosti postaju paradigma razvoja američkog društva.

Novac i stvari popunjavaju mnogim Amerikancima prazninu u njihovoj duši, ništavnost i prijestupnički karakter njihovih misli i želja. Amerikanci žive u stalnoj trci za stjecanjem stvari. S manijakalnom dosljednošću oni odbacuju ili prodaju u bescjenje dobre stvari da bi kupili nove. Takozvani "garage sale" (rasprodaja osobnih stvari po garažama) tipična je nedjeljna slika u bilo kom gradu ili mjestu u SAD.

Glavni nacionalni vid odmora i zabave jeste "shopping" (kupovina stvari), tako da često i čitave porodice Amerikanaca idu po prodavaonicama da bi kupovale uglavnom nepotrebne stvari, a zatim dugo pričaju o kupovini sa susjedima i poznanicima.

Američki "gulag", tj. desetine milijuna ubijenih i mučenih Indijanaca i crnaca, postao je fundament kulture amerikanizma, koja je u devedeset posto svojih modela orijentirana na kult bogatstva i gramzivosti, oduševljavanjem, nepostojanja granica za moćne i bogate, što se prikriva licemjernim razmišljanjima o demokraciji i pravdnosti.

Amerikanci su većinom krajnje jednodimenzionalan narod. Sve njihove životne vrijednosti su fokusirane na zaradu novca i potrošačku trku. Oko šezdeset posto Amerikanaca uopće ne čita knjige, a ako i čitaju, to su prije svega detektivski romani i pornografska literatura. Većina ih sve slobodno vrijeme provodi kraj televizora, gledajući krimice i zabavne emisije koje su, po pravilu, proste i besadržajne. U kulturnom smislu to je, na žalost, najmanje zanimljiv narod na svijetu. Kultura za njih nije duhovna sredina, nije unutrašnja potreba, već neka vrsta raskoši koju mogu, kako im se čini, dobiti za novac.

Sve značajno što je nastalo na teritoriji SAD-a u oblasti kulture stvoreno je usprkos amerikanizmu, kao akt suprotstavljanja. Od Edgara Alana Poa, Marka Twaina, Walta Whitmana, preko Jacka Londona, Theodora Driesera, O'Henryja, Sinclaira Lewisa, pa do Ernesta Hemingwaya, Jeroma Salingera, Wilijama Faulknera - sva prava književnost je protest protiv amerikanizma, žestok spor sa masovnim vrijednostima Amerike.

Još u prvoj polovini XIX. stoljeća američki pisci i mislioci Ralph Waldo Emerson, Thoreau, Nathaniel Hawthorne oštro su razobličavali amerikanizam koji preobražava čovjeka u "stroj za pravljenje novca".

Zamjena za pravu kulturu u američkom društvu postali su filmski i televizijski biznis, čiji su simbol ličnosti poput Scwarzeneggera ili Stallonea, koji utjelovljuju svo sivilo, banalnost i primitivnost američkog filma. Odsustvo živih ljudskih osjećaja, duhovna ubogost i ništavnost

američkih filmova, naravno, ne može se kompenzirati izražajnim trikovima i bojama, dinamičnim scenarijem, uzbudljivim scenama nasilja i seksa. Filmovi za koje se danas u Americi dodjeljuju najviše nagrade predstavljaju regresiju u kulturi čovječanstva jer preobražavaju čovjeka u uprošćeno biće koje operira primitivnim pojmovima, šabloniziranim govorom, osmjesima i frazama.

U pojmovima svjetske kršćanske kulture američka filmska industrija pod nazivom "Hollywood" predstavljaju negativnu vrijednost, oduzimanje iz riznice ljudske duhovnosti.

Od samog početka Hollywood je bio zamišljen od strane židovski špekulanata kako bi se podrivala kršćanska kultura, da se kršćanski narodi preobrazu u tegleću stoku kojom je lako upravljati.

Šablonizirani i primitivni likovi i heroji koje je Hollywood stvorio, u svjetlu dvijetisućgodišnje kulture izgledaju kao uvreda nanijeta visokim duhovnim vrijednostima Novog zavjeta.

Novac, razvrat, uboge predstave o bogatstvu i ljepoti života, osakatile su svijet mnogih pokoljenja na Planetu.

Uvijek se nalazeći pod neposrednim upravljanjem vlastodržaca judejskog svijeta, Hollywood stvara lažne životne orijentire i uzore, navodeći slabe duše da se klanjaju zlatnom teletu, da jure za bogatstvom i vanjskim uspjehom.

Hollywoodski glumci i takozvane zvijezde su, po pravilu, duhovno i moralno osakaćeni ljudi čija vanjska ljepota skriva unutrašnje ništavilo i prazninu. Praktično, sve takozvane hollywoodske zvijezde su ličnosti koje su nesposobne ne samo prenositi gledaocima ispravna osjećanja i uzore, već se ne mogu snaći ni u vlastitom životu. Većina od njih su homoseksualci, narkomani, apsolutno nemoralni i raspušteni ljudi.

Ruganje nad osjećanjima desetina milijuna kršćana predstavlja "stvaralaštvo" židovske pjevačice Madonne. Pomoću novca židovskih bankara stvoren je ogroman "napuhani balon" kojem zapadni Židovi - "showmani", sa očiglednim ritualnim izrugivanjem, daju sveto kršćansko ime Madonna (Bogorodica, Sveta Djevica Marija). Otvorena razvratnica u životu, bludnica (govoreći jezikom kršćana) koja je prakticirala i lezbijstvo, izrugivala se nad svetim likom križa, pjevajući svoje nedarovite, banalne pjesme, razgolićujući se i manipulirajući križem među svojim nogama.

Ritualno izrugivanje nad kršćanskom kulturom ogleda se u svemu, a prije svega u modi koju židovski kreatori nameću društvu. Svijet takozvane "visoke mode", koji obično financiraju židovski bankari, zaista je antikršćanski ispad, otvoreni izazov vrijednostima Novoga zavjeta, i u pravilu ga stvaraju izopačene ličnosti - homoseksualci, narkomani,

prostitutke.³⁷ Zapadni kreatori ne teže da uzdignu čovjeka, već najčešće nepristojno izrabljuju njegovu nižu biološku prirodu. Obnaženost tijela preko granica kršćanske pristojnosti više ne zadovoljava zapadne kreatore. Devedesetih godina zapadna moda je postala arena bogohulnog ruganja kršćanskim svetinjama. Poznata američka Židovka, koja se slično Madonni predstavlja kršćanskim imenom, Donna Karan, stvorila je “novi pravac” u američkoj modi u kojem se koriste tradicionalna kršćanska odjeća i obris križa. Manekenke koje su hodale po pisti, bile su odjevene u odjeću sličnu redovničkoj, pri čemu križ nije visio na grudima, već ispod pojasa, među nogama.³⁸

Osobiti element američke antikršćanske mas-kulture postala je rock-glazba. Njen začetnik je bio otvoreno antikršćanski nastrojani židovski pjevač Elvis Presly. Ovaj narkoman, koji je svoj skandalozni život završio zbog prevelike doze narkotika, postao je lažni idol zapadne antikršćanske mladeži. Poslije smrti, ovom otvorenom sotonisti je bilo postavljeno mnoštvo spomenika u SAD i Izraelu. Jedan od njih, podignut 1996. godine u Tel Avivu, postao je mjesto masovnog hodočašća židovske mladeži. Svjedoci navode da vodiči govore hodočasnicima da je Presley stalno isticao da on nije samo pjevač, već prije svega židovski pjevač. Jedan od rabina, koji je razgovarao sa židovskom mladeži naročito je naglasio da je *“Presley uradio na podrivanju reakcionarne kršćanske svijesti više, od cijele vojske propovjednika”*.

Formiranje antikršćanske kulture u SAD-a počinje od djetinjstva, ulijevanjem “ideologije Wolta Disneya u svijet mališana.” Ovaj poznati američki mason³⁹ razradio je specijalnu metodu deformacije dječje svijesti, prenoseći akcent njihove pozornost s tradicionalnih kršćanskih vrijednosti i predodžba na beznačajne životne detalje i propagandu homoseksualnosti, pornografije, izrugivanja nad vjerom itd.⁴⁰ Putem

³⁷ Kao što je priznao u uskom krugu poznati kreator - homoseksualac Gianni Versace, koga je nedavno ubio jedan od njegovih ljubavnika: “Većina manekenki i fotomodela uglavnom zarađuju novac kao obične prostitutke za bogate ljude.” (*Sex and Model*, N.3, N.Y.)

³⁸ *New York Times*, Tjedni pregled (na ruskom), rujan 28. studeni 11. 1993.

³⁹ Denslow W. R., *10.000 famous freemasons* 1958.-1959. Vol. 1.

⁴⁰ O ovome je već odavno govorio pravoslavni monah Serafini (Royz). Za njega je “diznijevština” bila oličenje primitivnosti i laži, svega onog što zatvara put čovjeku prema Istini. Američka asocijacija za zaštitu obitelji je 1996. godine pozvala kršćane SAD-a da bojkotiraju kompaniju Walt Disney. Spisak njenih “dostignuća” koja je navela asocijacija: propaganda homoseksualizma 12 puta; ismijavanje vjere - 4 puta, pornografija - 3 puta i ostala “dostignuća” - narkomanija, pedofilija, izgovaranje bestidnih riječi - po jedan put. Predsjedniku kompanije, masonu Eisner, bile su poslone stotine tisuća

“doživljaja svijeta kroz igru” i umjetne bezbrižnosti djeca se lišavaju temelja za ukorijenjene kršćanske vrijednosti u svijet - dobrote, savjesnosti, nesebičnosti. Život se pred djetetom pojavljuje kao igra ili zabava u kojoj su glavni elementi novac i borba za vlast. Mnogobrojne serije o svemirskim ratovima i super junacima ruše kod djece urođeni osjećaj dobrote. Animirani filmovi i kompjutorske igre usađuju u njihovu svijest nasilje i težnju da se podržavaju super junaci koji se lako obračunavaju sa svojim neprijateljima na najrazličitije načine - ubijajući ih, dižući u zrak, komadajući na dijelove, spaljujući u vatri, gušeći u vodi i sl.

Uključujući se u nestvarni svijet nasilja i ubojstava, američko dijete se odrastanjem privikava na nasilje kao na narkotik, stječući potrebu da vidi i doživi sve više i više scena nasilja i ubojstava. U mladićkom uzrastu takvo dijete više nije u stanju gledati normalne filmove niti čitati dobre knjige. Oni mu se čine dosadnima. Postavši odraslo, ono daje prednost akcijskim filmovima, filmovima strave i užasa i raznim trilerima.

Daljnje “moralno” obrazovanje mladi Amerikanac dobiva iz promidžbenih spotova koje upija zajedno s majčinim mlijekom. Iza naizgled bezopasne reklame skriva se presija koja klonira ljudske duše nesvjesno da ih i neprimjetno navode na iste osmijehe, iste geste i grimase. Dijete svijet doživljava, prije svega, kao proces potrošnje roba i stvari.

Dijete koje je odgajano na ideologiji Wolta Dsneya i reklamnih spotova nije više sposobno akceptirati normalnu kršćansku kulturu, već postaje privrženik takozvane masovne ili subkulture. Uostalom, s pravom kulturom ovaj antikiršćanski “fenomen” nema nikakve veze. Istinska kultura uzdiže ličnost, čini je duhovno bogatijom, dok subkultura spušta čovjeka na nivo životinje, preobražavajući ga u roba poroka i niskih strasti. Ljudska duša je kastrirana i on postaje nesposoban za normalne ljudske osjećaje i doživljaje.

Amerikanci odgajaju svoju djecu, prije svega, kao bezvjernike i egoiste koji ne vole naročito rad i više vole zabavu. Godine 1997. američki časopis *Parents* (Roditelji)⁴¹ proveo je anketu među 7700 roditelja iz SAD-a i Kanade o životnim vrijednostima američke porodice. Prema rezultatima ove ankete bila je sastavljena tabela osnovnih životnih i obiteljskih vrijednosti, prema redoslijedu njihove važnosti u očima Amerikanaca.

Najvažniji zadatak (vrijednost) obitelji, prema mišljenju Amerikanaca, jest da nauči svoju djecu što je za njih dobro, a što loše.

dopisnica sa objavom bojkota (Alpha and Omega Information services, 24. june 1996.)

⁴¹ *Parents* (Roditelji), 1997. N (1.-3.)

Da ih učine pragmatičarima koji uvijek znaju prepoznati korist za sebe. Ova sposobnost zauzima prvo mjesto na skali životnih vrijednosti američke obitelji. Na drugom mjestu je shvaćanje važnosti obrazovanja za daljnji životni uspjeh i karijeru. Tradicionalne predodžbe o odnosima među spolovima su za američke roditelje na gotovo istoj razini kao i tolerantnost prema seksualnim manjinama i zauzimaju treće i četvrto mjesto u hijerarhiji vrijednosti.

Poslije tolerantnosti prema homoseksualcima američki roditelji cijene brak i obitelji (peto mjesto). Na sljedećim mjestima (5-8) su vrijednosti prijateljstva (u pragmatičnom shvaćanju), uljudnost i sposobnost da se čovjek pokaže.

A tek na devetom (!) mjestu u hijerarhiji vrijednosti američke obitelji stoji vjera u Boga, a na desetom (!) - vrijednost i sposobnost da čovjek bude zadovoljan zarađenim.

Na najnižem stupnju u hijerarhiji vrijednosti američke obitelji stoje patriotizam i sposobnost da se shvate literarna i umjetnička djela.

Veoma je karakteristično da je ovo isto ispitivanje pokazalo da američke roditelje više brine da im dijete ne će završiti srednju školu, nego njegov ateizam, homoseksualni odnosi, izvanbračno dijete, neregistrirani ("probni") brak, rastava.

Nije slučajno što američki sustav odgajanja i obrazovanja proizvodi duhovno skromne ljude. Ni u jednoj drugoj zemlji ne može se vidjeti toliko tupih, besmislenih lica kao u SAD-u. Čovjek koji je očuvao u ovakvim uvjetima osjećaj dobrote i savjesnosti, u najboljem slučaju je infantilna i nije sposoban, ako ustreba, zaštititi svoje ispravne osjećaje. Amerikanci su najneinteresantniji i najdosadniji sugovornici, njihovi interesi se uvijek vrte oko četiri stvari: novac, kupovina, automobili i seks. Oko polovine Amerikanaca koji su završili srednju školu, funkcionalno je nepismeno, tj. ne mogu normalno čitati i pisati. Anketa među većom grupom studenata završnih godina na sveučilištima pokazala je da svaki četvrti nije u stanju navest vrijeme otkrića Amerike s točnošću do pola stoljeća; jedan od četvorice nije u stanju razlikovati djela Karla Marks od ustava SAD-a, četrdeset posto ih ne zna godinu početka rata između Sjevera i Juga.⁴²

Šezdesetih godina je, zahvaljujući ovakvom obrazovanju u SAD-u i Zapadnoj Europi nastao antikršćanski omladinski "hipi" pokret na čijem čelu su bili židovski lideri Herbert Marcuse i Jerry Rubin, obojica masoni (Rubin je čak demonstrativno nosio masonske značke na grudima).⁴³

⁴² *Again*, March, 1996, p.2.

⁴³ Židov J. Rubin je kasnije prešao živjeti u Izrael i tamo je postao veoma uvažavan i poštovan čovjek.

Jery Rubin je u knjizi *Učini to!* izjavio: “Mi smo pomiješali mladost, glazbu, seks, narkotike i buntovnički duh s izdajništvom, a takav spoj je teško pobijediti”.⁴⁴

Proklamirajući odbacivanje “zastarjelog” buržoaskog morala, Marcuse, Rubin i njihovi suučesnici su težili razrušiti posljednje ostatke kršćanskog pogleda na svijet u suvremenom zapadnom društvu. Buntovnički, bogoborački, antikršćanski duh “hipi” pokreta je konačno zamijenio kršćanske predodžbe o dobru i zlu manihejskim pogledom o istovjetnosti dobra i zla, svjetlosti i tame.

Milijuni mladih ljudi u Zapadnoj Europi, SAD-u, a kasnije i u Rusiji, prožeti ovakvim nemoralnim duhom odbacili su “zastarjele” norme morala, države, kršćanske Crkve i napustili su svoje domove. Posvuda su niknule tisuće omladinskih komuna protivnih kršćanskoj civilizaciji gdje se provodilo vrijeme u drogiranju narkoticima i animalnom seksu. Upravo je s “hipi” pokretom povezana “seksualna revolucija” koja je odbacila norme Novoga zavjeta i približila spolnu ljubav “idealnu” “čašu vode”. Spolni odnosi među «hipijima» su imali često animalni ili grupni karakter, mogli su se obavljati bilo gdje, davali su punu slobodu homoseksualnosti i prostituciji. Baveći se ovakvim seksom i homoseksualnošću, “hipici” su sebe proglasili sljedbenicima “religije ljubavi”.

Filmski simbol “hipi” pokreta postao je holivudski film Miloša Formana “*Kosa*”, u kojem kulminacijsko mjesto ima scena sabata u kršćanskoj crkvi.⁴⁵

U današnjoj Americi malo tko ima hrabrosti suprotstaviti se kriminalnom, sotonskom karakteru judejsko-masonske dimenzije ove civilizacije. Samo pojedinci dopuštaju sebi da se suprotstave nemoralnom svijetu gramzivosti i homoseksualnosti u američkom društvu. I zato je riječ istine, koju je izrekao kršćanski svećenik J. Wright na zakonodavnom zasjedanju države Kansas, potresla i prenerazila cijelu Ameriku izazivajući ogorčene komentare judejskih i masonskih organizacija. Svećenik je bio pozvan na zakonodavno zasjedanje da bi izgovorio molitvu koja se obično čita po ustaljenom redu. Međutim, umjesto formalne, uobičajene molitve svećenik se s bolom u srcu obratio Bogu: “Bože, pomiluj nas! Mi se klanjamo lažnim bogovima, i to nazivamo multikulturalizmom. Mi smo ozakonili homoseksualnost, i to nazivamo tolerancijom. Mi ubijamo djecu u utrobi majke, i to nazivamo pravom na abortus. Mi odgajamo mladež u raspuštenosti i razvratu, i to nazivamo progresivnim odgojem. Mi smo ogrezli u pornografiji i bogohulnosti, i to nazivamo slobodom izraza. Mi se izrugujemo

⁴⁴ Cit. po: Православная Русь. (Orthodox Russia) 1997, N (20., str. 6.)

⁴⁵ ИСКУШЕНИЕ; ТАЙНЫМ ЗНАНИЕМ, М, 1997, str. 47.

duhovnom naslijeđu naših predaka, i to nazivamo prosvjećenošću. Bože, koji si nas udostojio, očisti nas od ove prljavštine!”

Molitva časnog svećenika je u zakonodavnoj skupštini proizvela efekt razorne bombe. Saslušavši je, zakonodavci, uglavnom masoni i Židovi, gnjevno su smjesta napustili salu: “Jesu li oni potom ušli u krdo svinja i sjurili se u more, novine ne priopćavaju.”⁴⁶

APOGEUM⁴⁷ EKONOMSKOG PARAZITIRANJA

Sjedinjene Američke Države danas su najočitiji primjer ekonomskog parazitizma u svjetskoj povijesti. Čineći svega 5 posto stanovništva Zemlje, one koriste 40 posto svih svjetskih resursa. Uzimajući od čovječanstva veliki dio resursa, ova zemlja gotovo ništa ne daje u zamjenu za to, štoviše ostavlja mrtvu prirodu, zatrovane rijeke i zrak. Za trećinu cjelokupnog svjetskog zagađenja životne sredine krive su SAD.

Prema globalnim ekonomskim pokazateljima, proizvod koji je stvoren u SAD-a ne pripada samo Americi, već cijelom čovječanstvu koje ona eksploatira. Svaki Amerikanac danas troši koliko osam žitelja Zemlje, a u usporedbi s državama koje ne pripadaju judejsko-masonskoj civilizaciji čak koliko dvanaest ljudi. Zar itko može povjerovati da se ovakav enormni nivo potrošnje ostvaruje samo na račun osobne nasrtljivosti ili visoke produktivnosti?

Raširena je apsolutno netočna predodžba da su Amerikanci najmarljiviji narod, a da je njihovo bogatstvo rezultat produktivnosti rada. To je točno za relativno manji dio stanovništva koji zaista radi veoma intenzivno i efikasno. Međutim, oni čine manje od trećine radno sposobnog stanovništva.

Po zvaničnim statističkim podacima, oko 40 posto stanovništva uzrasta od preko 16 godina ne radi. Na posao ne ide 30 posto Amerikanaca i 50 posto Amerikanki. Više od 10 postotaka stanovništva u radnom uzrastu radi skraćeno radno vrijeme. Tako nam statistika pokazuje da u polovini stanovništva SAD-a postoji višemilijunski sloj ljudi (oko 5 posto radno sposobnog stanovništva) koje je moguće nazvati militantnim parazitima. Ti ljudi nigdje ne rade, preziru svaki rad i žive na račun različite pomoći i bonova za prehranu koje dobivaju od države.

Među znatnim dijelom bijelog stanovništva Amerike postoji nepopravljiva predrasuda protiv fizičkog rada. Prema mišljenju mnogih

⁴⁶ *Southern Partisan*, 1996., N. 1

⁴⁷ *Apogeu*m - astrološki izraz, fig. vrhunac, najveći procvat (prim, prev.)

Amerikanaca on je ponižavajući. Obavljena sociologijska istraživanja su pokazala da najveći dio Amerikanaca više voli uopće ne raditi nego obavljati posao koji ne odgovara njegovom socijalnom statusu. Devedeset posto svih teških, prljavih i neatraktivnih poslova obavljaju crnci, Indijanci i različiti emigranti, prvenstveno, Portorikanci i Meksikanci. Prosječan radni vijek zaposlenih Amerikanaca ne prelazi 33 godine.

Realni prihodi Amerikanaca u osamdesetim godinama i prvoj polovici devedesetih godina rasli su dva puta brže od produktivnosti rada. To znači da se rast životnog standarda američkog stanovništva nije ostvarivao samo na račun produktivnosti rada, već je imao i druge neradne izvore.

Potrebno je jasno shvatiti da nikakva, ni najsuvremenija tehnika ni tehnologija ne mogu povećati količinu prirodnih resursa, već samo ubrzavaju njihovu preradu i prenošenje. A to znači da Amerika, iskorištavajući 40 posto zajedničkih sirovina i koristeći naročite financijsko-ekonomske mehanizme, prisvaja sirovine koje pripadaju cijelom čovječanstvu. Bit ovih mehanizama je sljedeća: proizvode se fiktivne vrijednosti i obavlja se neravnopravna razmjena roba i usluga s drugim zemljama.

Prvi instrument za preraspodjelu sirovina koje pripadaju drugim zemljama, u korist SAD-a jeste golema količina nepokrivenih dolara koje je američki sustav pustio na svjetsko tržište. Ovih dolara SAD tiskaju deset puta više nego što je potrebno za unutrašnji obrt roba. Nemajući robno pokriće, dolar nema pokriće ni u zlatu. Cjelokupne zlatne rezerve SAD-a u Fort Knoxu ne pokrivaju ni peti dio papirnatih dolara koje su tiskali američki bankari. A da ih nitko od naivnih vlasnika dolara ne bi pokušao zamijeniti za zlato iz Fort Knoxa, predsjednik SAD-a Lyndon Johnson je u ožujku 1968. godine ukinuo praksu zamjene papirnih dolara po ranije fiksiranoj cijeni. Na taj način vrijednost dolara se održava samo mitom o "velikoj Americi". Cjelokupni američki financijski sistem je dosada neviđena farsa koja će, prije ili kasnije, razoriti financijsko-ekonomsku stabilnost zapadnog društva u cjelini.

Realna vrijednost dolara, koja je pokrivena ekonomskim i financijskim potencijalom zemlje, znatno je manja nego što je to njegova proklamirana kupovna moć. To pruža Americi mogućnost da za novac koji nema realno pokriće, prelijeva sebi goleme resurse koji pripadaju drugim zemljama. Glavna američka roba na kojoj ona najviše "zarađuje" na svjetskom tržištu, nisu ni tehnika ni strojevi, već papirnati dolari s umjetno podignutim kursom kupovne moći. Kao što ispravno primjećuje poznati srpski publicista Dragoš Kalajić: *"Dolari su samo komadići papira koji nose na sebi znake praznih platežnih obećanja. Međutim, proizvođači ovih papira i trgovci dugovima se i danas besplatno koriste*

bogatstvima, uslugama i radom čovječanstva koje je prinuđeno da se povinuje velikom blefu”.⁴⁸

Američki financijski sistem je tako postavljen da stalno balansira na rubu dužničke provalije. Svi žive na dug, počevši od velikog dijela časnih Amerikanaca, zaključno s američkom državom.

Osamdeset posto Amerikanaca kupuje kuće, automobile, strojeve i druge robe na kredit za trajnu uporabu. Početkom devedesetih godina iznos potrošačkih kredita, tj. osobne zaduženosti Amerikanaca, iznosio je oko jedan trilijun dolara. Još je veća, gotovo enormna, unutrašnja zaduženost američke države - ona prelazi tri trilijuna dolara.⁴⁹

Veliki dio socijalnih programa i vojnih rashoda financira se na račun unutrašnjih zajmova. Opća zaduženost države i fizičkih osoba u Americi iznosila je početkom devedesetih godina četiri trilijuna dolara, ili 80 posto nacionalnog brutoproizvoda zemlje. Postojao je i vanjski dug od 559 milijardi dolara. Na osnovu čega se uzima tako golemi zajam? Očito ne na račun unutrašnjih mogućnosti Amerike već na račun vještog manipuliranja i umjetnog održavanja visokog kursa dolara. Jer, za svoje papirnate dolare Amerikanci dobivaju sasvim realne sirovinske i robne resurse. Ovakvo stanje je podnošljivo sve do prve panike na burzi kada će se golema masa vlasnika dolara pobrinuti da ih se brzo oslobodi shvaćajući njihovu realno nižu pokrivenost, što će izazvati lančanu reakciju u cijelom svijetu. Mnogi zapadnoeuropski financijeri svjesni su ovog problema, premda se boje to otvoreno priznati da ne bi izazvali upravo takvu paniku koja bi razrušila zapadni financijski sustav utemeljen na dolaru.

Financijski sustav SAD-a i zapadnih zemalja stalno se nalazi na rubu propasti. U specijalnom priopćenju Međunarodnog monetarnog fonda (MMF) govori se da su samo od 1980. do 1996. godine 133 države, ili tri četvrtine svih članica MMF. preživjele, u krajnjoj liniji, jednu ozbiljnu krizu bankarskog sustava koja se sastojala, prije svega, od pada tečaja dolara i »bijega od dolara«.

U dokumentu je naveden popis od 36 država u kojima se, prema mišljenju autora, bankarski sustav nalazio u teškoj krizi: Argentina (tri krize), Benin, Bugarska, Kamerun (dvije krize), Centralnoafrička Republika, Čad, Čile, Kongo, Ekvatorijalna Gvineja, Estonija, Finska, Gvineja, Jordan, Kuvajt, Letonija, Libanon, Liberija, Litva, Makedonija, Malezija, Meksiko (dvije krize), Nigerija, Norveška, Panama, Filipini, Sao-Tome i Principe, Senegal, Somalija, Južna Afrika, Španjolska, Švedska, Tanzanija, Tajland, Turska (dvije krize), Urugvaj, Venezuela.

⁴⁸ Literaturnaia Rossiia, 8. 1. 1993.

⁴⁹ Trilijun - tisuću milijardi (1.000.000.000.000)

U izviješću se spominju i SAD koje su se 1980. godine suočile s ozbiljnim teškoćama u bankarskom sustavu i stoga morale zatvoriti 2537 bankarsko-financijskih ustanova.

Nakon poznate meksičke krize iz prosinca 1994. godine postavilo se i ozbiljno pitanje o stabilnosti i otvorenosti nacionalnih bankarskih sustava. MMF je specijalno razradio takozvani sustav ranog predviđanja mogućih velikih kriza. Za «spašavanje dolara» MMF je formirao posebni fond od 50 milijardi dolara za zemlje gdje se pojavi prijetnja «bijegstva» od ove valute.⁵⁰

Ka očuvanju vrijednosti dolara, tj. sustava svjetskog parazitizma judejsko-masonske civilizacije, stoje židovski bankari. Kao što sam već rekao, temelje sustava je položio židovski bankar Rotšild. Ovaj financijski mešetar je ovako objasnio suštinu svoje prijevare: «Novac je za mene regulator materijalnih resursa. Kontrolirajući tokove i međusobne odnose vrijednosti valuta siromašnih zemalja, moguće je osigurati prebacivanje resursa jedne zemlje u korist drage, pritom ne ulažući nikakav poseban napor. Zbog toga je potrebno stajati na raskrižju gdje se slijevaju potoci zlata i činiti da njegov veći dio poteče na tvoju stranu».

Od druge polovine XIX. stoljeća Rotšildi su neslužbeno počeli kontrolirati cijene zlata, a od 1919. godine ova kontrola je zadobila službeni status. Sve do danas, dva puta dnevno, predstavnici pet vodećih židovskih kompanija za trgovinu dragocjenim kovinama okupljaju se u zdanju banke Rotšildovih u Londonu, kako bi odredili cijenu zlata. Oni se raspoređuju po kutovima jedne prostorije i, pod kontrolom predsjedavajućeg trgovačke kuće Rotšild, određuju srednju vrijednost između prodajne i kupovne cijene - to je takozvani «londonski fiksni tečaj». Na svakom stolu stoji minijturna britanska zastava «Union Jack». Konačna cijena zlata određuje se tek onda kada se svih pet zastavica nađu u horizontalnom položaju, na taj način sudionici skupa tradicionalno izražavaju svoju suglasnost. Najveće svjetske banke i tvrtke za proizvodnju zlata već mnogo godina primjenjuju londonski fiksni tečaj kao polaznu točku za određivanje vlastite cijene zlata.⁵¹

Kontrola židovskog kapitala nad svjetskim financijskim sustavom počela se realizirati stvaranjem burze Rotšildovih; početkom XX. stoljeća bila je ojačana stvaranjem Sustava federalnih rezervi koji omogućuje židovskim bankarima da, usporedo s lopovlukom sa zlatom, počnu i lopovluk s internacionalizacijom dolara i umjetnim podizanjem njegove vrijednosti. Kao što je poznato, prvi takav pokušaj židovskih bankara završio se užasnim krahom - Velikom svjetskom krizom koja je upropastila milijune ljudi i uništila cijele grane gospodarstva. Industrijska

⁵⁰ ИЗВЕСТИЯ (PROCEEDINGS), 14. 4. 1993.

⁵¹ Isto.

produkcija u SAD-u i drugim zapadnim zemljama smanjila se dva do tri puta, osuđujući tako na bijedu i glad milijune ljudi.

Međutim, nitko od organizatora ove afere nije propao. Rotšildi, Varburzi, Kun, Leb i drugi židovski bankari samo su povećali svoj imetak i u bescjenje dobili mnoga poduzeća koja su bankrotirala. Kao što je priznao jedan od židovskih bankara, nevolja, bijeda - to je životna sredina za stvaranje židovskog materijalnog stanja: "Naše zlatno tele se ne hrani stvaranjem bogatstva niti njegovim korištenjem, već, prije svega, njegovom mobilizacijom koja je duša špekulacije. Što više bogatstvo prelazi iz ruke u ruku, tim više od njega ostaje kod nas. Mi smo posrednici koji primaju narudžbe za sve novčane operacije ili, ako hoćete, mi smo carinici koji kontroliraju svaki djelić zemaljske kugle i uzimaju carinu od svakog premještanja anonimnog kapitala koji se seli, bilo da je riječ o prijenosu novca iz jedne zemlje u drugu, ili o promjenjivosti tečaja. Spokojnom, dosadnom, jednoobraznom napjevu procvata mi pretpostavljamo strasne i uzbuđene glasove rasta i opadanja tečaja. Da bi se probudili ovi glasovi, ništa ne može da se usporedi s revolucijom ili ratom, što je jedno te isto. Drugo, revolucija slabi narode i čini da se manje suprotstavljaju stranim poduzećima".⁵²

Posljednji čin, koji je konačno predao međunarodni financijski sustav u ruke židovski bankara, jest stvaranje Međunarodnog monetarnog fonda i Svjetske banke. Židovski bankari su na taj način osigurali primat kao glavni regulatori svjetskih cijena, a također su postali najmoćniji zelenaši ("trgovci novca") na razini cijelih država.

Koristeći se ovim prednostima, SAD i druge zapadne zemlje stvorile su specijalni instrument za preraspodjelu resursa drugih država u svoju korist namjerno znatno smanjujući cijene sirovina i goriva koje dolaze iz trećeg svijeta.

Eksperti OUN-a su više puta upozoravali da su realni troškovi zemalja u razvoju za dobivanje sirovina i goriva, uključujući i prateće ekološke aspekte, znatno viši od svjetskih cijena koje su za njih određene.

Snižavanje cijena ostvaruje se na račun mizernog plaćanja radnika koji ostvaruju dohodak (plaćaju se često i po nekoliko puta manje), kao i na račun ignoriranja gubitka koji se nanosi prirodi zemlje izvoznice sirovina. Prema podacima međunarodne organizacije, poduzeća zemalja u razvoju koja izvoze svoje proizvode izvoze u zapadne zemlje, morala bi potrošiti samo na mjere za zaštitu životne okoline desetine milijuna dolara više ukoliko bi se morala pridržavati ekoloških normi propisanih u SAD-u.

⁵² Cit. po: МОШАНСКИЙ В. М., СУЩНОСТ ЕВРЙСКОГО ВОПРОС, Buenos Aires, 1957, str. 40.

Još jedan od instrumenata za obaranje cijena su unutrašnje subvencije poljoprivredi SAD-a, posebno za proizvodnju, koja je skupa kako sa ekološke tako i s ekonomske točke gledišta. Danas SAD ostvaruje veliki višak proizvedenih žitarica što ima depresivan utjecaj na svjetsko tržište prehrambenih proizvoda uopće.

Snižavanje cijena sirovina i goriva ostvaruje se proporcionalno jačanju ekonomskog položaja zapadnog svijeta prema mjeri rasta ekonomskog razvoja. Snizavanje cijena ne samo da ne ostaje na jednom nivou, već se stalno povećava. Cijene sirovina, s iznimkom nafte, smanjile su se početkom devedesetih godina u apsolutnom iznosu. Sredinom devedesetih godina indeks cijena sirovina UNKTAD-a je bio za 30 posto niži od srednjeg nivoa 1980. godine. Ova tendencija se zadržala do danas, što je pojačalo siromaštvo i bijedu zemalja u razvoju čijih više od milijardu građana danas gladije. Na taj način, kao što je primijećeno u izvještaju Međunarodne komisije za životnu sredinu i razvoj, "siromašne zemlje u razvoju prinuđene su subvencionirati bogatije uvoznike njihovih proizvoda", a prije svega SAD.

Fenomen snizavanja cijena sirovina i goriva iz zemalja u razvoju ima mnogo zajedničkog s fenomenom sniženog kursa rublja u odnosu prema dolaru, što je rezultat vješte manipulacije zakulisnih špekulanata koji brane interese parazitskih mondijalističkih struktura Zapada.

Nepodnošljiv paradoks parazitizma SAD-a i cijelog zapadnog svijeta sastoji se i u tome što, ne plaćajući im dovoljno za sirovine i gorivo, oni zemlje u razvoju dodatno opterećuju i ropskim dugovima koji su devedesetih godina iznosili 1,3 trilijuna dolara. U mnogim zemljama godišnje plaćanje kamata i samog duga prelazi opću svotu nove pomoći i novih zajmova dobivenih za to vrijeme. Otplate dugova čine gotovo 25 posto izvoza ovih zemalja.

Sjedinjene Američke Države i druge zapadne zemlje kroz svoje financijsko-kreditne organizacije ostvaruju totalnu kontrolu nad cijenama, zakulisno stimuliraju konkurenciju i razdor među zemljama-dužnicima primoravajući ih da snizavaju nadnice za rad kako bi smanjile troškove proizvodnje. Prema podacima koje navodi dobitnik Nobelove nagrade za mir B. Lajn, uvođenje nove ekonomske strukture, koja se odnosi na više od 70 zemalja, snizilo je realno plaće u usporedbi s prijašnjima za 30-90 posto. Pljačka zemalja u razvoju od strane SAD i njenih zapadnih suboraca zbog toga vodi tome da u zemljama u razvoju samo od gladi i bolesti umiru desetine milijuna ljudi. Prema službenom izvješću UNICEF-a, svake godine, kao posljedica dužničke krize, umire pola milijuna djece.

Jedno od glavnih sredstava za prelijevanje resursa iz drugih zemalja u Ameriku jesu transnacionalne korporacije koje su po financijskoj moći i razmjerima djelatnosti prave imperije. Transnacionalne korporacije su gotovo identične pojmu najkrupnijih korporacija SAD-a

koje imaju filijale u desetinama zemalja svijeta. Njihov ekonomski potencijal je ogroman. One ostvaruju više od polovine nacionalnog proizvoda zemlje, a njihovi vlastiti financijski resursi su tri do pet puta veći nego kod centralnih banaka i međunarodnih financijskih organizacija zapadnog svijeta.

Prelijevanje resursa drugih zemalja u korist Amerike transnacionalne korporacije ostvaruju kako putem kontrole nad životno važnim resursima zemalja u kojima razmještaju svoje filijale, tako i putem prelijevanja kapitala i roba u Ameriku prema takozvanim transfernim cijenama, a zapravo jednostavnom prijevarom.

Razina transfernih cijena po kojima se vrše obračuni između rukovodstva korporacija koje se nalaze u SAD-u, i njihovih filijala u drugim zemljama, određuju se potpuno proizvoljno, a zavisi samo od interesa Amerike. Pomoću podizanja transfernih cijena odvija se skriveno prelijevanje profita u američke banke iz filijala kompanija u drugim zemljama u kojima sudjeluje lokalni nacionalni kapital zemlje. Ova veoma raširena praksa dopušta da se znatno smanji dio profita koji se dijeli po dividendama i koji po pravdi pripada zemlji u kojoj transnacionalna korporacija obavlja svoju djelatnost. Svjesno podignute cijene koje plaća filijala za dostavljene robe i usluge drugim ograncima transnacionalne korporacije, omogućuje da se zaobiđu valutna ograničenja, prepreke za repatrijaciju profita, koje se primjenjuju u zemljama u cilju reguliranja platežnih bilanca. Primjenjujući transferne (špekulantske) cijene, tj. prilikom obračuna sa svojim filijalama, podižući cijenu roba i usluga, američke transnacionalne korporacije ostvaruju dopunski profit mjeren stotinama milijardi dolara.

Još jedan izvor preraspodjele dohotka u korist SAD-a jest smanjenje troškova na štetu radne snage u drugim zemljama. Cijene radne snage u zemljama kao što su Meksiko, Brazil, Tajvan i Južna Koreja su 9-10 puta niže nego u SAD-u, što omogućava SAD da preliju u svoju korist znatan dio proizvoda koji pripada radnicima drugih zemalja.

Golemi izvor ekonomskog izrabljivanja parazitiranja SAD-a i drugih zapadnih zemalja jeste narkobiznis. Svake godine se u zemljama koje pripadaju židovsko-masonske civilizaciji "pere" 300 milijardi dolara dobivenih od prodaje droge, a 90 posto od ovog novca se investira u industriju ovih zemalja.⁵³ Obične banke nisu u stanju manipulirati tako golemim svotama i, u pravilu, to realiziraju krupni židovski bankari, najbliži suradnici MMF-a i Svjetske banke. Neefikasnost borbe protiv droge u zapadnim zemljama objašnjava se osobnom zainteresiranošću ove elite za tu trgovinu. Kao što je primijetio direktor Međunarodnog geopolitičkog centra za narkotike, Alen Labrus: "Svaki put kada borba s

⁵³ *Investir*, 5. 1. 1994.

drogom dolazi u konflikt s ekonomskim i geostrateškim interesima zapadnih zemalja, bespoštedni rat koji su objavile njihove vlade trgovcima 'bijelom smrću', pada u drugi plan".⁵⁴

Židovski bankari financiraju operacije narkobiznisa u Latinskoj Americi i Aziji, a prije svega u Kolumbiji i Burmi.

U vrijeme građanskog rata u Nikaragvi američka vlada je organizirala u toj zemlji proizvodnju i prodaju narkotika. CIA i poznati "prijatelj Amerike" pukovnik North ne samo da su u cilju pružanja pomoći nikaragvanskim kontrašima pokrivali trgovinu drogom, već su i sami organizirali njihove pošiljke iz Kolumbije u SAD.

Za vrijeme rata u Afganistanu CIA je iskoristila pakistanske specijalne službe za slanje oružja afganistanskim pobunjenicima. U obrnutom smjeru suradnici CIA-e su već odvozili opijum koji su pretvarali u heroin u 200 tajnih laboratorija u Pakistanu. Na taj način, uz pomoć američke vlade proizvodnja opijuma u Afganistanu je porasla između 1980.-1994. godine s 200 na 3000 tona, tj. 15 puta.⁵⁵

VAMPIR NA TIJELU ČOVJEČANSTVA

Američka moć raste na račun iskorištavanja drugih zemalja. Po njegovoj poraznosti za sudbinu stotina milijuna ljudi u drugim zemljama procvat SAD-a se može usporediti sa ekonomskim ratom fašističke Njemačke koja je na račun mobilizacije resursa okupiranih zemalja Europe uspjela akumulirati golemi kapital i postići nevjerojatne rezultate. Američki ekonomski sustav je poput vampira na tijelu čovječanstva - što je lošije čovječanstvu, to je njemu bolje.

Sjedinjene Države uzrokuju približno trećinu svjetskog zagađenja atmosfere ugljičnim-dioksidom, a ako se uračuna i djelatnost američkih transnacionalnih kompanija u inozemstvu, onda opća šteta koju ova zemlja nanosi prirodi na planetu, neće biti manja od 40 posto ukupnog zagađenja, tj. približno jednaka udjelu američke potrošnje u svjetskom dohotku.

Godine 1990. Europski parlament je donio rezoluciju kojom osuđuje SAD zbog toga što Amerikanci u prašumama Hondurasa i Gvatemale kupuju brojnu djecu čije organe koriste za presađivanje. Naravno, u ovome nema ničeg čudnog. Zoološki egoizam i

⁵⁴ Isto; djelovanje zapadnih vlada i židovskih bankara u trgovini narkoticima posebno je opisano u knjizi: *Dope, inc. Britain Opium war against the U.S., N.Y., 1978.*

⁵⁵ Isto.

individualizam koji ispovijedaju mnogi Amerikanci, sasvim dopušta bilo koji kriminalni akt ukoliko donosi osobnu korist.

Da bi uspostavili i održali svoje "pravo" na eksploataciju drugih naroda, Amerikanci regularno pribjegavaju ekstremnim formama nasilja, a prvenstveno vojnog. Za svega nekoliko desetljeća od Drugog svjetskog rata, SAD su učinile toliko ratnih zločina protiv čovječanstva da samo zbog njih američki sustav zaslužuje Nurnberški proces, a njena administracija - sudbinu hitlerovskih zločinaca:

1948.-1953. godine: vojne akcije na Filipinima. Učešće u kaznenim ekspedicijama protiv filipinskog naroda. Ubojstvo više tisuća Filipinaca.

1950.-1953. godine: intervencija u Koreji u kojoj je bilo angažirano oko milijun američkih vojnika. Poginule stotine tisuća Korejanaca.

1964.-1973. godine: 50 tisuća američkih vojnika u kaznenim operacijama protiv Republike Laos. Ponovo tisuće žrtava.

1964. godine: krvavo ugušenje panamskih nacionalnih snaga koje su zahtijevale vraćanje Panami prava u zoni Panamskog kanala.

1965.-1973. godine: agresija protiv Vijetnama. Ubijeno više od pola milijuna Vijetnamaca. Po Hitlerovom uzoru potpuno su uništavana mirna sela, napalmom su spaljivani cijeli teritoriji zajedno s cjelokupnim stanovništvom. Masovna ubojstva žena i djece.

1970. godine agresija protiv Kambodže. Od strane SAD-a angažirano je 32 tisuće vojnika. Mnogobrojne žrtve među civilnim stanovništvom.

1982.-1983. godine: akcija 800 američkih marinaca protiv Libanona. Ponovo masovne žrtve.

1983. godine: vojna intervencija na Granadi, sudjelovalo oko 2 tisuće marinaca. Pobijene stotine ljudi.

1986. godine: podmukli napad na Libiju. Bombardirani Tripoli i Bengazi. Mnogobrojne žrtve.

1989. godine: oružana intervencija na Panamu. Izginule tisuće Panamaca.

1991. godine: golema vojna akcija protiv Iraka, sudjelovalo je 450 tisuća vojnika i tisuće postrojbi s suvremenom tehnikom. Ubijeno je najmanje 150 tisuća stanovnika. Namjerno bombardiranje civilnih objekata s ciljem da se zaplaši iračko stanovništvo.

1992.-1993. godine: okupacija Somalije. Oružano nasilje nad stanovništvom, ubojstva civila.

Ali, ovo su samo otvorene agresije. A koliko desetina godina su SAD vodile neobjavljeni rat protiv Salvadora, Gvatemale, Kube, Nikaragve, Afganistana i Irana ulažući golema sredstva za podršku marionetskim proameričkim režimima ili pobunjenicima koje je Amerika pripremala, a koji su ustali protiv vlada koje nisu priznavale američku

dominaciju u toj regiji. Honduras su SAD preobrazile u vojni placdarm* za borbu protiv Salvadora i Nikaragve.

Cjelokupni broj žrtava američkih ratova i terorizma od 1948. do 1996. godine iznosi više od milijun ljudi, ne računajući ranjene i unesrećene. Poslije raspada SSSR-a Americi ne stoje na putu nikakva ozbiljna ograničenja za njene agresivne težnje: odvija se zaokret prema stvaranju snažnih terorističkih struktura koje su poput raka zahvatile cijeli svijet, a što na svojoj koži osjećaju mnogi narodi u svijetu, a prije svega Irak i Balkan. U oruđe svoje međunarodne terorističke djelatnosti SAD preobražavaju i Organizaciju ujedinjenih naroda.

Ne postoji na zemaljskoj kugli ni jedno društvo poput američkog koje bi bilo tako nesamostalno u iskazivanju svog pogleda na svijet i njegovog obznanjivanja. Amerikom vladaju idoli koji se umjetno stvaraju zakulisnim radnjama. Prema podacima socioloških istraživanja, 80 posto Amerikanaca nema vlastito mišljenje, nego ponavlja gledišta zakulisnih krugova.

Danas je Amerika najtotalitarnije društvo na Zemlji i golema većina Amerikanaca se pridržava jednog jedinstvenog pogleda na svijet u svezi s mnogim društveno važnim problemima, ne iz straha, već po savjesti. Gdje se može naći takva zemlja u kojoj stanovništvo sve vrijeme glasa samo za jednu od dviju stranaka? Izbori bez izbora, da bi na najvišu dužnost bio doveden običan kauboj ili playboy s vanjštinom i manirama manekena koji Amerikancima obećava još više novca i roba na tuđi račun. Američki predsjednici su plejada manekena čija je karakterna osobina odsutnost svake osobnosti, svakog duhovnog načela. Svi su stereotipi osmijeha, gesta, riječi, grimasa. Svijet marioneta - automata, kojima upravlja nevidljiva zakulisna elita, žaloban je i neobdaren ako se promatra sa stajališta kršćanske kulture. Treba pročitati memoare američkih predsjednika, na primjer Niksona ili Regana. Osim banalnosti i plitkog samozadovoljstva tu se ništa ne može naći (čak se i Brežnjevljevi pseudomemoari poslije ovakvih pisanja mogu učiniti kao remek-djela).

Reportaže s američkih stranačkih konvencija, odmah nekako asociraju na scene s nacističkih skupova - uzbuđena gomila koja skandira i lupa nogama stopljena samo marionetskim osjećajem prema marionetskom fureru ili predsjedniku - apsolutnoj ili po ljudskim potencijalima.

Postoje dva načina da se čovjek sasvim liši slobode, da se učini vijkom u totalitarnom sustavu:

Prvi - postaviti ga u stroj, primorati da maršira i skandira potrebne riječi. Ovaj put je izabrao Hitler.

* *Placdarm*, franc.-mostobran; teritorij koji neka država koristi kao bazu za pripremanje napada na drugu državu.

Drugi - od djetinjstva preobraziti čovjeka u jednodimenzionalno biće, poslušni automat. Potrebno ga je od mladosti lišiti volje za izborom učvršćivanjem u svijet opće stereotipne predstave o životu i životnim ciljevima. U tom slučaju nije ga potrebno svrstati u stroj - on će sam poći tamo gdje ga usmjere idoli koji su utisnuti u svijest.

Drugi put je izabrala Amerika. Pogledajte američke mladiće. Sjećam se jedne televizijske reportaže: na ekranu su američki piloti koji tek što su se vratili s bombardiranja civilnih ciljeva u Iraku ubivši tisuće ljudi. U dobrom su raspoloženju i veseli, radosno tapšu jedan drugog po ramenu kao da su odigrali partiju bejzbola. Takvo stanje duha je zapravo pravi fašizam.

S onima koji nemaju volje za ljudskim izborom, nemoguće je govoriti o demokraciji i slobodi, kao što je s čovjekom koji ne zna čitati nemoguće razgovarati o knjigama. Demokracija pretpostavlja izbor, ali: može li birati čovjek koji je od djetinjstva odgojen na jednoj točki gledišta? Duhovni, politički i društveni izbor zamjenjuje se izborom roba i usluga na račun pljačkanja drugih naroda.

VELIKA MASONSKA SUPERSILA

Sredinom XX. stoljeća broj članova masonskih loža i organizacija iznosio je samo u SAD-u oko 50 milijuna ljudi.⁵⁶ Masonske lože i klubovi poput "Rotary", "Laions", "Kiwanis", "Elk" i mnogi drugi postoje u svakom gradu i zaseoku SAD-a. Čak i u najmanjim naseljenim mjestima postoje elementarne jezgre masonske organizacije. Posjetivši 1996. godine s ekskurzijom Veliki kanjon, koji se nalazi u slabo naseljenim dijelovima države Arizona, prilikom ulaska u selo s iznenađenjem sam zapazio ploču s natpisom o radu masonske organizacije. Slične ploče se susreću na prilazu u svaki američki grad ili selo. U nekim mjestima, naročito u manjim gradovima, čuvari masonskih loža i templova (masonskih "hramova") ponekad su me puštali unutra i čak dopuštali fotografiranje.

U masonskim ložama i "hramovima" nema prozora, mnoga vijećanja se obavljaju u polutama. Prolazeći sobama i salama za zasjedanje, osjećao sam jezu - kabalistički znaci na zidovima i vratima, masonske zastavice i barjaci sa znakom sotone i Davidovom zvijezdom. A u salama u kojim zasjedaju masoni najvišeg stupnja - raskošan namještaj, slike u pozlaćenim okvirima, skupi tepisi. U svakom "hramu" postoji garderoba u kojoj se masoni oblače u svoje odore prema rangu koji imaju; prije rituala mnogi od njih se posebno friziraju i šminkaju,

⁵⁶ Ferguson Charles, *Fifty million brothers. A panorama of American lodges and clubs*, Greenwood Press, Westport, 1979.

poradi čega i postoje frizerski saloni i saloni za šminkanje. U svakoj masonskoj loži nalazi se posebna odaja za agapu (zajedničku masonsku "trpezu").

Masoni i članovi organizacija koje su im bliske, nezaobilazan su i prevladavajući dio svih struktura vlasti: od okružnih i municipalnih, do državnih i federalnih, a također su neizbježni element vertikalne vlasti u biznisu, financijama, vojsci, kulturi, obrazovanju, umjetnosti, literaturi i, podrazumijeva se u novinarstvu. Svako tko želi napraviti karijeru u Americi, obavezno pristupa u masonsku ložu ili klub. U Kaliforniji sam se upoznao s jednim visoko rangiranim bankarskim službenikom, Amerikancem ruskog podrijetla, koji mi je, uz bocu whiskeya, pred kraj našeg susreta priznao da je mason i, kao da se i preda mnogom pravdao za ovaj prijestup, rekao mi je: "Da nisam stupio u ložu, sav život bih prosjedio među sitnim službenicima."

Međutim, nisu se svi masoni koje sam upoznao u Americi, nelagodno osjećali zbog svoje pripadnosti ovoj kriminalnoj organizaciji - mnogi od njih su se osjećali iznimnim ljudima, onima koji su posvećeni u "velike tajne", pridajući sebi osobiti značaj. Jedan mason iz Los Angelesa ponosio se svojom pripadnošću rozenkrojcerima i bez ikakvog ustručavanja propagirao je okultnu literaturu.

Uostalom, upravo su rozenkrojceri najdjelotvorniji pri novačenju u svoje redove novih članova. U mnogim američkim gradovima djeluju lože i društva rozenkrojcera, a u gradu San Joze (Kalifornija) postoji njihov međunarodni centar, takozvani Park rozenkrojcera, na čijem se teritoriju nalazi groblje na kojem su pokopani čelnici (imperator) reda, zatim hrama, masonsko sveučilište, administrativno zdanje, biblioteka, muzej i opservatoriji.

Bio sam na ovom mjestu dva puta. Na terenu na kojem su park, muzej i opservatoriji sve je slobodno. Park je u izvanrednom stanju, na nekim mjestima su postavljene statue egipatskih bogova i boginja. Postavka muzeja zasniva se na poštovanju kulta egipatske drevne duhovnosti i mudrosti vračeva. U svemu se osjeća težnja utemeljitelja rozenkrojcerskog muzeja da se predstave kao nasljednici i čuvari drevnih mudrosti i okultnog znanja. Postavka je dobro pripremljena, postoje interesantni originali i sve ovo bez sumnje ostavlja dojam. Prilikom izlaska iz muzeja svatko tko želi, može uzeti obrazac (oni su postavljeni pokraj vrata) i upisati se u Društvo ljubitelja muzeja rozenkrojcera. Poslije nekoliko posjeta zasjedanjima ovog društva nekima predlažu da se bliže upoznaju s radom samog reda. Tako se postupno u kriminalna udruženja uvlače novi članovi.

U opservatoriju rozenkrojcera posjetitelj se upoznaju s osnovnim znanjima iz astrologije i okultizma čime se navode na pomisao da rozenkrojceri posjeduju moć i čudesna znanja pomoću kojih mogu

upravljati prirodom i ljudima. U biblioteci rozenkrojčera više portreti razobličeni šarlatana i prevaranata Cagliostro i Saint-Germain. Rozenkrojčeri ih i dalje poštuju. U biblioteci je sakupljena praktično sva okultna, kabalistička i ostala sotonističko-mistička literatura, od drevnih vremena i srednjeg vijeka do naših dana.

Danas imperij rozenkrojčera u SAD-u broji oko 100 loža i 60 tisuća članova. Osim toga, postoji i 26 podružnica u inozemstvu. Samo na promidžbu i poštanske usluge rozenkrojčeri su godišnje trošili oko milijun dolara (podatci za početak osamdesetih godina).

Prvi američki imperator rozenkrojčera, koji su 1929. godine osnovani na tlu SAD-a bio je Spancer Lewis. Poslije njegove smrti, vlast u redu prešla je u ruke njegovog sina Alpha Lewisa, koji je uzeo titulu "Vrhovni autonomni biskup, Imperator Sjeverne, Centralne i Južne Amerike, Britanske Zajednice i Imperije, Francuske, Švicarske, Švedske i Afrike." Godine 1987., poslije Ralfove smrti, novi imperator rozenkrojčera je postao Gary Stewart.

Masoni se ponose Sjedinjenim Državama i smatraju ih svojom državom - "masonskom državom", "velikom masonskom supersilom". "Masonstvo," - pisao je mason Henry Ford, "- to je najbolja točka oslonca (mehanizam za balansiranje) Sjedinjenih Država, masoni znaju čemu uče svoju djecu".⁵⁷ Za takav "ponos" oni imaju razloga: samo u Wašingtonu živi 500 tisuća članova masonskih loža i organizacija koje su im bliske. U Wašingtonu su smješteni glavni stožeri mnogih masonskih i sotonističkih organizacija, na primjer Reda vitezova - templara.

⁵⁷ Denslow W. R., *10.000 famous freemason*, Vol. 2. p. 62 (američki industrijalac Henry Ford je bio poznati borac protiv židovske prevlasti, napisao je knjigu "*Međunarodno židovstvo*", ali poslije nekoliko nasrtaja na njegov život i prijetnje smrću napustio je svoja uvjerenja i postao aktivni mason).

Članstvo masonskih loža, i organizacija koje su im bliske, za 1960. godinu (u tisućama ljudi)⁵⁸

Ukupno	u SAD-u	u Washingtonu
Masonske lože	3800	50
Rotary klubovi	489	7,1
B'nai-B'rith	400	57
Kiwanis	258	5
Laions	605	88
Elks	1250	35
Knights of Columbians	1127	50
Moose	1020	10
Eagles	850	3
Odd Fellows	609	22
Knights of Pythia	250	80

Židovi su prisutni u svim masonskim ložama i organizacijama. Istovremeno oni raspolažu cijelim nizom židovskih masonskih bratstava u koje ne puštaju nežidove, a zasjedanja se održavaju u naročitoj tajnosti. Samo u SAD-u, već tridesetih godina, ovakvih "bratstava" je bilo 15 i ona su imala 2451 ložu ili filijalu s 574163 povezana člana. Osim članova ovih bratstava, bilo je još i 160 tisuća hodočasnika cionizma - židovske nacionalne organizacije koje je, također, bliska masonstvu.⁵⁹

Naravno, jezgra židovskog masonstva jeste red B'nai - B'rith - "um, čast i savjest" židovskog naroda šezdesetih godina obuhvaćao je 400 tisuća američkih Židova od kojih je 57 tisuća radilo u Washingtonu, zauzimajući odgovorne položaje u vladi i biznisu.

Pet stotina tisuća masona glavnog grada Amerike, pod rukovodstvom Židova, određuje cjelokupnu politiku Sjedinjenih Država. Koliko je apsolutna vlast judejsko-masonske elite, svjedoči činjenica da se svaki Amerikanac koji se odlučio baviti politikom, prvo učlanjuje u

⁵⁸ *New York Post*, 20. 2. 1961.

⁵⁹ Ferguson C, p. 247.

masonsku ložu, pri čemu je istovremeno član i u nekoliko masonskih loža i organizacija. Što se u svojoj karijeri političar više uspinje, to dobiva više masonskih stupnjeva u ložama različitih masonskih rituala. Radeći u masonskim bibliotekama i arhivima SAD-a i Rusije, uspio sam sakupiti mnogo materijala o političkoj karijeri znamenitih masona. Međutim, najjači dojam na mene ostavilo je upoznavanje s masonskom karijerom predsjednika SAD-a, Harryja Trumana (1884.-1972.), jednog od najužasnijih zločinaca u svjetskoj povijesti, koji je izdao naredbu o bombardiranju dvaju japanskih gradova, Hirošime i Nagasakija, što je imalo za posljedicu pogibiju 200 tisuća mirnih građana.

Trumanova masonska karijera je počela 1909. godine stupanjem u Belton ložu № 450 (država Missouri). Godine 1917. Truman je majstor lože, a u momentu stupanja na dužnost predsjednika SAD-a, dobiva najviši (33) stupanj.⁶⁰

Evo popisa Trumanovog službovanja u nekoliko loža različitih rituala:

Simboličko masonstvo

Belton loža № 450 (Missouri):

siječanj 1909. - Učenik
1. ožujka 1909. - Pomoćnik majstora
18. ožujka 1909. - Majstor-mason
1910. - Mlađi vratar

Grandview Lodge № 615 (Missouri):

1911. - Administrator lože
1911.-1917. - Prepodobni majstor
1917.-1925. - Tajnik lože, Majstor-edalt

Velika loža Missourija:

1925.-1930. - Regionalni zamjenik Velikog majstora, Regionalni lektor 1940.-1941. - Veliki majstor

Učena loža Misosurija:

1941 - Počasni majstor (istovremeno sa stupnjem Velikog majstora Velike lože Missourija)

York Rite

Loža Orient Chapter № 102:

⁶⁰ Allin Robert. *Brother Truman. Anchor communications*, 1985, p. 6-7 (knjiga namijenjena internom masonskom korištenju, ne tiska se javno; ja sam se s njom upoznao u biblioteci masonske lože grada Tuscon (Arizona).

Studeni 1919. - Mason kraljevskog svoda

Shekinah Conncil № 24:

Prosinac 1919.- Kraljevski naročiti majstor

“Palestine Commandeoy” loža N° 17:

Srpanj 1923 - Vitez hrama

Scottish Rite

Loža Istok doline Kansas City (Missouri)

Loža savršenstva (siječanj 1912.)

Rozenkrojcer (27. ožujka 1917.)

Član Vijeća vitezova Kadosch (29. ožujka 1917.)

Član Consistory (32. stupanj) (31. ožujka 1917.)

Supreme Conncil (33. stupanj) (19. rujna 1945.)

Istovremeno je Truman bio u redu *Shrinersa* “blagorodni” (1917.), “Orator” (1932.), “Maršal” (1933.), Drugi majstor ceremonijalmajstor (1934.), a također je bio počasni član mnogih drugih američkih masonskih redova.⁶¹

Hary Truman je bio smatran jednim od boljih masonskih predavača. U veljači 1941. Nastupao je na radiju s temom *George Washington: čovjek i mason*. Glavna misao predavanja je bila - “Washington je bio veliki mason koji je gradio SAD na masonskim principima.”

Barbarsko bombardiranje Japana i nametanje hladnog rata Rusiji, Truman je naložio poslije zasjedanja u masonskom vijeću 33. stupnja.

Ovi kriminalni, neljudski činovi imali su za Trumana kao masona ritualno-sotonistički karakter. Priprema i početak njihovog provođenja bili su praćeni posebnim masonskim obredom i okultno-magijskim radnjama.

Poslije zasjedanja u Velikoj loži u siječnju 1946. godine Veliki majstor (a također templar, rozenkrojcer i vitez Kadoš) i predsjednik SAD-a, Truman, dolazi 22. veljače na poklonjenje “masonskim svetinjama” u Nacionalni masonski memorijal “George Washington”, gdje izgovara svečanu zakletvu da će upravljati SAD-om i provoditi unutrašnju i vanjsku politiku zasnovanu na masonskim principima. U ožujku u Trumanov rodni grad Hilton (država Missouri), na njegov poziv, dolazi drugi visoki mason Winston Churchill. Poslije zajedničkog dogovaranja i ritualne ceremonije u Velikoj loži Missourija, obojica posjećuju lokalno sveučilište gdje Churchill izgovara svoj povijesni govor u kojem poziva judejsko-masonske krugove Zapada u križarski pohod protiv Rusije.⁶²

⁶¹ Isto, str. 241.-242.

⁶² Isto, str. 136.-147.

Nakon dvije godine, sumirajući prve rezultate hladnog rata protiv Rusije, Truman je nastupio na zasjedanju lože Beech Grove № 694. "Svoju državnu djelatnost", ponovo je naglasio mason-predsjednik, "gradim na principima masonstva. Smatram da se ovi principi upravljanja trebaju proširiti na cijeli svijet, na njima se treba graditi cjelokupna civilizacija." Na istom zasjedanju Truman je izjavio da, premda je dostignuo do najviših građanskih počasti, za njega najveći značaj ima rang Velikog majstora. "Ja ga cijenim više od svega, zato što biti Veliki majstor masona, znači mnogo više nego prosto biti dobar državnik - jer Majstor koji se oslanja na plemenite principe, donosi masonsko prosvjećenje cijelom svijetu".⁶³ Očevidci su navodili da se poslije "masonskog prosvjećenja" Japana - atomske bombe na Hirošimu i Nagasaki - veliki majstor Truman nalazio u radosnom, živahnom raspoloženju zabavljajući se sa suradnicima.

Truman je kao predsjednik SAD-a često nastupao pred masonima smatrajući njihovu organizaciju glavnim osloncem svoje vlasti. Na primjer, sudjelujući u radu Imperijske sesije Shrinera u Chicagu, u lipnju 1949. godine, sudjelovao je na njihovoj paradi, a u kolovozu je doputovao na Sveameričko zasjedanje majstora masonskih loža (dvije tisuće sudionika), gdje je također održao govor.

Vlada koju je formirao Truman sastojala se isključivo od masona i Židova, što se najčešće preklapalo u istoj osobi. Glavna politička figura, u stalnoj predsjednikovoj pratnji, bio je Židov Bernard Baruch koji je, kao i Truman, imao 33. stupanj. Baruch je bio svojevrsni opunomoćenik svjetskih zakulisnih krugova za vrijeme Trumanovog predsjedničkog mandata. Ni jedna od važnih političkih odluka nije se donosila bez njegovog sudjelovanja. Čak i političari tako visokog ranga, kao što su bili državni sekretar G. Marshall i general Omar Bradley, smatrali su Barucha svojim šefom.

Tradicija da se američki državni poslovi rješavaju u masonskim ložama očuvala se i poslije Trumana. Izuzimajući Eisenhowera, Kenedija i Nixona, svi predsjednici SAD bili su masoni. Naročito aktivni među njima su bili Johnson, Ford, Reagan i Bush.

U američkom tisku se često iznosila pretpostavka da je Kenedijevo ubojstvo bilo organizirano od strane masonskih loža, da bi se oslobodilo mjesto u vlasti "bratu" Johnsonu. Povjerenstvo, koju je formirao predsjednik Johnson za istraživanje Kenedyjevog ubojstva, u svom sastavu imala je samo masone. Njome su rukovodili Veliki majstor Velike lože Kalifornije Earl Warren, senator Richard Russell ("Winder loža" № 33), član predstavničkog doma, budući predsjednik SAD-a, Gerald Ford

⁶³ Isto, str. 146.-147.

(Loža *Malta* № 465). Kao što je poznato, ovo povjerenstvo je učinilo sve da se prikrije istina o ubojstvu predsjednika Kenedyja.

Veoma je simptomatično da je na čelu povjerenstva za istraživanje afere Watergate - svrgavanje s vlasti nemasonskog predsjednika Nixona - bio mason, senator Samuel Ervin (Loža "Catawba" № 17) i da se, također, pretežno sastojalo od članova masonskih loža. Rezultat njegove aktivnosti je da je novi predsjednik SAD-a postao aktivni mason Gerald Ford.

Američki masoni teže da uspostave svoju vlast ne samo u SAD-u i na Zemlji, već i u svemiru. Značajan dio američkih astronauta članovi su masonskih loža.

U zdanju «hramu» Velike lože Teksasa, u gradu Dallasu, vidio sam slike koje prikazuju američke astronaute koji obavljaju masonske rituale na Mjesecu.

Američki astronaut, mason, Edwin Aldrin ostavio je na Mjesecu znak - zastavicu sotonističkog Reda vitezova-templara. Osim toga, na površinu Mjeseca je položio dva zlatna prstena čiji smisao nije želio objasniti. Kasnije, su novinari uspjeli saznati da su sotonisti smatrali ove prstenove načinom da se s duhovima (demonima) Mjeseca uspostavi okultna veza. Izvođenje masonskih rituala je "blagoslovio" C. F. Kleinknecht, direktor Nacionalne uprave za astronautiku SAD-a (NASA), koji istovremeno zauzima visoki položaj u masonskoj hijerarhiji kao Federalni tajnik Reda škotskog rituala.⁶⁴

Usporedo sa Židovima, američki masoni su bili glavni inicijatori borbe protiv kršćanstva. Slobodni zidari su bili predvodnici borbe protiv kršćanske tradicije u državnim tijelima i školama SAD-a. Kršćanima je u Americi zabranjeno podizati križ i Spasiteljevo raspelo na državnoj zemlji. Nekada postavljeni križevi svuda su sustavno uklanjani. Kristov lik u predavaonicama državnih škola i sveučilišta nigdje nije dopušten. Na zahtjev Židova i masona 1994. godine bio je uklonjen križ s male sveučilišne crkve u gradu Phoenixu (Arizona). Bio sam svjedok koliko su ovim bezvjernim aktom bili zbunjeni lokalni kršćani i koliko su bili nemoćni da išta učine. Povijest se ponovila i u San Franciscu (Kalifornija) 1997. godine - rezultat je bio isti.

Američki masoni su se prvi latili "prerađivanja" Svetog pisma. Bogohulnici iz masonskih loža su skratili Bibliju uklonivši iz nje mjesta koja su "neprijatna" Židovima, i koja su protiv sotone. Nova "Biblija", s crtežom masonskog šestara i Davidove zvijezde na koricama, danas se prodaje po masonskim knjižarama.

Malobrojne općine kršćana, u suvremenoj Americi žive poput kršćana u poganskom Rimu, progonjeni su i šikanirani. Oni ne mogu

⁶⁴ Hoffman II. m., *Secrets of masonic mind control...*, p. 40.

protestirati protiv općeg razvrata, sotonizma, "Sodome i Gomore", koji su zapljusnuli cijeli SAD. Judejsko-masonski zakoni Amerike štite prava sotonista i homoseksualaca. Čovjek koji protiv njih protestira, prema američkom zakonu, narušava njihova prava i zbog toga može završiti u zatvoru.

Pravovjerni američki kršćani odavno su stavili križ na budućnost Amerike i mirno čekaju kraj svijeta, koji povezuju s pojmom "novog svjetskog poretka" i takvim apokaliptičkim ličnostima kao što je "Mihail Obiježeni" (M. S. Gorbačov).

Na koricama američkog časopisa *Kršćanstvo danas* bila je objavljena slika koja prikazuje predsjednika SSSR-a Gorbačova i predsjednika SAD-a Busha u paradnim masonskim odorama kako na nakovnju kuju zemaljsku kuglu s natpisom "novi svjetski poredak".⁶⁵

PROTIV NOVOG ZAVJETA

"Kristalizirani Židovski duh Amerike" (W. Sombart) u naše vrijeme se pretvorio u gigantski ledeni brijeg oko kojeg se organiziraju ostale forme života ove zemlje. Ledena santa judaizma zamrznula je sve pojave kršćanske civilizacije i duhovne kulture. Sami Židovi smatraju Ameriku svojom zemljom. Počevši od Trumana, Židovi zauzimaju 50 do 60 posto svih najvažnijih političkih položaja u vladi SAD-a, potpuno kontroliraju biznis, financije, sredstva masovnih komunikacija, znanost i kulturu. Kao što primjećuje rabin washingtonske sinagoge Adat Israel: "Danas se u SAD-u mi ne osjećamo kao u dijaspori, već kao u domovini. SAD nemaju danas vladu goja, već vladu u kojoj su Židovi punopravni partneri u donošenju odluka na svim razinama vlasti." Osobiti značaj je imao, prema mišljenju ovog rabina, predsjednički mandat Billa Clintona, proveden niz izmjena koje su znatno "proširile vlast Židova."⁶⁶

Svaki američki predsjednik i političar visokog ranga smatra svojom obavezom ritualno pognuti glavu pred "veličinom" Izraela u Washingtonskoj sinagogi Adat Israel, na čijem ulazu stalno vise dvije zastave - Izraela i SAD-a. Ritualni karakter imaju i posjeti američkih predsjednika Izraelu s obavezanim klanjanjem i klečanjem pred židovskim svetinjama, između ostalog i pred grobovima glavnih cionista poput Theodora Herzla i Vladimira Žabotinskog. Ne znam ni za jedan slučaj u poslijeratnoj Americi da se neki američki predsjednik osmjelio izbjeći ovaj ritual. Ali, ni to nije dovoljno. Praktički, svaki američki predsjednik novijeg doba je, u cilju potvrde svoje pune lojalnosti judaizmu, bar povremeno

⁶⁵ *Christianity Today* - 18. 6. 1990.

⁶⁶ *The Truth at last*, 1994., N 380.

obavljao funkciju šabes-gojima kod ortodoksnog Židova. Kao što je poznato, subotom je Židovima, prema njihovoj religiji, zabranjeno raditi, pa čak i gasiti svijeće na obrednom svijećnjaku. To može učiniti samo Židov, šabes-gojim. I zato se ponekad, subotom, svečana povorka predsjednika SAD-a zaustavlja ispred kuće nekog od njegovih suradnika - Židova, i vođa supersile ulazi u kuću da bi uzeo učešća u židovskom obredu - gašenju ritualnih svijeća.

Već sam više puta naglasio da se financijsko-kreditni sustav SAD-a potpuno nalazi u rukama međunarodnih židovski bankara.

Glavni dioničari (dionica klase "A") Sustava federalnih rezervi SAD-a su:⁶⁷

- Rothschildi (London, Berlin)
- Lazard Freres (Pariz)
- Israel Schiff (Italija)
- Kuhn-Loeb Company (Njemačka)
- Warburzi (Njemačka, Nizozemska)
- Lehman Brothers (New York)
- Goldman i Sachs (New York)
- Rockefeller (New York).

Samo od operacija Sustava federalnih rezervi međunarodni židovski bankari dobivaju stotine milijuna dolara. Manipulacije sustava federalnih rezervi ne mogu kontrolirati ni predsjednik, ni vlada ni ministar financija SAD-a. Naprotiv, svi su oni potpuno zavisni od gore nabrojanih dioničara.

Židovski lideri ne samo da su uzeli punu kontrolu nad ukupnim bogatstvom ove zemlje, već su i cjelokupnom stanovništvu nametnuli određeni židovski porez koji na neki način plaća svaki Amerikanac. To je takozvani košer porez.

Riječ "košer" označava da je hrana pripravljena prema određenim judaističkim normama, odnosno da nad njom posebni rabini obavljaju obredne radnje i tek poslije toga ta hrana se može jesti. Ali, za svoj obredni "rad" rabini traže novac koji im plaćaju proizvođači prehrambenih proizvoda. Naravno, novac koji tvrtke daju rabinima, uključuje se u cijenu proizvoda koju plaćaju svi potrošači (među kojima Židovi čine tek nekoliko postotaka).

Prvi put su ovi nameti rabina kršćanima počeli 1919. godine u New Yorku. Nekoliko židovskih prehrambenih tvrtki dosjetilo se pozvati rabine da bi, poslije njihovih obrednih radnji, na upakirane proizvode stavili znak K (slovo "K" u kružiću). Kasnije se broj tih poduzeća povećao i pojavila se još jedna oznaka (slovo "U" u kružiću). Šezdesetih godina broj

⁶⁷ Isto.

prehrambenih tvrtki koje su pozivale rabine povećao se do 225, 1966. na 475, a 1975. na 800. Sredinom devedesetih “košer porez” se uzimao na 16 tisuća prehrambenih proizvoda, uključujući čaj, kavu, coca-colu i druge proizvode. U srpnju 1988. godine bio je zaključen chicaški židovski sporazum po kojem kroz ovaj židovski košer obred prolaze prehrambeni proizvodi u vrijednosti od 30 milijardi dolara, a planirano je da se ova svota za deset godina uveća približno tri puta.

Američki rabini su formirali čitav niz moćnih organizacija koje se bave uzimanjem poreza od potrošača prehrambenih proizvoda. Najveća organizacija za ovakvo obredno otimanje je postao *Savez ortodoksne židovske kongregacije* koji je obredni košer “uslugama” obuhvatio 1200 tvrtki, ili 80 posto cjelokupnog košer tržišta. Košer obred ovdje je, u znoju lica svoga, obavljalo 600 rabina.⁶⁸

Prosječni iznos godišnjih nameta židovskih organizacija i rabina za košer obred koji se silom nameće većini tvrtki koje proizvode prehrambene proizvode, prelazi 100 milijardi dolara. Ova sredstva su išla za potrebe judaizma, za izgradnju i obnovu sinagoga, talmudsko obrazovanje itd.

Židovske organizacije su oporezovale državni proračun SAD-a svojevrsnim porezom za izdržavanje Židova emigranata iz drugih zemalja, a naročito iz Rusije. Bivšim sovjetskim Židovima se pružaju posebni uvjeti i pogodnosti. Svaki Židov koji stupi na američko tlo, dobiva 7 tisuća dolara i besplatno stanovanje, ili stanovanje po sniženoj cijeni. Pretpostavljalo se da će Židovi potom početi raditi. Međutim, oko 40 postotaka njih ne želi raditi i insistiraju da im se isplaćuje posebna pomoć, takozvani “welfer”, kao i besplatna medicinska zaštita. Prema podacima kojima raspolazem, samo do 1994. godine u SAD je došlo oko 200 tisuća sovjetskih Židova, za čije su izdržavanje američki porezni obveznici platili najmanje milijardu dolara.⁶⁹

Veliki dio nekadašnjih sovjetskih Židova - emigranata u SAD - dobiva od njemačke vlade takozvanu kompenzaciju za žrtve nacističkog progona. Prema zakonu koji je nametnut ovoj zemlji od strane međunarodnih židovski krugova, svaki Židov (ali ne i Rus, niti Poljak ili Čeh) koji se rodio prije svršetka rata i koji se nalazio izvjesno vrijeme na teritoriju pod njemačkom okupacijom, ili je pak bježao (evakuirao se) s teritorija koji je potom bilo okupiran od strane Nijemaca, dobiva pravo na kompenzaciju, u iznosu od 5 tisuća maraka (1989).⁷⁰ Više od 90 posto Židova koji su dobili ovu kompenzaciju nisu bili prave žrtve nacizma. Novac koji su oni dobili, po pravdi bi trebalo pripasti milijunima ruskih

⁶⁸ *Secret Kosher Tax. The Truth at last.* 1994. p. 1.-2.

⁶⁹ *The Truth at last.*, 1993, N 368;

⁷⁰ *Novoe russkoe slovo* (New York), 20. 4. 1989.

ljudi (uključujući Maloruse⁷¹ i Bjeloruse) koji su zaista stradali od fašističke okupacije.

Poslije Drugog svjetskog rata judaizam je pojačao svoj pohod protiv kršćanstva. Ovo se izražava, prije svega, u stvaranju otvoreno bogohulnih, sotonističkih i homoseksualnih organizacija. Vođe ovih pokreta su, u pravilu, bili Židovi i masoni. Američke židovske i masonske organizacije inicijatori su većine homoseksualnih pokreta. Na njihovu inicijativu su gotovo u svim zemljama bili doneseni zakoni koji su legalizirali homoseksualnost, a izopćenici su dobili poseban status i zaštitu od “predrasuda”. Sveameričko zasjedanje rabina odobrilo je 1995. godine homoseksualnost naglašavajući da ona ne proturječi judaizmu.

Godine 1996. niz judejskih i masonskih aktivista osnovali su općeameričku organizaciju “Progresivni savez za američku obitelj”. Savez je predvodio Židov i mason M. Lerner. U programu saveza na prvo mjesto bila je stavljena borba za legalizaciju abortusa i prava homoseksualaca.⁷²

Judejske organizacije, poput, primjerice, masonske lože B'naj-B'rit pažljivo prate svaki pokušaj kršćana da se suprotstave židovskom bogohuljenju, nepravdi i talmudskom parazitizmu određenih slojeva Židovstva. Svaki pokušaj uspostavljanja pravednosti obično se prokazuje kao “antisemitizam”, a čemu je “krivo kršćanstvo”.

U knjizi *Antisemitizam u Americi*, koja je izašla 1979. godine pod egidom B'nai-B'rith, članovi ove Židovsko-masonske lože otvoreno za širenje antisemitizma okrivljuju kršćanstvo, budući da ono propovijeda jedan jedini put spasenja kroz Krista, a sve koji ne vjeruju u Njega, podvrgava prokletstvu.⁷³

Ista ova Židovsko-masonska loža stajala je iza anketa provedenih među Amerikancima, 1964. i 1981. godine, s ciljem da se sazna njihov odnos prema Židovima.

Otkrivena je slika koja je šokirala Židove - u zemlji “kristaliziranog židovskog duha” znatan dio stanovništva ne voli Židove i ne vjeruje im.

U narednoj tabeli navode se osnovni rezultati ankete.⁷⁴

⁷¹ Stari naziv za Ukrajince (Prim, prev.)

⁷² *National and international religion report*, 13., svibanj, 1996.

⁷³ Glock Ch., Quinley H. *Antisemitism in America*, N.Y, 1979., p. 6.

⁷⁴ Ovdje i dalje navode se rezultati koji su objavljeni u knjizi Perlmutter N., Perlmutter R., *The real antisemitizam in America*, N.Y, 1982., str. 71.-100.

Odnos stanovništva SAD-a prema Židovima (postotak Amerikanaca koji ne vole Židove i koji se prema njima odnose s nepovjerenjem)

Uzrok netrpeljivosti i nepovjerenja prema Židovima:	1964.g:	1981.g:
Zato što su Židovi uzeli u svoje ruke film i televiziju.	70	46
Zato što Židovska poduzeća zapošljavaju samo svoje sunarodnjake	60	57
Zato što Židovi žele biti glavni u svakom smislu.	63	52
Zato što se Židovi drže izolirano, za sebe.	58	53
Zato što su međunarodne banke nalaze uglavnom u vlasništvu Židova.	55	43
Zato što Židovi suviše ističu ono što se s njima dogodilo u nacističkoj Njemačkoj.	51	40
Zato što Židovi više od drugih koriste nečasne (sumnjive, nezakonite) metode za ostvarenje svojih ciljeva.	48	33
Zato što Židovi imaju mnogo nedostataka koji izazivaju netrpeljivost.	40	29
Zato što židovski biznismeni koriste za svoje ciljeve nečasne metode ne dopuštajući časnim poduzetnicima lojalnu konkurenciju.	40	27
Zato što su Židovi lojalniji Izraelu nego Americi.	39	48
Zato što židovski biznismeni nisu časni poput drugih biznismena	34	22
Zato što Židovi ne razmišljaju što će se desiti s drugim ljudima, već misle samo o sebi.	30	22

Zato što Židovi imaju suviše veliki utjecaj u svjetskom biznisu.	33	37
Zato što se Židovi teže nametnuti tamo gdje su nepoželjni	21	19
Zato što Židovi imaju suviše veliku vlast u Americi	13	23
Zato što Židovi unose dosta nemira među druge ljude svojim (sumnjivim) idejama	13	14

Od 1964. do 1981. godine negativan odnos Amerikanaca prema Židovima je donekle oslabio. Ipak, 52-57 postotaka Amerikanaca je nastavilo prebacivati Židovima njihovu izoliranost, izdvojenost, težnju da zapošljavaju samo svoje sunarodnjake i da budu lideri u svakom poslu. Židove je osuđivalo 43-46 postotaka Amerikanaca zbog toga što se u njihovom vlasništvu nalaze međunarodne banke, a također film i televizija. Oko trećine smatra da Židovi imaju mnogo loših osobina, a naročito se ističu te što za postizavanje svojih ciljeva koriste sumnjive metode i što nisu sasvim časni u biznisu.

Osamdesetih godina mnogi Amerikanci su počeli bolje shvaćati da Židovi imaju suviše veliku vlast u vladi i biznisu (23-37%). Gotovo polovina Amerikanaca je smatrala da su Židovi koji su građani SAD-a, lojalniji Izraelu nego Sjedinjenim Državama (šezdesetih godina to je smatralo 39% Amerikanaca).

Šezdesetih godina je 45 posto Amerikanaca smatralo nedopustivim oroditi se sa Židovima, a osamdesetih godina je tako mislilo njih 34 posto.

Na pitanje imaju li Židovi više novca nego drugi američki narodi, potvrdno je odgovorilo 56 posto Amerikanaca. Oko 45 posto stanovništva SAD-a smatralo je da su Židovi ambiciozniji i da misle samo o sebi.

Svodeći ukupne rezultate svoje ankete i izvodeći opće zaključke, židovski sociolozi iz B'nai-B'ritha su utvrdili da oko 34 posto od svih Amerikanaca treba smatrati "antisemitima". U apsolutnim brojkama to znači da u SAD-u živi 70 milijuna "antisemita", odnosno ljudi koji ne prihvaćaju poročni društveni sustav koji je formiran na temelju judaizma.

"Antisemitizam" je u suvremenoj Americi oblik protesta protiv izopačene i nečovječne judeo-masonske civilizacije. Čak prosto nabranje uzroka zbog kojih Amerikanci ne vole Židove, svjedoči o tome da duhovne vrijednosti Novog zavjeta i dalje žive u dušama jednog dijela

Amerikanaca, makar i u “zamrznutom”, potisnutom obliku. Udio “antisemita” u američkom društvu gotovo da se poklapa s brojem ljudi koji ne prihvaćaju “tradicionalne američke (to jest judejske) vrijednosti” (od 30 do 40%).

SLUŽBENA PODRŠKA SOTONIZMU

Sotonizam je, poput hasidizma, izrastao iz judaizma, njegovih tajnih, okrutnih i kabalističkih sekti.⁷⁵ Do XVIII. stoljeća razvijao se kao tajna judejska sekta, a zatim, odvojivši se od judaizma, postao je jedan od utjecajnih pravaca masonerije. Sotonistički rituali kao idejna jezgra masonerije, gotovo su otvoreno priznati od najpoznatijih vođa slobodnih zidara Amerike i Europe - Alberta Pikea (kult Baphomet), Helene Blavatsky (“luciferijanstvo”) i Aleistera Crowleya (poklonjenje Antikristu, “Zvijeri”).

U XIX. stoljeću francuski Židov Eliphas Levi osnovao je sotonističku sektu. Primjećujući da je magija izvor moći, on je naročitu pozornost posvetio seksu i narkoticima.⁷⁶ Četrdesetih godina XIX. stoljeća pojavila se još jedna sotonistička sekta iz koje se potom, pod rukovodstvom bivšeg svećenika i bivše redovnice, osnovala “crkva Carmilla”.⁷⁷

Jezgra rituala sotonističkih sekti, kao i njihovih prethodnika tajnih okrutnih judejskih sekti, bili su krvavi obredi.

Sotonisti su, kao i njihovi prethodnici, smatrali da krv nevinih žrtava služi kao glavni zalog uspješnosti rituala kojim se klanjaju Sotoni. Prema učenju kabalističkih sekti, iz kojih su proizašli sotonisti, krv nije samo simbol života, već i sam život: u njoj počiva energija koja se u času smrti oslobađa i koju je moguće iskoristiti za vrađžbine i magiju.

Kao što je primijetio mason-sotonista Aleister Crowley, da bi se postiglo maksimalno duhovno djelovanje, prijeko je potrebno izabrati žrtvu koja ima najveću i najčišću snagu. Djeca muškog spola, koja su “apsolutno nevina”, idealne su žrtve. Gotovo u svim slučajevima ljudska žrtva je najbolje sredstvo da se postigne magijska sila.⁷⁸

Ritualna ubojstva i magijsko djelovanje pomoću krvi žrtava, s ciljem poklonjenja sotoni, dobila su kod sotonista naziv “crnih misa”. Prvi

⁷⁵ Prema *Novom zavjetu*, judaizam je u svojim korijenima bio glavni izvor svakog ispoljavanja sotonizma, klanjanja đavolu. Nije slučajno što sva sotonistička društva i sekte koriste judejsku Kabbalu u svojim ritualima.

⁷⁶ Steffon Jeffrey. *Satanism* (Стеффен Джеффри. Сашанизм и новое яэичесшво М. 1997, str. 81.)

⁷⁷ Isto.

⁷⁸ Crowley Aleister, *Magic in theory and practice*, N. Y, 1929, p. 168.-169.

podatci koji su došli do nas o “crnim misama” izvođenim po ugledu na katoličku službu, odnose se na drugu polovinu XVII. i početak XVIII. stoljeća. Za njihovo obavljanje sotonisti su privukli nekadašnje katoličke svećenike koji su bili otpadnici od Crkve.

Jedan od takvih bivših svećenika, sotonista Gvidburg, opisao je kako su se održavale ovakve “mise”: naga žena bi lijegala na krevet spustivši s njega glavu i noge. Na ženine grudi bi postavili ručnik s križem, a na trbuh bi stavili čašu. Gvidburg bi zasjekao nožem grlo djeteta i postavio čašu da se napuni krvlju. Djetetovo tijelo bi sačuvali da bi potom od njega spravljali magični prah.⁷⁹

Danas “crne mise” imaju “profesionalniji” karakter. Razrađeni su svi detalji sotonističkog kulta. Umjesto prijašnjeg kreveta koristi se “sotonistički oltar” - stol dug oko dva metra i širok oko jednog metra. Na “oltar” se stavlja obnažena žena, uglavnom prostitutka. Na njenom trbuhu se ucrtava pentagram čijih pet šiljaka simboliziraju zemlju, zrak, vatru, vodu i duh. Na “oltar” se postavljaju svijeće crne boje; njih prave od masnoće nekrštene djece. Čaša koju koriste sotonisti može biti napravljena od bilo kog metala (ali samo ne od zlata). U čaši se miješaju vino i mokraćna prostitutke. Za vrijeme obreda u svojstvu simbola sile ili oruđa za prinošenje ljudske žrtve može se koristiti mač. Iza oltara je postavljen obrnuti križ.

Netko od sotonista se upućuje u crkvu da bi tamo dobio “presvete darove”. Za vrijeme “crne mise” se vrši njihovo oskvrnuće. Ako ne uspiju u crkvi doći do “svetih darova”, sotonisti prinose čovjeka za žrtvu, dodaju njegovu krv u čašu, i svi prisutni se njome “pričešćuju”. Poslije “pričešća” učesnici završavaju svoj ritual orgijom.⁸⁰

Kao što zaključuje G. Simpson, dječji liječnik iz Los Angelesa: “Treba priznati da su sotonistički akti nasilja prema maloj djeci strašna realnost. To je urgentan problem na koji liječnici moraju skrenuti pozornost javnosti”.⁸¹ Početkom devedesetih godina na američkom radiju i televiziji emitirana je reportaža u kojoj je rečeno da u SAD-u godišnje nestaje do 40 tisuća djece, a da se svake godine u ovoj zemlji pronađe 5 tisuća mrtvih tijela nepoznate djece. Među američkim prostitutkama postoji naročiti biznis - neke od njih služe kao naročiti inkubatori beba koje se prodaju sotonistima za “crne mise” (krajem osamdesetih godina sotonisti su plaćali za takvu djecu 3-5 tisuća dolara).

Međutim, nisu samo mala djeca žrtve ritualnih ubojstava sotonista. Američki poklonici vruga su često za vrijeme svojih obreda ubijali i

⁷⁹ Steffon J., nav. djelo, str. 80.-81.

⁸⁰ Isto, str. 98-99.

⁸¹ Larson B. Satanism, *The Seduction of America's Youth*. Nashvills. 1989, p. 122.

odrasle ljude. Godine 1986. cijelu Ameriku je potresao slučaj ritualnog ubojstva A. Perry. To se dogodilo u memorijalnoj crkvi sveučilišta Stanford (Kalifornija). Prema izjavama crkvenih službenika - "to je bio sotonistički ritual".⁸² Ubojstvo je izvršeno u prostoru oltara. Oko tijela sotonisti su postavili svijeće, a nad tijelom je obavljeno oskvrnuće. Policija je uspjela otkriti samo jednog sotonistu-ubojicu - Davida Berkowitza.

Bio sam u toj crkvi: prilično je prostrana, slabo osvijetljena, ima debele zidove - idealno mjesto za održavanje "crnih misa" i drugih sotonističkih rituala. Kako se ova crkva nalazi nedaleko od Hooverovog instituta u čijem arhivu sam radio 1996. i 1997. godine, uspio sam pratiti neke događaje koji su se u njoj odvijali. Na crkvu su bacili oko homoseksualci: tu su protestantski svećenici regularno održavali obrede "vjenčavanja" muških homoseksualaca i lezbijki. Ovakav prizor je prilično slikovit. Govori se da se na neka od ovih "vjenčanja" skupljaju stotine homoseksualaca i lezbijki iz raznih gradova SAD-a. Obavljajući "vjenčanje," svećenik stoji na istom mjestu na kojem se odigralo ritualno ubojstvo i oskvrnuće.

Danas je ova crkva, bez sumnje, postala jedno od najpopularnijih mjesta koje posjećuju sotonisti i homoseksualci. Očito, nisu slučajno organizatori Organizacije ujedinjenih religija izabrali upravo ovo mjesto da održe svoju konferenciju. Detaljnije ću o tome govoriti u posljednjem poglavlju.

Najpoznatiji sotonista u XX. stoljeću i osnivač Crkve sotonine bio je mađarski Židov Anton Szandor LaVey (rođen 1930.), "duhovni" učenik A. Crowleya. Kao i njegov učitelj, LaVey je svojom glavnom misijom smatrao uništenje kršćanstva.

Oslanjajući se na Crowleyeve spise, LaVey je sastavio dvije temeljne knjige za praksu svakom suvremenom sotonisti - *Sotonističku bibliju i Sotonistički ritual*, a 1996. godine proglasio je sebe osnivačem Sotonine crkve. U siječnju 1967. obavio je prvo sotonističko "vjenčanje", u lipnju - sotonističko "krštenje", a u studenom - pogreb.

Sve ovo je objavljeno javno. Najveće američke novine detaljno su prikazale sotonističku djelatnost.

"Vjenčanje" je obavio vrhovni sotonin vrač A. LaVey, u prvoj sotonističkoj crkvi San Franciska. U ceremoniji je, osim LaVeya, učestvovalo još 30 knezova tame.⁸³

S isto tako golemim publicitetom prošao je i pogreb izvjesnog E. Olsena, mornara, koji je zaviještao da ga pokopaju po sotonističkom

⁸² Terry Maury. *The Ultimate evil. An investigation of America's most dangerous satanic cult.* N.Y. 1987, p. 10.

⁸³ New York Post, 1.2.1967.; Daily News., 2. 2. 1967.

ritualu. Sotonističko “opijelo” je obavljeno u istoj toj prvoj sotonističkoj crkvi San Franciska, a zatim je s mornaričkim počastima tijelo predano zemlji.⁸⁴

U ožujku 1970. godine Sotonina crkva je bila primljena u Nacionalno vijeće crkava SAD-a. U Pentagonu je, usporedo s drugim konfesijama, bio predstavljen glavni kapelan Sotonine crkve pod čijim je upravljanjem služilo oko stotinu kapelana-sotonista koji su podmirivali potrebe oružanih snaga SAD-a.

Za svoje sljedbenike LaVey je formulirao 9 glavnih Sotoninih principa:

1) Sotona predlaže popuštanje bludnim željama umjesto ograničenja!

2) Sotona predlaže punokrvan život umjesto produhovljenih maštanja!

3) Sotona predlaže savršenu mudrost umjesto licemjerne samoobmane!

4) Sotona predlaže dobrotu prema dostojnima umjesto besmislene ljubavi prema nezahvalnima!

5) Sotona predlaže pravo osvete umjesto principa opraštanja!

6) Sotona predlaže odgovornost prema odgovornim ljudima umjesto brige o psihičkim vampirima!

7) Sotona shvaća čovjeka kao običnu vrstu životinje, čije je ponašanje ponekad bolje, ali je, redovito, gore od ponašanja običnih životinja koje idu na četiri noge. Poradi svog “božanskog, duhovnog i intelektualnog razvoja” on je postao najsurovija od svih životinja!

8) Sotona dopušta sve takozvane grijehе jer pružaju fizičko, osjetilno i emocionalno zadovoljstvo!

9) Sotona je uvijek bio najbolji prijatelj Crkve jer se, zahvaljujući njemu, ona tokom mnogih godina imala čime baviti!

Američki svećenik Jeffrey Steffon, koji je specijalno izučavao sotonizam, smatra da postoji sedam razina približavanja sotoni.

Na prvoj se nalaze oni koji se bave gatanjem i običnim formama tradicionalne magije. Ovoj grupi pripadaju i oni koji se s vremena na vrijeme bave spiritizmom.

Na drugoj razini Steffon smješta one koje privlače spiritističke seanse, alkohol, narkotici i glazba u stilu “hard rock”. Dio predstavnika ove grupe čitaju knjige poput *Sotonističke biblije* i *Sotonističkih rituala*, a ponekad čak pokušavaju provesti neki od ovih rituala.

⁸⁴ New York Post, 12. 12. 1967.

Na trećoj se nalaze samozvane sotonističke grupe čiji su lideri ljudi poput Crowleya i LaVeya. Mnogi ljudi ostvaruju vezu s ovom vrstom grupa zbog uporabe narkotika i učešća u orgijama. Adolescente na ovakve vrste skupova pozivaju odrasli sotonisti. Za svaku grupu se formira vlastiti sustav vjerovanja i obreda koji, u pravilu, odgovara interesima dane grupe.

Četvrta razina uključuje sotoniste koji su članovi Sotonine crkve, The Temple of Set i drugih sličnih organizacija. Sotonina crkva veoma detaljno proučava one koji joj se žele priključiti. Glavni religiozni obred kod sotonista je "crna misa". Sotonisti koji se nalaze na četvrtoj razini su odgovorni za širenje literature o okultizmu namijenjene mladim ljudima.

Petu razinu čine sotonisti hard-core ("čvrstog jezgra"). Oni prakticiraju sotonističke rituale koji uključuju i prinošenje žrtava (između ostalog i ljudskih). Danas hard-core sotonisti djeluju tajno, zbog čega je veoma teško dokazati njihovo postojanje.

Istoj razini sotonizma pripadaju tajne grupe koje uključuju predstavnike različitih generacija. Članovi ovih grupa vrše opskurne rituale, akte nasilja prema djeci, podaju svoju djecu u zamjenu za narkotike, prinose životinjske i ljudske žrtve.

Sotonisti šeste razine nazivaju se adeptima. "Oni su sposobni vidjeti vruga i općiti s njim, a također imaju vlast nad manjim zlim dusima."

Sotonisti najviše razine nazivaju se iluminati, "čisti poštovaoci sotone". Oni potpuno predaju svoju volju i osobnost sotonu.⁸⁵

Glavni hram Sotonine crkve u SAD-u sedamdesetih i osamdesetih godina nalazio se u ulici Kalifornija u San Franciscu. Izvana gledano, to je nevelika crna kuća s oštro uzdignutim krovom, ograđena visokom žičanom ogradom. U njoj je i služio vrhovni vrač sotonizma A. LaVey.⁸⁶ Bio sam pored sotonističkog hrama sredinom devedesetih godina. Pokušaji da prikupim neka svjedočanstva o njemu kod okolnih žitelja pokazali su se bezuspješnim. Svi su, kao jedan, odbijali govoriti o toj temi. Poseban užas su moja pitanja izazvala kod radnika u malom frizerskom salonu koji se nalazio tik uz ogradu sotonističkog hrama. Jednom sam kraj vrata ovog poganskog hrama uspio razgovarati s čovjekom koji je svojim izgledom podsjećao na pravog sotonistu. On mi je preko volje odgovorio da sotonistički hram tobože ne radi. Kasnije sam uspio saznati da je zaista glavni sotonistički hram premješten u Los Angeles, ali da i stari nastavlja sa svojom službom sotonu. Prema

⁸⁵ Steffon J, nav. djelo, str. 86.-90.

⁸⁶ Krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina LaVey je prešao u San Francisco, a zatim je otišao u Izrael gdje je, očito, i danas. U SAD-u i dalje živi LaVeyeva kći Carla, koja je jedna od glavnih vračara sotonizma.

pričama očevidaca koji su ranije bili sotonisti, u zgradi u Kalifornijskoj ulici postoji dubok i širok podrum sa stubama i sotoniskim "oltarom". Upravo u ovom podrumu, otprilike jedanput mjesečno, a također i za vrijeme sotonističkih praznika, održavaju se "crne mise".⁸⁷

Njihovi sudionici dolaze pojedinačno, ostavljajući svoje automobile dva tri kvarta dalje od ovog mjesta. Uostalom, danas je moguće saznati broj telefona sotonističkog hrama u svakoj telefonskoj kabini San Francisca, New Yorka, Los Angelesa. Sam sam se u to uvjerio otvorivši telefonski imenik San Francisca.

Prema podacima istraživača sotonizma J. Brennana, u SAD-u je postojalo oko 8 tisuća sotonističkih "skupova" koji okupljaju oko 100 tisuća sotonista.⁸⁸ Američki sotonisti imaju mnoštvo filijala svojih organizacija u većini zemalja Zapadne Europe, Latinske Amerike, a također u Kanadi, Australiji i Novom Zelandu.

Osim američke grane sotonizma postoje i druge. Evo nekih od njih:

Međunarodna asocijacija luciferijanaca (sotonista keltsko-istočnog obreda) objedinjuje u svom "učenju" sotonističke kultove drevnih keltskih sotonista - Druida i rituale judejske Kabale. Ova organizacija ima razgranatu mrežu tajnih organizacija u Engleskoj, Francuskoj, SAD-u, Irskoj i nekoliko drugih zemalja i broji nekoliko tisuća sljedbenika sotonizma.

Još masovnija sotonistička organizacija, koja broji oko 5 milijuna ljudi, jeste "Međunarodno društvo Druida keltskog obreda" s centrom u Engleskoj. Ono je ustrojeno prema masonskom principu i njime upravlja velika loža.

Međunarodnom društvu Druida blizak je takozvani *Zeleni red* u Francuskoj. Njegovi članovi se nazivaju luciferijancima "keltske tradicije" i koriste kao simbol crtež rogatog jarca s krunom i maljem.

Posebnu pažnju sotonisti usmjeravaju na mlade. Sotonističke vođe dugo prate nekog kandidata, a zatim se s njim upoznaju ne govoreći o svojoj pripadnosti sektu sotonista.

Kao svojevremeno rozenkrojceri, i sotonisti obećavaju omladini neobičnu moć, seksualne naslade, bogatstvo i slavu.

⁸⁷ Dani praznika mogu se razlikovati kod različitih grupa sotonista, ali gotovo svaka ima neku prazničnu ceremoniju između 29. rujna i 2. listopada. Joseph Brennan u svojoj knjizi *Carstvo tame* nabraja sotonističke praznike. Najznačajniji su - dani svetih Valpurgija, Vinebalda, Ejhatarda, veselja "zlih duhova" i "sotonistička", proljetna i jesenja ravnodnevnica, ljetna i zimska sunčeva prekretnica, a također "glavni" praznik koji se održava 26. travnja svake godine (Brennan Joseph, *The Kingdom of Darkness*. Lafayette, 1989. p. 29). ⁸⁸ Brennan J., nav. djelo, str. 29.

⁸⁸ Brennan J., nav. djelo, str. 29.

“Uspostavivši kontakt s adolescentom, sotonisti ga, nakon nekog vremena, pozivaju na sastanak na kojem mu obećavaju besplatnu drogu i seksualne zabave. Zatim ga fotografiraju u kompromitirajućoj situaciji (npr. u drogiranom stanju) i koriste ovu fotografiju da bi ga ucjenjivali. Sotonistički 'tulum' se održavaju uz 'heavy metal' glazbu. U stanju narkotične opijenosti ova glazba prodire neposredno u podsvijest tako da se čovjek identificira s riječima i ritmom pjesama i duboko ih usvaja”.⁸⁹

J. Brennan priopćava povijest osamnaestogodišnje djevojke, po imenu Suzana, koja je postala sotonist: “Tijekom dvije godine ona je bila prostitutka u sotonističkoj grupi. Suzana je govorila da je imala intimne odnose s muškarcima iz te grupe - ponekad s nekoliko njih za kratko vrijeme - što je predstavljalo dio rituala u slavu sotone.

Kada sam je upitao što ju je navelo da sudjeluje u tom kultu, Suzana je odgovorila da je imala mnogo problema i nesuglasica u obitelji. Često se svađala s ocem. U njihovoj kući nije bilo ni spokojnog života, a još manje ljubavi. Upravo suprotno, svi su bili spremni gristi jedni druge. Djevojka se našla u dubokoj duševnoj krizi, osjećala se nevoljenom i suvišnom.

U tom trenutku se pojavio mladi čovjek koji se počeo skrbiti o njoj. Djevojka se u njega zaljubila, za nju je on postao miran otok gdje se mogla sakriti za vrijeme bure. Suzana je bila spremna na sve kako bi ga zadržala kraj sebe. Zato je, kada je saznala da se mladić bavi sotonizmom, bez protivljenja krenula za njim. Činilo joj se da na taj način može dokazati svoju ljubav i učvrstiti njihovu vezu.

Sotonistički kult je djevojci zamijenio obitelj. Družeci se s drugim članovima sotonističke grupe, osjetila je da joj se poklanja pažnja - upravo ono što joj je bilo potrebno. Ali, s druge strane, članovi grupe su zahtijevali od nje ono što je njima bilo potrebno: njeno tijelo. Rezultat je bio taj da je djevojka postala prostitutka.”⁹⁰

Sotonizam je duboko prodro u život američke omladine. Pred američkim sudovima se stalno odvijaju procesi za djela povezana sa sotonizmom i ritualnim ubojstvima u kojima su glavni optuženi mladi sotonisti. Evo nekoliko slučajeva koji su se dogodili osamdesetih godina:

Grupa mladih američkih sotonista organizira ritualno ubojstvo 15 ljudi prinoseći ih na žrtvu sotoni. Prema svjedočenju očevidaca, proces ekshumacije je bio nešto užasno. Mnogim policajcima je pozlilo kada su vidjeli što su sotonisti učinili svojim žrtvama.⁹¹

Dvoje adolescenata iz Los Angelesa, sedamnaestogodišnji Ricky Kasso i osamnaestogodišnji Jimmy Troiano izvršili su ritualno ubojstvo

⁸⁹ Steffon J. *nav, djelo, str.95.*

⁹⁰ Brennan J., *nav. djelo, str. 37-38.*

⁹¹ Cooper John., *The Black Mask, Old Tappan, 1990., p. 33.*

sedamnaestogodišnjeg Garyja Louwersa. Već u sedmom razredu Ricky je sudjelovao u otvaranju grobova i sastavljanju pisama "Gospodaru Hada". Glavna stvar u njegovom životu postala je droga. Većina Rickyjevih i Jimmyjevih drugova interesirala se za obrede koji su bili u vezi s prizivanjem vraga.⁹²

Na Floridi je devetnaestogodišnji Jonathan Cantero bio osuđen na doživotnu robiju zbog ubojstva svoje majke, Patrcie Ann. Izgovarajući nad njenim tijelom molitve u čast sotone, Jonathan joj je prerezao grlo i gotovo potpuno odrezao lijevu ruku. Jonathan se o okultizmu obavještavao iz knjiga. Njegova molitva za vrijeme ubojstva bila je pozajmljena iz jedne takve knjige: "Moj gospode, sotonu, ti znaš da sam uništio ovu ženu, biće koje me je rodilo. Okončao sam s njenom vlašću nad mojom sviješću. Ona je izgubila vezu sa mnom i postala obična zmija, koja se nalazi na nižem nivou bivstvovanja".⁹³

U rujnu 1986. godine sud u Oklahomi je osudio 17-godišnjeg Seana Sellersa za tri ubojstva: svoje majke, očuha i prodavača u trgovini. U školskom ormaru Sellers je držao *Sotonističku bibliju*. U dnevniku koji je Sellers nazvao "Knjiga tame", napisao je: "U ime sotone, gospodara zemlje i cara svemira, prizivam snage mraka da izliju na mene svoju hadsku silu". Podaci dobiveni za vrijeme ispitivanja su ukazivali na različite atribute sotonističkog učenja, kao što su *Knjiga tame*, *Krvlju zapečaćen dogovor sa đavlom*, *Kod ćutanja*, crtež prevrnutog pentagrama, "hard rock", a također i filmovi strave.⁹⁴

Za većinu mladih svojevrstan uvod u sotonizam predstavlja praznik "Halloween", koji je zapravo poganski obred klanjanja vladaru smrti sotoni. Za vrijeme ovog praznika gotovo cjelokupno stanovništvo SAD-a sudjeluje u obrednim imitacijama mrtvih, odijevajući se u mrtvace i proseći za njih milostinju. Za vrijeme obreda *Trick or treat (Pakost ili dar)* Amerikanci prinose darove dušama mrtvih koje su povezane sa Sotonom. Nije uzalud američka Sotonistička crkva otvoreno proglasila ovaj dan svojim praznikom koji, prema njihovoj zamisli, treba svjedočiti o sotoni.⁹⁵

U većini sotonističkih sekti rock-glazba (naročito "hard rock") svojevrstan je preludij ritualu klanjanja sotoni, koketiranja sa sotonom, prizivanja sotone. Postavši jedna od glavnih komponenti mas-kulture Zapada, ona je, vodena judejskim vodama, postala moćno sredstvo za razbijanje kršćanske svijesti.⁹⁶ Već sam govorio da se začetnik rocka

⁹² Isto, str. 11.

⁹³ Isto.

⁹⁴ Isto, str. 14.

⁹⁵ Pravoslavna Rusija, 1992., № 18. str. 14.

⁹⁶ Više o ovome vidi kod Hart Lowell, *Satan's Music Exposed*. Salem Kirban, 1981.: Godwin Jeff, *Dancing with demons. The music's real master*, Chick

Elvis Presley ponosio svojom pripadnošću judaizmu i radovao se svojoj “osobitoj misiji na rušenju kršćanstva”.

Narkoman i homoseksualac Presley je, prema mišljenju kršćana koji su vidjeli njegove koncerte, predstavljao “izraziti tip sotoniste”. Kao što je primijetio istraživač sotonizma John Todd: “Sve ploče (rock-glazbe) posvećene đavlu napravljene su po istom principu. Koristi se ritam koji odgovara kretnjama prilikom seksualnog čina. Čovjeka odjednom obuzima osjećaj razdraženosti koji često dovodi do histerije... Ako se mladi ljudi jedno vrijeme podvrgavaju ovim zvukovima, kod njih se razvija depresija, razdraženost, agresija.

Onaj tko ima strpljenja preslušati tekstove pjesama brzo će doći do zaključka da su oni, redovito, jednoobrazni: suprotstavljanje roditeljima, društvu, svemu živom. Oslobođanje svih seksualnih potencija u čovjeku jest nužan uvjet da se proizvede anarhija koja, sa svoje strane, doprinosi uspostavljanju svjetske dominacije sotonizma”.⁹⁷

Rock-pjevači u nekim svojim pjesmama otvoreno veličaju sotonu. Tako se John Lennon obraća Antikristu riječima: “Oslobodi ljude odmah, učini to, učini to odmah, mi smo uhvaćeni rukama u zraku... Želimo ti vrištati molitvu: oslobodi ljudski rod... 666 je tvoje ime”.⁹⁸

Sotonističko-mistička literatura u današnjem svijetu nije više ograničena “djelima” koja sam već naveo, kao što su djela Crowleya ili LaVeya. Osim ovih, postoji veliki broj “profinjenih” knjiga koje su namijenjene prvenstveno intelektualcima. Među autorima ovih knjiga je široka lepeza imena: od Carlosa Castanede, Gustava Mayrinka, Umberta Eca i Christophera Fowlera do Stephena Kinga i Arthura Clarka, pa čak i ruskog pisca Danila Andrejeva.

Sedamdesetih godina svjetski sotonizam dopunjen je radovima učenika indijanskog vrača don Juana. Pomoću knjiga Carlosa Castanede, Florinde Donner, Taishe Abelar, koristeći halucinogene biljke i magijske rituale, sljedbenici don Juana stupili su u vezu sa svijetom duhova. Najčešće su to bile narkotičke seanse kojima su vračevi-šarlatani pridavali religiozno značenje. Iz svijeta duhova nisu se mogli vratiti mnogi poznati zapadni glazbenici, umjetnici, pjesnici. “Zaneseni mističkim transom, oni su umrli od narkotika. Tisuće ljudi o kojima nikad nećemo saznati, izvršili su samoubojstvo pod utjecajem onostranih sila, kojima ih je odveo Carlos Castaneda”.⁹⁹

Publications, 1988.; Godwin Jeff, *The devil's disciples. The Truth about Rock*, Chick Publications, 1985.

⁹⁷ Told Džon, В *оковах сатуаһһл. Кубань*, 1993. № 9.-10. str. 60.

⁹⁸ Cit. po: Told Dž..., nav. djelo, str. 60.

⁹⁹ Iskušenie, “Искушение айным знанием”, М., 1997, str. 67.

Samo u SAD-u radovi ovih sotonista su bili tiskani u milijunskim nakladama, između ostalog i u "džepnom izdanju".

Sotonistički pokret je gotovo uvijek imao prešutnu podršku od strane američkih predsjednika-masona. Ali, počevši od predsjednika Reagana, ova podrška je poprimila otvoreni karakter. Reagan je tako 1987. godine javno priznao "važnu ulogu sotonizma u suvremenom američkom životu"¹⁰⁰ i založio se da se uzimaju u obzir interesi ovog dijela birača.

Reaganova administracija je donijela niz odluka koje su proširile prava sotonista:

- ne dopustiti narušavanje prava sotonista prilikom prijema u državnu službu, između ostalog i na položaje u vladi;
- pozivati na savjetovanje kod predsjednika i organa vlade "vodeće američke proroke, okultiste i nekromante";
- ne unositi u državne dokumente i materijale riječi i izraze koji vrijeđaju osjećanja sotonista.¹⁰¹

Američki tisak je ocijenio novu Reaganovu politiku prema sotonistima kao pragmatičan korak u širenju njegovog utjecaja na društvo. Za neke članove njegovog kabineta Reaganove nove odluke su bile pravi praznik. Kao što se govorilo, za vrijeme *Halloweena* četvero među njima se od радости napilo i, skinuvši se do gola, plesalo na stolu.¹⁰²

Svi američki predsjednici poslije Reagana počeli su službeno pozivat na državno vijećanje okultiste različitih specijalnosti.

Najnovije sotonističke tendencije nisu dotaknule samo američku Vladu, nego i najveće korporacije. Tako su 1. ožujka 1990. godine na jednom od show-programa američkog voditelja Phila Donahuea nastupili vodeći ljudi korporacije *Procter and Gamble*, priopćivši gledateljima da su sljedbenici sotonističke crkve i da joj kao potporu daju dio svog profita.

Na pitanje Donahuea, ne boje li se kako će ovim priznanjem naštetiti svom biznisu, sotonisti su odgovorili: "U Sjedinjenim Državama nema toliko kršćana da bi nam naštetili (doslovno - da bi promijenili situaciju)". Očito je da su vodeći ljudi *Procter and Gamble* bili čvrsto uvjereni da veliki dio stanovništva SAD-a na neki način simpatizira sotonizam.

Poslije ovog istupa u SAD-u su počeli protesti i prikupljanje potpisa za bojkot robe sotonističke korporacije. Međutim, američka vlada je

¹⁰⁰ *Human Events*, 1987, kolovoz 5., p. 8.

¹⁰¹ Isto.

¹⁰² Isto.

odmah stala na stranu sotonista, objasnivši potpisnicima kako oni narušavaju zakon SAD-a o pravima religioznih manjina.¹⁰³

RAZARANJE KRŠĆANSKE ETIKE LJUBAVI

U knjigama čuvenih sotonista Crowleya i LaVeya stalno je prisutna sljedeća misao: odvojiti čovjeka od Boga i moralno ga uništiti. Da bi se ovo provelo, potrebno je lišiti ga uzvišenog osjećaja ljubavi. Ta težnja je uvijek bila glavni pravac nemoralne djelatnosti lidera judeo-masonske civilizacije u borbi protiv kršćanstva.

Tijekom gotovo dvije tisuće godina kršćanstvo je gradilo uzvišenu kulturu odnosa između muškaraca i žena. Kršćanin je odgajan u duhu svjesnog vladanja biološkim i nižim porivima. Ljubav između muškarca i žene je prema kršćanskoj etici shvaćena kao uzvišeni osjećaj koji se kruni crkvenim brakom. Neporočnost i stidljivost smatrani su društvenom normom, a spolna raspuštenost i razvrat strogo su osuđivani i kažnjavani. Homoseksualnost je smatrana smrtnim grijehom, prijestupom protiv čovjekove Božanske prirode - za njegovo upražnjavanje bila je predviđena smrtna kazna.

Kako se razvijala i učvršćivala judejsko-masonska civilizacija, potiskivana je uzvišena kršćanska etika ljubavi, a njeno mjesto je zauzimala predodžba o "seksualnoj slobodi" i "pravu" svakog čovjeka da povlađuje svojim nižim željama.

Međutim, upravo na ovom terenu Židovi i masoni u borbi protiv kršćanstva dugo su bili neuspješni. Na temelju instinkta samoodržanja narodi Zapadne Europe i Amerike nisu željeli prihvatiti "progresivne" ideje o "seksualnoj slobodi" videći u njima ozbiljnu prijetnju produženju ljudskog roda.

Izgubivši pravu religioznost još krajem XIX. stoljeća, mnogi Amerikanci i Europljani su sve do pedesetih godina XX. stoljeća ostali kršćani u smislu shvaćanja uzvišene suštine ljubavi.

Još krajem XIX. stoljeća judeo-masonski lideri su počeli govoriti o nužnosti razbijanja kršćanske etike ljubavi i o uvođenju seksualne revolucije.

Židov Magnus Hirshfeld (1868.-1935.) je godine 1896. proglasio pravo ljudi na "seksualnu slobodu i izbor seksualne orijentacije". Tada je njegov poziv naišao na odziv samo grupice njemu sličnih seksualnih manijaka i marginalaca.

Ipak, razvrat i spolna raspuštenost izlaze iz ilegalnosti i počinju poprimati organizirane oblike. U Americi i Europi (uključujući i Rusiju)

¹⁰³ Bowen Larry, *Together, we can make a difference*, March, 1990.

pojavljaju se desetine tisuća javnih kuća, sastajališta, kabarea s hotelskim sobama, striptiz barova i sl. U mnogim zemljama niče čitava mreža trgovaca djevojkama za prodaju u javnim kućama. Istraživači primjećuju da je znatan dio poslodavaca u ovoj vrsti biznisa bio sastavljen od osoba židovske nacionalnosti koje nisu bile opterećene “predrasudama” kršćanske etike.

Pioniri spolnog razvrata u Rusiji također su bili uglavnom Židovi. Upravo oni tiskaju i šire po cijeloj zemlji jeftine pornografske tiskovine i pornografske fotografije koje se izlažu po izlozima trgovina, a scene bliske pornografiji se pojavljuju i u prvim filmovima koje su snimali židovski kinematografi. Židovske novine *Stoličnar molva* u dva broja za 1910. godinu tiskaju gnusne prijedloge izvjesnog doktora S. S. Golouševa o nužnosti prostitucije i legalizacije abortusa.¹⁰⁴

Od 1884. do 1935. godine u (nekadašnjim) austrijskim i ruskim dijelovima Poljske bila su pokrenuta 163 kaznena procesa pod optužbom za trgovinu djevojkama s ukupno 997 optuženih. Od tih 997 optuženih 988 su bili Židovi. U istom periodu donesena je 123641 prijava za svodništvo, a među privedenima je bilo 121689 Židova. Od 57 zakonom zabranjenih pornografskih izdanja (od 1922. do 1937. godine) 48 je pripadalo Židovima, a od 411 osoba pritvorenih zbog širenja pornografije. 369 su bili Židovi.¹⁰⁵

Početak masovne seksualne revolucije u SAD-a i u Zapadnoj Europi odnosi se na pedesete i šezdesete godine. Prva lasta ove revolucije bio je izlazak u svijet pornografskog (kasnije nazvanog erotskim) časopisa “Playboy”. Njegov nakladnik Hugh Hafner (Židov po majci) nije se u početku nadao uspjehu izdanja u “puritanskoj Americi” pedesetih godina. Kao što je sam kasnije priznao: “U prvom broju koji sam pripremio u svom chicaškom stanu, nisam čak naveo ni adresu časopisa. Nisam vjerovao da ću uspjeti tiskati drugi broj. Međutim, uspjeh se pokazao zapanjujućim”.¹⁰⁶

Autor prvog tiražnog pornografskog časopisa za kratko vrijeme je postao jedan od najbogatijih ljudi Amerike, a njegovo “ime je dospjelo na spisak najutjecajnijih ljudi našeg stoljeća”.

Ubrzo je sva Amerika bila preplavljena milijunima časopisa i novina tipa *Playboy*, čak i mnogo perverznijim. Seksualnu revoluciju podržala su gotovo sva najutjecajnija sredstva masovne informacije u Americi i Europi. Amerikancima i Europljanima sugerirano je da je “seksualna sloboda” najvažnija stvar u životu suvremenog čovjeka, a da su svi koji

¹⁰⁴ *Stoličnar molva* (Стличная молва, Moskva), 1910., № 120.-121.

¹⁰⁵ Мокшанский В. М., нав. djelo, str. 70.

¹⁰⁶ Известия (Proceedings), 15. 1. 1994.

žive po principima kršćanske etike, jednostavno retrogradne osobe koje ne razumiju životne radosti.

Porno i seks-biznis postali su moćne grane zapadne ekonomije. Osim javnih kuća i organizacija za svodništvo, pojavile su se tisuće sex-shopova, pornografskih prodavaonica, sex-kina i sex-videoklubova.

Sredinom osamdesetih godina vrijednost samo porno produkcije u SAD-a je iznosila 7 milijardi dolara.¹⁰⁷ Poseban oblik pornografije postala je dječja pornografija u kojoj su objekti seksualne zloupotrebe bila djeca. U dječji porno-biznis u SAD-u se svake godine uvlači 600 tisuća djece u uzrastu od 3 do 18 godina, a cjelokupni prihod od ove vrste pornobiznisa iznosi 2-3 milijarde dolara godišnje.¹⁰⁸

Najvećim porno-izdavačima i filmskim studijima upravljaju Židovi:

Cadens Industry i "Curtis Company" (upravitelj S. Feinberg)

- pornografski žurnali i izdanja: *Penthouse*, *Penthouse Letters*, *Girls of Penthouse*, *Forum*, *Genesis*, *Swank*, *Velvet*, *Variatins* i dr.;

"Amper Corporation" (upravitelj G. Friedman)

- pornografski časopis i izdanja: *Club*, *International Club*, *Fox Magazine*, *Letters*, *Life* i dr.;

Warner Communications (upravitelj S. Ross)

- pornografski časopisi i izdanja: *Playboy*, *Playgirl*, *Playboy Special*, *Chery*, *Ouch*.¹⁰⁹

Biznismeni porno-industrije su stvorili stotine pornografskih televizijskih kanala čiji su službeni pretplatnici više od dva milijuna Amerikanaca.

Pornografija je najunosniji biznis i u Engleskoj. Britanski nakladnik pornografskog magazina P. Raymond je sredinom devedesetih godina smatran najbogatijim čovjekom u Engleskoj. Kao što priopćava časopis *Business Age*, bogatstvo ovog kralja pornografije procjenjuje se na 2,3 milijarde dolara.¹¹⁰

Seksualna revolucija na Zapadu proizvela je i takvu vrstu biznisa kao što su "seks-ture" čiji klijenti kupuju avionske karte za Tajland, Šri Lanku, Filipine, Brazil, Kolumbiju, Benin i neke druge zemlje, istovremeno plaćajući i posjete javnoj kući u dotičnoj zemlji. U većini slučajeva zapadni "seksturisti" su "potrošači" i dječje prostitucije. Evo nekih brojki iz izvještaja UNESCO-a *Trgovina seksom i ljudska prava* (1993.):

U Tajlandu je od dva milijuna osoba koje trguju svojim tijelom, 800 tisuća djece i adolescenata. U Šri Lanki ovim zanatom zarađuje sebi za

¹⁰⁷ Wildmon D. *The Case against Pornography*, Victor Books, 1986., p. 11.

¹⁰⁸ Isto, str. 13.

¹⁰⁹ Isto, str. 31

¹¹⁰ *Business Age*, 15. 2. 1995.

život više od 10 tisuća dječaka u dobi od 6-14 godina koji uglavnom “opslužuju” “seksuriste” iz SAD-a i Europe. U mnogim zemljama Trećeg svijeta svodnici tragaju za djecom, dobivaju ih od roditelja, a zatim smještaju u javne kuće, koriste za snimanje porno filmova i sudjelovanje u erotskim show-programima. U Bangkoku siromašne obitelji posebno odgajaju djevojke za prodaju u zapadnim javnim kućama. U zapadnim javnim kućama znatno je porastao broj adolescenata od 13 do 14 godina.¹¹¹

Seksualna revolucija je oslobodila Zapadni svijet od “kršćanskih predrasuda” osiguravši punu slobodu razvratu i homoseksualnosti. Poslije dvije tisuće godina kršćanske etike, suvremeno stanovništvo SAD-a i Zapadne Europe se u odnosima između muškarca i žene vratilo u poganizam, čak u predpogansku fazu s ranim spolnim životom i masovnim silovanjem.

Kao u prvobitnoj hordi, spolni život na suvremenom Zapadu počinje s 10-12 godina.¹¹² Pri tome, prema podacima FBI-a, četvrtina svih djevojčica do 12 godina biva podvrgnuta silovanju.¹¹³ Prema podacima američke organizacije *Žene protiv pornografije*, u seksualni život protiv svoje volje stupa 38 posto djevojčica u uzrastu od 13 godina, a 70 posto svih američkih djevojčica bile su žrtve pokušaja silovanja.¹¹⁴

Silovanje među omladinom postala je masovna pojava. Od 500 tisuća žena koje svake godine budu silovane u SAD-a, 75 posto su djevojčice i djevojke do 21 godine. Od početka seksualne revolucije do osamdesetih godina statistički koeficijent silovanja (broj silovanja na tisuća žena) u SAD-u je porastao 7 puta.

Za mlade Amerikance “spolno odgajanje” počinje gledanjem porno-filmova u kojima “igraju” drogirani i specijalno dopingirani porno “glumci”. Poslije gledanja oni pokušavaju ponoviti ono što su vidjeli na ekranu. U dobi od 15-16 godina mnogi dječaci i djevojčice već imaju pozamašnu praksu u “seksu” tako da ih više ne zadovoljavaju tradicionalne forme (“djedovske”, kao što govore), već teže različitim izopačenjima, kolektivnim orgijama, oralnom seksu, homoseksualnosti i sl. U dobi od 20 godina mnogi mijenjaju “seksualnu orijentaciju”, tj. postaju homoseksualci (na primjer u SAD-u do 20-25% od svih muškaraca su biseksualci spremni na spolne odnose sa oba spola), a neki kirurškim operacijama mijenjaju svoj spol. Milijuni djevojaka, da bi se predale seksu bez problema, podvrgavaju se sterilizaciji i ne mogu imati djece.

¹¹¹ Известия (Proceedings), 14. 4. 1993.

¹¹² Ovdje, i dalje u ovom poglavlju, osim posebno spomenutih slučajeva, koriste se podatci tiskani u radu grupe američkih znanstvenika-kršćana “*A Psychologist's view of sex*”, San Francisco, 1989.

¹¹³ Wildmon D., nav. djelo str. 11-12.

¹¹⁴ Isto, str. 13.

U životnoj dobi od 25 do 30 godina gotovo polovina muškaraca postaje impotentna i izopačena, a znatan broj žena su masturbantice koje doživljavaju spolno zadovoljstvo pomoću umjetnih sredstava kupljenih u sex-shopu. Veliki broj muškaraca i žena ne želi imati djecu, mnoge djevojke se odlučuju odgajati jedno dijete izvan braka. Potpuna sloboda abortusa i raširena upotreba kontraceptivnih sredstava ne stimuliraju supružnike na produženje ljudskog roda.

“Mi, Amerikanci,” priznao je jedan mladi čovjek iz SAD-a, “nismo opsjednuti seksom zbog potrebe, već zbog kompleksa i pohlepe. Mi se odnosimo prema seksu kao prema automobilu u kući, želeći ga imati 'kao Johnsonovi', a možda još bolje. Ali, Johnsonovi, koje uzimamo kao primjer, nisu realni ljudi, već filmske i sportske zvijezde. Pošto ne možemo dosegnuti njihov status, mi onaniramo simulirajući da smo oni”.¹¹⁵

Zapadni psihijatri razmatraju zanimljivu pojavu koju nazivaju “sindromom prostitutke”. Njegova suština je u tome što se znatan dio žena u zapadnim zemljama od djetinjstva odgaja da je dopustivo imati mnogo spolnih partnera, stalno mijenjati muškarce (premda, naravno, to ne čine sve žene). S brojem promijenjenih partnera dolazi do otupljenja spolnog nagona i takve žene, poput narkomana, da bi se zadovoljile, svaki put traže sve žešću varijantu spolnog kontakta. Na muškarce gledaju kao profesionalne prostitutke. Normalan obiteljski život ih ne zanima. Interesi obitelji, djece, muža, potiskuju se u drugi plan, a u prvi plan izbija koncentriranost na vlastite seksualne doživljaje. Neuspjehe u potrazi za idealnim partnerom one kompenziraju onanijom.

Očitovanje spolnog nagona u suvremenom zapadnom svijetu se u svom ljudskom kontekstu nalazi, prema mišljenju psihologa, između masturbacije i prostitucije. Dar Božji - spolna ljubav, koju je čovječanstvo teško osvojilo i koja je dostigla savršenstvo i neusporedive obrasce ljudske uzvišenosti i samoodricanja - svodi se na primitivni seks, “životinjski” (često sa slučajnim partnerima), ili na onaniju. Video-kultura Zapada proizvela je stotine milijuna masturbanata koji svojom pojavom skrnave Božansku i ljudsku prirodu.

Prostitucija u Americi se postojano razvija, ali ne samo po horizontali društva, već i u dubini duše. Djevojčice od 13 do 15 godina radi “slobode seksualnog života”, svođenja spolnog nagona na spolni akt, gube sposobnost za realno uživanje u dubokim i bogatim odnosima između muškarca i žene. Za njih ljubav gotovo da ne postoji, već se svodi na standardne stereotipe izvan kojih vladaju cinizam i razočaranje. Lišeni sposobnosti da vole. njihov život postaje bijedan, siv i bezličan.

¹¹⁵ Незавимая газета, 12. 11. 1994.

Logika razvoja judejsko-masonske civilizacije degradirala je uzvišeno osjećanje ljubavi na razini primitivnog mehanizma zadovoljenja spolnog nagona. U današnjem zapadnom svijetu žena i žensko tijelo se gledaju kao objekt potrošnje i kao roba. Da bismo se u ovo uvjerali dovoljno je pogledati dvadesetak najpopularnijih hollywoodskih filmova ili reklamnih spotova. Kao što priznaju zapadni istraživači, na općoj skali potrošačkih vrijednosti američkog muškarca, posjedovanje lijepog ženskog tijela se nalazi na jednom od prestižnih mjesta, usporedo s posjedovanjem automobila, stana ili vikendice.

Preobražaj uzvišenog osjećanja ljubavi u primitivan i ujedno fiktivan (po formi) "seks", odrazio je zakonomjeren prijelaz od kršćanske civilizacije na judeo-masonsku. Kao što je ispravno primijetio poznati djelatnik iz svijeta pornografskog biznisa, osnivač časopisa *Pleyboy*, H. Hafner "početkom šezdesetih godina moj časopis je prestao biti samo tiskovina, već je postao način života kojim su se oduševljavali u cijelom svijetu".¹¹⁶ Zapravo, banalnost, povlađivanje nižim instinktima, ograničen ukus i, kao rezultat svega toga, izrođivanje ljudske prirode koja nam je dana od Boga, postali su norma i obrazac života u suvremenom zapadnom društvu.

SODOMIJA¹¹⁷ - PRIJESTUP PRED BOGOM I LJUDSKOM PRIRODOM

Jedan od užasnih rezultata seksualne revolucije jest najšira rasprostranjenost sodomije - najtežeg prijestupa pred Bogom i ljudskom prirodom.

Prema podacima iz izvještaja doktora Alfreda Kinseya, 1948. godine, 10 posto muškaraca i žena u uzrastu od 16 do 55 godina bili su homoseksualci ili lezbijke, a 37 posto muškaraca je bilo sklono homoseksualnosti.¹¹⁸

Poslije seksualne revolucije i široke propagande homoseksualnosti broj homoseksualaca i lezbijki je porastao 2,5 do 3 puta, tj. dosegnuo je postotak od 25-30 posto odraslog stanovništva. Ako se doda broj Amerikanaca koji su bar jednom prakticirali homoseksualni čin. onda se postotak američkih homoseksualaca penje na najmanje 40 posto stanovništva. U SAD-u, Engleskoj, Njemačkoj i drugim zapadnim zemljama sodomija nije samo legalizirana, već ima i olakšice. Prema

¹¹⁶ Известия (Proceedings), 15. 1. 1994.

¹¹⁷ Termin "sodomija" (od biblijskog Sodoma i Gomora) autor upotrebljava da označi homoseksualizam i druga izopačenja seksualnog nagona. (Prim, prev.)

¹¹⁸ *Kinsey report*, N. Y., 1948.

zakonima ovih zemalja homoseksualci imaju pravo sklapati brakove, usvajati djecu, predavati u dječjim ustanovama i školama. Gotovo u svim ovim zemljama homoseksualci su članovi vlada (1997. godine u vladi SAD-a su bila dva homoseksualca, a u Engleskoj tri).

Sodomija je nerazdvojni dio judeo-talmudske kulture i uvijek je imala militantni antikršćanski karakter.

U *Bibliji* (Knjiga Postanka, gl. 19) govori se o gradovima Sodomi i Gomori čiji su žitelji prakticirali homoseksualnost i pedofiliju. Sva težina prijestupničkog ponašanja sodomista sastojala se u nenormalnosti i izopačenosti njihovog spolnog ponašanja što je rezultiralo protu prirodnim porocima obeščašćivanja djece i općenja s muškarcima, kasnije nazvanim "sodomitskim grijehom"¹¹⁹ prema nazivu toga grada. O rasprostranjenosti ovih čudovišnih prijestupa među drevnim Židovima, a naročito među razvratnim sodomistima, svjedoči čitav niz biblijskih izvora (Post. XIII., 13; XIX., 19; Lev. XVIII., 24-30; XX., 23-24; Is. III., 9; Jer. VI., 15; Prem. X., 8; Mt. X., 15; XI, 23.-24.; 2 Petar II., 6-8; Jud. 7 i dr.).

Sodomija se u kršćanskoj etici smatra strašnim, smrtnim, grijehom, prijestupom protiv Boga i ljudske prirode. Razobličeni sodomisti kažnjavani su strašnom smrću. U Njemačkoj su tijekom XV-XVI. stoljeća, na primjer, homoseksualce i lezbijke bacali zvijerima ili spaljivali na lomači.¹²⁰ Sve do XX. stoljeća zakonodavstvo kršćanskih država predviđalo je kažnjavanje homoseksualizma.

Sodomijski pokret je uvijek išao ruku pod ruku s "židovskom emancipacijom" i bio je predvođen zajedničkim vođama. Sami sodomisti smještaju početak svoje borbe na kraj XIX. stoljeća. Godine 1997. u San Franciscu, svojevrsnoj svjetskoj prijestolnici sodomista, proslavljena je stogodišnjica borbe za "seksualno oslobođenje". Povodom ovog "praznika" bilo je objavljeno mnoštvo svakojake literature i tiskovina posvećenih povijesti sodomije. Iz nje proizlazi da su na izvoru sodomitskog pokreta stajala dva poznata djelatnika judeo-talmudske kulture - Sigmud Freud i Magnus Hirshfold.

Sigmund Freud, idol svjetskog židovstva, bio je pravovjerni Židov, naročiti štovatelj Kabale i, također, član masonske lože "B'nai-B'rith" kao i cionističke organizacije.¹²¹ Freudovi znanstveni pogledi predstavljaju razvoj ideja iz Kabale u oblasti psihologije. Po kabalističkom učenju, zadovoljstvo nije samo temeljna kategorija života, već i njegov cilj. Energija zadovoljstva je utjelovljenje cjelokupnog bitka. Ovakve bogohulne ideje, s kršćanske točke gledišta, Freud je primijenio u svojoj

¹¹⁹ Intelligent Bible (Толковая Библия, А. П. Лопхина, Стокгольм, 1987., Т. 1, str. 121.)

¹²⁰ 100 Jahre Schwubnenbewegung, 1997, str. 18, 20.

¹²¹ *CDL report*, October, 1985., p. 8.

teoriji psihoanalize: čovjek živi prema principu zadovoljstva - teži zadovoljiti svoje želje, prije svega seksualne; cjelokupna ljudska kultura predstavlja sublimaciju nezadovoljenih seksualnih želja, ta energija odlazi u oblast nesvjesnog i počinje ga iznutra traumatizirati. Izbaviti se od ove traume moguće je jedino pomoću psihoanalize. I dalje Freud izvlači važan zaključak za sodomiste, što upravo predstavlja razvoj ideja Kabale: čovjek je izvorno biseksualan i bilo koji njegovi prohtjevi u seksualnoj sferi potpuno su prirodni. Sve zabrane u ovoj oblasti potiču od religioznih (čitajte kršćanskih) predrasuda.

Ono što je Freud postavio na planu teorije, Hirshfeld je počeo realizirati u životu. Godine 1896. Hirshfeld je tiskao članak pod nazivom *Sapfo i Sokrat*, u kojem je tvrdio da je sodomija potpuno normalna pojava i da je društvo ne treba osuđivati. Pomoću novca bogatih Židova Hirshfeld je 1897. godine osnovao *Znanstveni humanitarni fond* - prvi u povijesti legalni savez sodomista, započevši aktivnu propagandu homoseksualizma i bučnu kampanju za izmjenu zakona u pruskoj kojim se zabranjivao homoseksualizam.

Od 1903. do 1922. godine Hirshfeldov sodomijski savez je izdavao, prvi u svijetu, almanah homoseksualaca i lezbijki - Godišnjak za ljude neopredijeljene seksualne orijentacije. Hirshfeld je uspio dobiti podršku homoseksualaca na visokim položajima koji su bili u okruženju Vilhelma II. Iz zatvora su bile puštene tisuće prijestupnika sodomista. Godine 1907. buknuo je veliki politički skandal - slučaj Moltke-Harden-Enlenberg - tijekom kojeg je njemačko društvo saznalo da sodomisti koje su podržavale židovske vođe, imaju moćnu podršku u vladi.

Sodomisti su organizirali skupljanje potpisa za izmjenu zakona protiv homoseksualaca. Sodomijски emisari su proputovali mnoge zemlje širom svijeta, skupivši 6 tisuća potpisa, između ostalog Alberta Einsteina, Emila Zole, Hermanna Hessea, Thomasa Manna, pa i čak Lava Tolstoja.¹²²

Poslije Prvog svjetskog rata organizirani sodomijski pokret proširen je još jednim druženjem. Usporedo s *Znanstvenim humanitarnim fondom* počinje "raditi" i *Institut za seksualnu znanost* pod upravom istog Hirshfelda. Institut postaje centar sodomijskog razvrata ne samo za cijelu Njemačku, već i za druge zemlje.

Godine 1919. pod njegovim pokroviteljstvom izlazi film koji propagira homoseksualnost. U Njemačkoj, Engleskoj i SAD-u niču desetci sodomijskih organizacija sa svojim novinama, časopisima, klubovima, a čak i hotelima za zabavu.

¹²² *Paul Russell, The Gay 100 (Рассел Пол, 100 краиких описаний геев и лесбиянок, М., 1996., str. 33.)*

Od 1919. godine njemački Židov A. Brend je počeo objavljivati novine *Eugon* - organ "muške kulture, prijateljstva i slobode." S izvjesnim E. Fasbinderom, 1921. on tiska sodomijske novine *Prijateljstvo i sloboda (protiv buržoaskog morala)*. Od 1924. one su počele izlaziti pod nazivom *Prijateljstvo*, proglašavajući se organom svih homoseksualaca i lezbijki.¹²³

U SAD-u su sodomisti organizirali svoj savez u Chicagu (1924.), u Francuskoj - u Parizu, u Engleskoj - u Londonu i Manchesteru.

Nastaje i svjetska organizacija sodomista - *Svjetska liga za seksualne reforme*, koja je 1923. godine okupila u svojini redovima oko 130 tisuća homoseksualaca i lezbijki.¹²⁴

Podržani od židovski krugova, sodomisti u cilju širenja svog utjecaja primjenjuju najprljavija sredstva - mito, ucjenu, zastrašivanje. Primjer za takvu praksu pružio je sam Hirshfeld. Postoje podatci prema kojima je upravo on bio uzrok samoubojstva industrijalca Alfreda Kruppa 1902. godine, objavivši u jednom berlinskim novinama informaciju o njegovim homoseksualnim vezama. Čak su i njegove pristalice primijetile: "Hirshfeld je, po svjedočenju ljudi koji su ga okruživali, za postignuće političkih ciljeva bio spreman na ucjenu. Nije se zaustavljao pred informacijama intimnog karaktera. Budući da je narušavao profesionalnu etiku, to je dalo povoda jednom dijelu njegovih sljedbenika na čelu s Benediktom Friedlanderom, da se odvoje od njega i da formiraju paralelni pokret nazvavši ga Društvom netrivijalnog".¹²⁵

Ispadi i prijestupi sodomista počeli su izazivati ogorčenje u mnogim zemljama. Postoji mnogo primjera da su obični, normalni ljudi, negodujući, tukli prijestupnike razbijajući i paleći kancelarije njihovih saveza i redakcija. Godine 1920., na primjer, gnjevni građani su razjurili miting sodomista u centru Münchena, a samog Hirshfelda su dobro istukli. Poslije 1933. godine u Njemačkoj je bio obnovljen zakon protiv homoseksualaca. Poslije toga su mnoge sodomiste ponovo smjestili u zatvor, a njihovu "neprirodnu literaturu" spalili.

Poslije Drugog svjetskog rata sodomijski pokret ponovo jača. Pod pokroviteljstvom "*Međunarodnog komiteta za seksualnu ravnopravnost*" održavaju se svjetski kongresi sodomista.

Na primjer, od 29. kolovoza do 2. rujna 1952. u Frankfurtu na Majni održava se Drugi kongres za seksualnu ravnopravnost. Ovaj kongres je bio posljednji na kojem je vodstvo pripadalo sodomistima iz Njemačke. Pedesetih i šezdesetih godina centar seksualnih prijestupnika se premješta u Sjedinjene Države. Imena američkih homoseksualaca - A.

¹²³ 100 Jahre... S. 89.-90.

¹²⁴ *Paul Russell*, nav. djelo, str. 35.

¹²⁵ Isto.

Kinsey, I. Veres, D. Argoe, J. Wiesenbach, P. Wiesenhausen - postaju svima poznata, pojavljuju se u milijunskim nakladama najvećih novina i časopisa u SAD-u. U New Yorku nastaje *Front za oslobađanje seksualnih manjina*, koji je postao glavni štab za provođenje seksualne revolucije u dijelu za promidžbu i uvođenje sodomijstva. Akcije sodomista zadobivaju otvoreno militantan karakter. Tako su u ljeto 1969. godine u newyorškom kafeu "Stonewall Inn" homoseksualci i lezbijke podigli "ustanak" protiv policije i svih koji su istupili protiv njih. Predstavnici su premlaćivali policiju, palili kuće. U "ustanku" je sudjelovalo više od dvije tisuće sodomista iz New Yorka i okoline. Otada su sodomisti počeli diktirati svoje uvjete vlastima. Homoseksualci i lezbijke ne samo da su dobili sva juristička prava o kojima sam govorio na početku poglavlja, već su dobili i posebnu zaštitu od "predrasuda". Američko zakonodavstvo zabranilo je čak i da se protestira protiv sodomista, a o djelovanju protiv njih da i ne govorimo.

Sodomija je postala način života velikog dijela Amerike. Njegov simbol danas je židovska glumica, lezbijka Madonna (pravo ime joj je Luise Ciccone). Teško je naći takvu koncentraciju banalnosti, neukusa i otvorene raspuštenosti, na čemu je ona, zapravo, i napravila svoju karijeru. Pred licem cijele Amerike se ova sodomistica neprestano ruga kršćanskoj Crkvi bogohulno manipulirajući križem između svojih nogu. Proglasivši se biseksualkom, američka porno zvijezda "pravi novac" baveći se sodomijom direktno na sceni, učestvujući u panseksualnim orgijama, masturbirajući pred očima gledatelja.¹²⁶

¹²⁶ Evo, na primjer, jednog, možda i ne najprovokativnijeg shou-programa koji je održala sodomistica Madonna i koji je prikazan na mnogim centralnim kanalima američke televizije. Ovaj show, na koji je bilo pozvano dvije tisuće ljudi, i koji je gledala "cijela Amerika", uvjerljivo odražava nemoralnost i sodomijski duh ove zemlje. Na pivom katu, u bijelo-ružičastim nijansama dvorane bili su mladi muškarci zažarenih pogleda kojima su jedva kožnim opasačima bila pokrivena stidna mjesta. Vezani lancima za pod i zidove, izvodili su tijelima seksualne pokrete. Na sredini dvorane uzdizala su se tri podija. Na svakom su igrale - zapravo plesom pravile erotske "poeme" crnkinje u kratkim hlačicama, s prozračnim pelerinama i vojničkim čizmama. Na golemom ekranu "vrtio" se novi video-spot pjevačice - *Erotika*: obnažena Madonna ljuljala se u visećoj mreži, kupala se u oceanu, igrala s prijateljicama. Oko 10 sati je došla Madonna osobno. Haljina u stilu XVIII. stoljeća s "dubokim" izrezom, cipele s golemim potpeticama, s kosom upletenom u dvije kike pri vrhu. Sodomistica Madonna sličila je na malu djevojčicu. Svita se popela na drugi kat, prošla kroz dvoranu i zaustavila se na podiju, gdje su mladići tetovirali spolni organ. Madonna se približila mladiću, izvukla novčanicu od dvadeset dolara: "Možeš li mi napraviti dijete?" - pitala je smijući se. Posjeta je bila kratka, i kroz pola sata sodomistica je napustila za nju pripravljeno "polje čudesa".

Osamdesetih i devedesetih godina u Americi postaju popularne sodomitske svadbe. Tisuće homoseksualaca i lezbijki sklapa zakonite "istospolne brakove", a u nekim državama čak im daju i prednost prilikom usvajanja djece.

Sodomitski lideri su zahtijevali da se njihovi brakovi crkveno posvećuju. Žučni protesti jednog dijela kršćanskog svećenstva bili su brzo ugušeni uz pomoć vlasti.

Prvi su zahtjevima sodomista odgovorili Židovi. Reformatorske sinagoge su, bez posebne formalnosti, "posvećivale" brakove homoseksualaca i lezbijki. Da bi se razbile sumnje nekih kolebljivih rabina, u Philadelphiji je sazvana Središnja konferencija rabina reformatorskih sinagoga (ukupno 1750 rabina) koja je službeno odobrila sodomitske svadbe. "Odluka konferencije," izjavio je rabin A. Kroloff iz sinagoge u Westfieldu (New Jersey) "ima obavezujući karakter."¹²⁷

Sodomija je, također, bila odobrena od strane mnogih "kršćanskih" crkava SAD-a, i to od luterana, kalvinista, evangelista, a također i od Episkopalne crkve, unitarista i metodista.

Ljeta 1997. sodomisti cijelog svijeta proslavljali su stogodišnjicu organiziranog sodomitskog pokreta koji je trijumfirao nad kršćanskim "predrasudama". Tijekom gotovo četiri mjeseca sodomisti su provodili pripreme po glavnim ulicama San Francisca, koje su bile ukrašene zastavicama homoseksualaca i lezbijki - "dugom".¹²⁸

Sodomitski "praznici" održavani su u koncertnim dvoranama, kulturnim centrima, bibliotekama i muzejima. "Kulturni program" praznovanja su organizirali i financirali sodomitske i židovske organizacije - *Centar homoseksualaca i lezbijki San Francisca*, *Goethe institut*, "Harrey Milk Institute", "Centar za istraživanje holokausta Sjeverne Kalifornije", "Komisija za održavanje festivala židovskih filmova".

"Kulturni program" je, između ostalog, uključivao:

- ciklus lekcija iz povijesti i prakse homoseksualizma i lezbijstva u biblioteci Goethe Instituta i u glavnoj gradskoj biblioteci.
- koncert zborova homoseksualaca i lezbijki u velikoj sali kalifornijskog masonskog hrama Kalifornije;
- prikazivanje klasičnih filmova o životu homoseksualaca i lezbijki u gradskim kinima;
- održavanje natječajnog festivala sodomitskih filmova u glavnoj kino dvorani sodomista u kvartu Castro;

¹²⁷ San-Francisco Chronicle, 29. 3. 1996.

¹²⁸ Ove zastave uvijek vise na kućama u kojima žive sodomisti. U kvartu Castro (San Francisco) cijele ulice pripadaju sodomistima. Tu se nalaze mjesta za zabavu -restorani, kaffej, sumnjivi lokali.

- otvaranje muzeja seksologije po imenu Magnusa Hirshfelda.¹²⁹

Kulminacija sodomitskih praznovanja je bila velika gay-parada po glavnim ulicama međunarodne prijestolnice sodomista. Upravo sam se tada nalazio u San Franciscu i bio sam svjedok prave sotonističke predstave čiji prizori kao da su sišli sa Goyinih fantazmagoričnih slika. Nisam mogao zamisliti da je sve to moguće vidjeti na javi.

Premda se gay-parada od 1970. svake godine održava u San Franciscu (ovo je bila XXVII.), stanovnici su u jedan glas govorili da takvo nešto još nisu vidjeli. Prema službenim podacima, u sodomijskom sabatu, od 10 ujutro do 18 sati uvečer je sudjelovalo od 500 tisuća do 700 tisuća ljudi.¹³⁰ Ulice bliže centru bile su pune gomila sodomista i onih koji su ih podržavali. Ja sam došao u ulicu u kojoj se održavala parada mnogo prije početka. Međutim, svuda su se već komešali homoseksualci i lezbijke koji su pripremali svoju tehniku, transparente, zastave, sotonističke i sodomitske simbole i oznake. Prvo što je odmah upadalo u oči, jesu masovnost i odlična organizacija. Na prvi pogled je bilo vidljivo da je u sve to bio uloženi golem novac - desetine milijuna dolara.

Veliku gay-paradu otvorio je osobno gradonačelnik San Francisca, Willie Brown, a pozdravnim govorima sodomistima su se obratili i predstavnici vlade i kongresa SAD-a. S izrazima razumijevanja prema sodomistima nastupila je članica kongresa SAD-a, lezbijka S. Sojourner.

Paradu je otvorilo 200 parova lezbijki, grudi obnaženih do pojasa, na motorima. Mnogima od njih grudi su bile živo obojene, a pojedine su na trbusima imale nacrtane sotonističke znakove. Lezbijke su vozile polako, uzvikujući svoje parole, a one koje su sjedile pozadi na motociklima, bacale su u gomilu paketiće s prezervativima i sodomijским letcima.

Iza lezbijki dolazili su isto tako motorizirani parovi homoseksualaca. Oni su bili obojeni i iscrtani više od lezbijki: naročito "prijatelji" muškog spola koji su sjedili na zadnjem sjedištu.

Iza motoriziranih lezbijki i homoseksualaca slijedila je kolona sodomista na biciklima.

Na nekoliko vozila s platformama prodefilirali su članovi sportskih klubova homoseksualaca, poput sovjetskih komsomolaca dvadesetih godina, izvodeći sportske radnje i izvikujući parole.

Neprestano je treštala glasna glazba, odzvanjale su pjesme koje su izvodili sodomijški orkestri i zborovi.

¹²⁹ Ulaz u muzej košta 35 dolara, u sredini velike dvorane je podij, oko njega u specijalnim ložama su prilegli posjetioči kojima se služe aromatična uzbuđujuća jela i pića, na podiju se odvijaju "seksualne igre" različitih "seksualnih orijentacija". Uz dvoranu su sobe s velikim krevetima gdje posjetioči odvođe (uz posebnu naplatu) "eksponat" koji im se dopao.

¹³⁰ San-Francisco Chronicle, 30. 6. 1997.

Poslije prolaska motociklista i sodomista na vozilima s platformama ulicama su prošle beskrajne kolone, poredane u redove, pješaka sodomista i ostalih izopačenika.

Zvečeći lancima i šibajući bičevima, promarširali su mračni mazohisti i sadomazohisti.

Na kratkom razmaku od pješaka sodomista kretali su se, na desetak motocikala, zoofili - muškarci i žene. Na sjedištima motocikala, pored svakog je sjedila omiljena životinja - a pravilu, pas.

Motocikliste su opet smijenile kolone pješaka sodomista. Posebno su išle kolone homoseksualaca Azijata - Japanaca, Kineza, Korejanaca.

Poslije azijskih sodomista i kolone homoseksualaca i lezbijki periodično su se počele smjenjivat grupe pojedinaca i organizacija za podršku sodomistima. Prolazili su mnogobrojni automobili s natpisima pozdrava i podrške od strane državnih, religioznih i kulturnih ustanova Amerike. Poseban dojam su proizvele luksuzne limuzine koje koriste viši državni činovnici i menadžeri velikih korporacija. Među ovim limuzinama nalazile su se i one s predstavnicima vlade i kongresa SAD-a.

U zasebnim kolonama prošli su biseksualci i transseksualci, a za njima ponovo različite organizacije za podršku sodomistima.

Živu sliku je pružala velika kolona ispred koje je na transparentu bilo napisano: "Židovi za podršku homoseksualaca i lezbijki". Židovi su, uz gromoglasnu muziku, položivši ruku na rame jedan drugom, formirali kolo i plesali nacionalne plesove pozivajući sve Židove da im se priključe.

Stotine vozila s platformama na kojima su umjetnici izvodili glazbene brojeve ponovo su smjenjivale kolone i grupe za podršku sodomistima - od strane televizije, nogometaša, pilota itd.

Defilirali su i američki svećenici. Ispred svake kolone je nošen transparent s imenom crkve koja podržava sodomiste. Naročito je mnogobrojna bila kolona Episkopalne crkve San Francisca, koju je predvodio biskup Swing, inicijator stvaranja Crkve Antikristove - Organizacije ujedinjenih religija. Iza episkopalaca slijedili su luterani, zatim baptisti, metodisti, unitarijanci, Gradska crkva, evangelisti i dr. Neki su nosili bogohulne parole poput: "Bog-gay", "Bog voli svu svoju djecu."

TAJNA SVJETSKA VLADA

SVJETSKA VLADA OD REDA ILUMINATA DO DRUŠTVA OKRUGLOG STOLA

U ovom poglavlju ću razmotriti djelatnost i sastav organizacija svjetske zavjere koje su formirane od strane vođa zapadne judeo-masonske civilizacije, a u cilju uspostavljanja vladavine nad čovječanstvom. Karakterom i razmjerima svojih kriminalnih nasrtaja protiv naroda svijeta ove organizacije su po strukturi srodne onima u fašističkoj Njemačkoj budući da pretpostavljaju slične ciljeve i zadatke koje je pred svoje suborce postavljao Hitler. Pod parolom novog svjetskog poretka organizacije svjetske zavjere uspostavljaju (a djelomično su već uspostavile) sustav totalne kontrole i vladavine nad čovječanstvom. Pred očima najšireg auditorija zapadnog svijeta licemjerno djeluju marionetski kongresi i parlamenti, "slobodna" sredstva informiranja i druge "demokratske" institucije. Ali, prava politika se vodi iza njihovih leđa. Kao poslušni akteri, oni su samo njeni glasnogovornici.

Da bih shvatio suštinu i značaj organizacije svjetske zavjere, morao sam mnogo godina raditi na dokumentima i materijalima i često se susretati s ljudima koji su na neki način bili upoznati s djelatnošću ovih organizacija. Veliki materijal na ovu temu uspio sam sakupiti za vrijeme studijskih boravaka u Švicarskoj (1990.) i SAD-u (1995.-1997.).

Moje prvo poznanstvo s čovjekom koji je imao dodire sa svjetskim zakulisnim krugovima, dogodilo se u Švicarskoj. To je bio naš sunarodnjak (nazvat ću ga N.) koji je napustio zemlju 1945. godine. N. je bio tehnički organizator jednog od sastanaka Bilderberg grupe. Pošto je već bio umirovljenik, pričao mi je, bez naročite uznemirenosti, o tome u kakvoj su se tajnosti u jednom alpskom hotelu okupili poznati svjetski moćnici i tijekom dva dana iza zatvorenih vrata (ne puštajući čak ni tehničko osoblje) raspravljali o nekim problemima. Samog N. najviše je prenerazila činjenica što o ovom zasjedanju nisu izvještavale ni jedne novine niti televizija. Tada sam prvi put iz usta N. čuo riječi "svjetska vlada".

Ekspanzija zapadne antikršćanske civilizacije je dovela do logičnog uspostavljanja strukture vlasti čija je bogohulna suština i otvoreno negiranje Kristovog zavjeta poništilo mnoge rezultate kršćanske kulture duge dvije tisuće godina. Bogom dane monarhije i samo državna carstva, zasnovana na pogledu na svijet Novog zavjeta, smijenila je istinski sotonska vlast na čijim se tablicama deklarira klanjanje Zlatnom teletu i zapadu, razvratu i sodomiji, kultu nasilja i načelu da je bogatima sve dopušteno.

Kao što je još 1909. ispravno primijetio engleski komentator *Biblije* Č. I. Scofield, "suvremeni svjetski poredak je zasnovan na principu sile, pohlepe, egoizma, ambicije i težnje κ grješnim zadovoljstvima - to je posao sotone, i takav svijet je on predlagao Kristu kao mito (vidi: Mat. 4, 1-9). Sotona je knez sadašnjeg svjetskog poretka".¹³¹

Pod plaštem takozvane demokracije, koja se na Zapadu predstavlja vrhuncem državnog ustrojstva, skriva se vlast sotone, koji za svoj glavni cilj ima ljude navesti na razvrat, na popuštanje pred porocima kako bi ih pretvorio u robove životnih strasti.

Uspostavljanje ove vlasti predstavlja ozakonjenje, pretvaranje u normu svih poroka koje *Biblija* kategorički osuđuje:

- klanjanje zlatnom teletu, novcu, materijalnom uspjehu (ovo je temelj sadašnje zapadne civilizacije);
- razvrat i preljub (mnogobrojne zajednice s "partnerima istog spola" postale su uobičajene);
- sodomija (homoseksualizam - smrtni grijeh koji *Biblija* osuđuje - zakonima je odobren u svim zapadnim zemljama);
- divljenje sili, nasilju, dopuštanje ubojstava, naslađivanje scenama nasilja i smrti (na ovome je utemeljena cijela zapadna kinematografija).

Duhovni progres i moralni razvoj koje je kršćanstvo donijelo svijetu, u suvremenom antikršćanskom zapadnom svijetu smijenio je opći duhovni pad i moralna degradacija zapadnog čovjeka zatvorenog u svoja egoistička, primitivna zadovoljstva.

Utjecaj judeo-masonske civilizacije u ovom stoljeću se proširio i izvan granica zapadnih zemalja, u Aziji, Južnoj Americi i Africi: oblikujući novi tip pojednostavljenog čovjeka koji je izgubio bogatu kulturnu hijerarhiju duhovnih vrijednosti i umjesto toga izabrao trku za materijalnim bogatstvom i komforom; život se, kao u prvobitnoj zajednici, pojednostavio do isključivo bioloških granica. Lišen iskrenog kršćanskog osjećanja i duhovnog izbora, čovjek je dobio pravo da umjesto tih vrijednosti bira među mnoštvom stvari od kojih je većina suvišna i štetna za normalnu ljudsku prirodu.

Za vladanje nad ovakvim pojednostavljenim tipom čovjeka formira se struktura tajne zakulisne vlasti koja je dobila naziv Svjetska vlada. Sotonistička po svojoj prirodi, ova vlast se razvija polazeći od prioriteta judeo-masonske civilizacije koja teži da u suvremenom čovjeku uništi ostatke kršćanske svijesti.

Već sredinom prošlog stoljeća poznati židovski političar Benjamin Disraeli izgovorio je misao koja je postala krilatica: "Svijetom ne upravljaju oni koji su na sceni, već oni koji su iza kulisa". Ovaj slobodni

¹³¹ *Biblija - Библия (синодальное издание с комментариями Ч. И. Скоуфилда), М. 1989., стр. 1495.*

zidar visokog ranga znao je o čemu govori budući da se tijekom mnogih godina nalazio u samom centru svih judeo-masonskih intriga.

“Židovi su se” - pisao je poznati istraživač judeo-masonske konspiracije Kopen-Albanseli, “osamnaest stoljeća nalazili pod vlašću svog religioznog nacionalnog osjećanja, zahvaljujući čemu su se održali kao narod, i ovo osjećanje se sve jače razvijalo što je više bilo uniženo i razblaženo trijumfom kršćanskog načela.”

“Židovsko pleme se moralo svetiti kršćanskim plemenima za neizbrisivu mrlju Judine izdaje. Po svom položaju ono je vječni zavjerenik protiv kršćanskih plemena i zato je moralo među njima posijati oruđe vječne zavjere... Ta tajna sila koja je smislila, pripremila i stvorila masonstvo, koja ga je raširila po cijelom kršćanskom svijetu... vlada danas kršćanskim svijetom i vodi ga prema propasti počevši od katoličkih zemalja, to je - Tajna vlada Židovske nacije.”¹³²

Različite varijante svjetske vlade, koje su judejske vođe postavljale tijekom stoljeća u Egiptu, Babilonu, Konstantinopolu, Španjolskoj, Poljskoj, Francuskoj, koje su tada upravljale samim Židovima, od XVIII. stoljeća počinju širiti svoj utjecaj i na život kršćanskih naroda. Naravno, u početku ovaj utjecaj nije bio naročito jak, već je bio u formi tipične zavjereničke djelatnosti čiji su se planovi iznosili samo na tajnim zasjedanjima masonskih loža.

Prvi pokušaj organiziranog utjecaja na život kršćanskih naroda ostvaruje tajni masonski red iluminata koji je 1776. godine u Bavarskoj formirao njemački Židov Adam Weisshaupt. Za kratko vrijeme ovaj konspirator je stvorio organizaciju koja je u svojim redovima okupila nekoliko tisuća ljudi. Na tajnim sastancima reda bio je razrađen plan osvajanja vlasti u Bavarskoj s daljnjim širenjem utjecaja iluminata na cijeli svijet. Međutim, bavarska vlada je saznala za zamisli zavjerenika. Weisshaupta su otpustili iz državne službe i on je, pobjegavši u Švicarsku, nastavio svoj podrivački rad protiv svijeta. Red iluminata je učestvovao u tajnoj pripremi francuske revolucije. Preko članova reda Weisshaupt je proveo kampanju za diskreditaciju francuske kraljevske porodice. Zahvaljujući jednom članu reda - avanturisti koji se predstavljao kao grof Cagliostro – organiziran je i iskonstruiran skandal s draguljima koji je veoma oborio ugled kraljevskog para u očima francuskog naroda. Iluminati su bili jedan od glavnih organizatora rušenja francuske monarhije što je snažno iniciralo daljnje svjetske događaje znatno ojačavši položaj judeo-masonskog utjecaja.

Paralelni pokušaji stvaranja tajne svjetske vlade poduzimaju se u Engleskoj od strane čelnika britanskih masonskih loža. Tu se stvaraju elitni masonski klubovi koji preuzimaju na sebe odgovornost za

¹³² Cit. po: *Селяшов А. Евреи в России*, А., М., 1995., str. 58.

donošenje najvažnijih državnih odluka i utjecaj na sudbinu čitavih naroda.

Joshua Reynolds 1764. godine otvara takozvani *Klub* u koji su, u različitim periodima, ušli Samuel Johnson, Edmund Burke, Oliver Goldsmith, Edward Gibbon, Charles Fox, Adam Smith, George Canning, lord Brougham, T. MaColly, lord John Russell, lord Calvin, Gladstone, Hugh Cecil, lord Salisbury, Rudyard Kipling, Balfour, lord Rosebery, Halifax, Austen Chamberlain i drugi.

Godine 1812. niče još jedan klub upravljačke elite - "Grillon". Sastojao se od istih članova od kojih i *Klub*, imao je istovjetne preduvjete za članstvo, samo se sastajao u drugo vrijeme. Njegovi najpoznatiji članovi bili su Gladstone, Salisbury, Balfour, lord Bruce, Hugh Cecil, Robert Cecil i dr.¹³³

Cecil Rhodes 1877. godine postavlja pitanje širenja britanske vladavine na cijeli svijet, uključujući Sjedinjene Američke Države. Tako nastaje tajno "Secret societies called The round Table" "Društvo okruglog stola" koje provodi ovu zamisao. U njemu su bili, osim Rhodesa, mnogi predstavnici elite britanskog imperija, između ostalih i poznati židovski političar, jedan od vodećih ljudi svjetskog masonstva, predstavnik obitelji Rothschild, lord Alfred Milner.¹³⁴

U ožujku 1891. godine, poslije Rhodesove smrti, ovo društvo prelazi u Milnerove ruke, koji njime upravlja rukovodeći se interesima Rothschilda.

Lord Milner formira grupu istomišljenika koja je postala važan instrument zakulisnog političkog upravljanja svijetom. "*Grupa Milner*" je okupljala i tako utjecajne političare kao što su bili lord Johnston, Arthur Balfour, Lionel Curtis, Leopold Amery, Waldorf Astor. U nju nisu ulazili samo Englezi, već i predstavnici SAD-a, Kanade, Južne Afrike, Australije, Novog Zelanda i Njemačke.¹³⁵

Većina ovih djelatnika, kao i sam Milner, bili su židovskog podrijetla.

Vremenom lord Milner sve više jača mondijalistički karakter "*Društva okruglog stola*". Provodi se propaganda o nužnosti jedinstvene Svjetske države i formiranja Svjetske vlade. Za vrijeme Prvog svjetskog rata Društvo ostvaruje jak utjecaj na politiku engleske vlade i zemalja Antante.

Već u ovoj etapi tajne judejske i masonske organizacije počinju formiranje sustava totalne kontrole nad osnovnim sferama društvenih

¹³³ Quigley C, *The Anglo-American Establishment. From Rhodes to Cliveden*. N. Y., 1981., p. 30.-32.

¹³⁴ Isto, str. 33.

¹³⁵ Isto, str. 311.-315.

djelatnosti, težeći zamijeniti duhovne vrijednosti kršćanstva judeo-masonskim predodžbama o "životnoj radosti". U početku utjecaju podrivačkih sotonskih sila svjetskog masonstva podliježu prvo tisak, literatura i umjetnost, a zatim i temeljne političke institucije društva. Međutim, sve do početka XX. stoljeća mnogi planovi masonskih zavjerenika su propadali zahvaljujući postojanju velikih monarhija - Rusije, Njemačke, Austro-Ugarske. Sve do 1914. godine ove monarhije su bile zalog kršćanskog razvoja i stabilnosti Europe i cijelog svijeta. Isprovociravši rat među njima, judeo-masonski konspiratori bacili su čovječanstvo u svjetsku klaonicu koja je bila početak kraja kršćanske civilizacije u Europi, a koja se očuvala do danas samo u Rusiji, i to u nekim njenim izoliranim oblastima.

Poslije Prvog svjetskog rata centar tajne judeo-masonske vlasti prelazi u SAD. Već krajem dvadesetih godina u toj zemlji je bilo više masona nego u cijelom ostalom svijetu. Židovske organizacije u Americi postale su veoma moćne i raspolagale su golemim financijskim sredstvima.

Infrastruktura tajne vlasti svjetske zavjere rađa se u obiteljskim klanovima međunarodnih židovski bankara koji su ostvarili utjecaj na mnoge države jer faktički izdržavaju (kredit, beneficije, dotacije i direktna korupcija) znatan dio upravljačke državne elite Zapada. "Što može biti uvjerljivija ilustracija fantastične koncepcije svjetske Židovske vlade od obitelji Rothschild koja u svom sastavu ima građane pet različitih zemalja... i koji tijesno surađuju, u krajnjoj liniji, s tri vlade čiji osobni konflikti nisu pokolebali interese njihovih državnih banaka! Nikakva promidžba ne može proizvesti simbol koji bi bio uvjerljiviji za političke ciljeve od samog života."

Rothschildi, Schiffovi, Warburzi, Kuhnovi, Locbovi i još desetak međunarodnih judejskih bankara još su početkom XX. stoljeća odgajali nevidljivo društvo koje je svojim pipcima obuhvaćalo glavne državne mehanizme vodećih zemalja svijeta.

Dvadesetih godina poznati židovski bankar Paul Warburg (rođak Jacoba Schiffa) i niz drugih sposobnih špekulanata pozivaju na stvaranje Ujedinjenih Europskih Država, a tridesetih godina podržavaju plan da se pod jednom vladom ujedini oko 15 zemalja s obje strane Atlantskog oceana. Kasnije, tek pedesetih godina, Paul Warburg je, na saslušanju u senatskoj Komisiji za vanjske poslove priznao: "Posljednjih petnaest godina mog života bile su posvećene gotovo isključivo izučavanju svjetskih problema. Ova istraživanja su me dovela do zaključka da glavno pitanje našeg vremena nije možemo li ostvariti 'jedinostveni svijet', već možemo li to ostvariti mirnim putem. Imat ćemo svjetsku vladu -

svidalo nam se to ili ne! Pitanje je jedino: hoće li ova vlada biti uspostavljena dogovorom ili putem osvajanja”.¹³⁶

Upravo na inicijativu ovih organizacija u strukturi tajne judeo-masonske vlasti događaju se duboke promjene. Usporedo s tradicionalnim masonskim ložama niču brojni zatvoreni klubovi i organizacije, kao “Rotary” ili “Lions”, koji uzimaju na sebe tajno upravljanje različitim segmentima društva. U većini američkih država i gradova bilo koji potezi u političkom, socijalnom i kulturnom životu - bez obzira na to je li riječ o izborima za guvernere ili gradonačelnike, izvođenju štrajka ili održavanju veće umjetničke izložbe - proučavaju se i razrađuju u odgovarajućim zatvorenim organizacijama i klubovima, a potom se predstavljaju kao izraz javnog mijenja. Takva zakulisna vlast je u mnogim slučajevima moćnija i efikasnija od one koja djeluje javno.

Tajna judeo-masonska vlast se internacionalizira i zadobiva transnacionalni karakter. Iz grupice zavjerenika ona se preobražava u sve-prožimajuću vladajuću strukturu, u tajnu svjetsku elitu, koja vlada ne samo državama zapadnog svijeta, već i znatnim dijelom ostatka čovječanstva.

Početak sedamdesetih godina u svjetskoj zavjeri se izdvajaju tri osnovne mondijalističke organizacije: Vijeće za vanjske odnose, Bilderberg grupa i Trilateralna komisija.

Sve ove organizacije, kao i Židovska društva i masonske lože koje su ih formirale, imaju tajni, kriminalni i podrivački karakter. Njihovi članovi su birani među visokim djelatnicima tih istih judejskih i masonskih organizacija. Oko 60 posto njih su Židovi.

Vlast svjetske zavjere izgrađena je novcem međunarodnih židovskih bankara. Samo u SAD-u krajem osamdesetih godina ukupni židovski kapital nadilazi vrijednost bruto-nacionalnog proizvoda zemlje i dostiže jedan trilijun dolara. Prema podacima organa svjetske zavjere “Wall Street Journala”, pet najkrupnijih investicijsko-bankarskih grupacija SAD-a, koje pripadaju Lehmanovima, Kuhnovima, Loebovima, Goldmanima i Sachsim, raspolagale su s 23 posto akcija najvećih kompanija Sjedinjenih Država.

Židovske organizacije i pojedinci koji pripadaju vrhu svjetske zavjere, plaćaju veliki novac političarima i državnim činovnicima pretvarajući ih u poslušno oruđe svoje volje. To se ne čini samo direktnom korupcijom, već i kroz druge forme: doznake za izborne kampanje, nerazmjerni honorari za predavanja, javne nastupe i knjige, besplatna putovanja u razne zemlje svijeta. U SAD-u židovske organizacije osiguravaju oko 60 posto predizbornih fondova Demokratske stranke i oko 40 postotaka Republikanske.

¹³⁶ Cit. po: *Mirovni zagovor*, New York, 1957., str. 67.

Kriminalni, podrivački karakter djelatnosti članova organizacija svjetske zavjere sastoji se u tome što oni, iako nisu ni od koga izabrani, ni od koga ovlašteni, pokušavaju odlučiti o sudbini cijelog čovječanstva smatrajući bogatstva našeg planeta svojim vlasništvom. Na prihvaćenom pravničkom jeziku djelatnost članova ovih organizacija treba promatrati kao prijestupničku zavjeru protiv čovječanstva. Odgajajući tajne, nezakonite organe upravljanja, svjetska zavjera i njene vođe se stavljaju nasuprot naroda i država zamjenjujući nacionalnu vlast transnacionalnom židovsko-masonskom zavjerom. Novi svjetski poredak, koji čovječanstvu pokušava nametnuti tajna judeo-masonska vlast, malo se po čemu razlikuje od Hitlerovog plana za osvajanje svijeta.

Postoji međutim, najdublja zabluda da je svjetska zavjera nekakva monolitna tvorevina kojom se upravlja iz jednog centra. Zapravo, nju čini niz grupacija koje se međusobno bore za vlast nad čovječanstvom. Čak se i među masonskim organizacijama stalno odvija neprekidna konfrontacija između različitih redova i rituala. A što tek da se kaže o organizacijama koje zastupaju interese konkurentskih bankarskih i financijskih grupacija, transnacionalnih korporacija, televizijskih kompanija! Sve ovo zamršeno klupko zakulisnih organizacija povezuje mržnja prema kršćanskoj civilizaciji i zajednička strast prema bogaćenju i profitu.

IDEOLOGIJA SVJETSKE ZAVJERE

Ideologija svjetske zavjere rađala se na zasjedanjima tajnih judejskih organizacija i masonskih loža. Upravo ovdje su razrađivani prvi projekti svjetske vlade, Lige naroda i Sjedinjenih Država Europe. "Nije li prirodno i nužno - pisao je u židovskom zborniku *Arhub Izraelits* Levi Bing - formirati vrhovni tribunal koji bi razmatrao opće stvari, žalbu jedne nacije na drugu, koji bi donosio konačne odluke i čija bi riječ bila slovo zakona? Ta riječ je riječ Boga koju je on izgovorio najstarijim sinovima, Židovima, i pred tom riječju trebaju se poklonit svi mlađi, to jest, svi ostali narodi."

Godine 1867. judejske i masonske organizacije formiraju *Stalnu međunarodnu svjetsku ligu*. Njen tajnik, mason, Židov Pasen razrađuje projekt formiranja međunarodnog tribunala koji bi donosio konačne presude u svim konfliktima među pojedinim narodima.

Ova organizacija je dugo nijemo postojala u tišini masonskih loža. Zbog događaja iz Prvog svjetskog rata njene ideje se aktiviraju zahvaljujući trudu predsjednika vijeća reda *Veliki Istok Francuske*, Kornoa, koji se 1917. obratio svojoj braći pozivom: "Pripremiti Sjedinjene Države Europe, formirati nadsnacionalnu vladu čiji će zadatak biti

regulirati konflikte među nacijama. Masonstvo će biti agentura promidžbe za shvaćanje svijeta i općeg blagostanja koje nosi Liga naroda". I na kraju, 1927. godine na zasjedanju Konventa "Mješovitog masonstva" bilo je izjavljeno da je "nužno svugdje, i u svakoj zgodnoj prilici, riječima i djelom sugerirati duh mira koji je pogodan za stvaranje Sjedinjenih Država Europe, tog prvog koraka prema Sjedinjenim Državama Svijeta."

Svi projekti za formiranje Sjedinjenih Država Europe podrazumijevaju određenu ulogu judejskih i masonskih organizacija. Plemenite ideje Novog zavjeta zamjenjuju se ideologijom isključivosti *Talmuda* i *Protokola sionskih mudraca*. Mijenja se sama struktura svjetske i nacionalne politike. Njen glavni upravitelj postaje tajna zakulisna vlast koja se temelji na ritualima i tradiciji judaizma i novcu međunarodnih židovskih bankara. Centar donošenja važnih političkih odluka prelazi od nacionalnih vlada u ruke židovski vođa i financijera. Nacionalne vlade gube vlast, postaju njen drugi ešalon. Narodi koji ništa ne sumnjaju, saginju glavu pred rezultatima njima tuđe politike. Pod parolama demokracije i liberalizma formira se dotle neviđeno ropstvo, najžešća politička diktatura koju je već sada moguće vidjeti u "konstrukciji jedinstvene Europe" iz devedesetih godina.

Ideologija suvremenog mondijalizma produžava logiku i stil rasističke doktrine *Protokola sionskih mudraca* - uspostavljanje svjetskog gospodarstva predstavnika "izabranog naroda" i porobljavanje ostatka čovječanstva.

Mondijalisti operiraju "magičnim brojem" 2000. godine kada će se, po njihovom mišljenju, na cijeloj zemlji uspostaviti novi svjetski kozmopolitski poredak. Tada neće, smatraju oni, Svjetska vlada samo kontrolirati, već će i upravljati svim sferama društvene djelatnosti, uključujući i religioznu.

Jedan od istaknutih djelatnika svjetske zavjere, član Bilderberg grupe, direktor Europske banke za rekonstrukciju i razvoj, francuski Židov Jacques Attali, napisao je, po svemu sudeći, programsku knjigu mondijalizma *Linije horizonta*. U njoj on zastupa nužnost formiranja "planetarne političke vlasti". Novi svjetski poredak, ili, kako ga Attali naziva, "trgovački poredak", postat će univerzalan 2000. godine.

Attali otkriva tri razine na kojima svjetska zavjera pokušava gospodariti čovječanstvom, odnosno govori o tri tipa poretka, "o tipu načina da se uredi nasilje": "o svjetskom poretku sakralnog, o svjetskom poretku sile, o svjetskom poretku novca".

Sadašnju etapu razvoja mondijalizma naziva "trgovačkim poretkom". U tom poretku sve se prodaje i kupuje, a glavna, univerzalna vrijednost, znači i u duhovnoj sferi, jest novac.

Novi trgovačko-novčani svjetski poredak "stalno teži organiziranju jedne univerzalne forme svjetskih razmjera". U njemu se vlast mjeri

“količinom kontroliranog novca, u početku pomoću sile, zatim pomoću zakona”.

Kozmopolitizacija čovječanstva jedan je od glavnih ciljeva svjetske zavjere. Kao što piše Attali, “nomadski život će postati viši oblik novog društva... odredit će stil života, kulturni model i način potrošnje 2000. godine. Svatko će nositi sa sobom svoj osobni identitet”.

Pod nomadskim životom Attali podrazumijeva društvo ljudi koji su lišeni osjećanja prema otadžbini, tlu, vjeri predaka i koji žive samo zbog potrošnje i zabave putem televizije i video-ekrana. “Nomadi” će biti uređivani pomoću kompjutorskih mreža globalnih razmjera. Svaki nomad će imati specijalnu magnetnu karticu sa svim podacima o sebi, a prije svega o svom novčanom stanju. I teško onom tko “ostane bez novca i tko ugrožava svjetski poredak osporavajući njegov način raspodjele!”

“Čovjek (nomad), kao i predmet,” piše Attali, “nalazit će se u stalnom pokretu, bez adrese i stabilne obitelji. Sa sobom, ili u sebi samom, nosit će ono u čemu će biti utjelovljena njegova socijalna vrijednost”, tj. ono što će u njega unijeti njegovi planetarni “odgajatelji” koji će ga upućivati tamo gdje nađu za shodno.

Prema Attalijevu mišljenju, pritisak na čovjeka biti će takav da će mu ostati samo jedan izbor, “ili se prilagoditi društvu nomada ili biti iz njega isključen”.

“Nestalnost (stvaranje iluzornog svijeta pomoću televizije i videa. - O. P.),” otvoreno govori Attali, “bit će zakonita pojava, a najviši izbor želje biti će narcizam (samozadovoljstvo, samonaslađivanje - O. P.). Težnja da se bude normalan (tipski, kao svi ostali - O. P.) bit će pokretač socijalne adaptacije”.

Već danas djelatnici svjetske zavjere ostvaruju globalnu kontrolu nad čovječanstvom. Najveća znanstveno-tehnička dostignuća se u rukama židovskih vođa preobraćaju u sredstva za stvaranje najsurovijeg ropstva i ugnjetavanja u svjetskoj povijesti. Avangarda ovog “posla” su SAD. U ovoj zemlji svaki žitelj, otkad se rodi, postaje broj u kompjutorskoj mreži. Svi podaci o njemu se unose u sustav kompjutorske obrade. Njegov broj je prisutan u svim dokumentima, potvrdama i bankarskim računima.

U prvoj etapi zamišljeno je da svi stanovnici SAD-a, a zatim i drugih zemalja, postanu prinudni vlasnici plastičnih kartica sa stalnim brojem koji je kodiran pod imenom vlasnika-kreditora. Ime vlasnika je pohranjeno u kompjutorskoj mreži, i dok se vlasnik koristi danim mu “plastičnim” kreditom, kompjutori će voditi stalni obračun njegove kupovne i kreditne statistike. Osim financijsko-kreditnih operacija, kompjutori prikupljaju i sustavitiiziraju informacije o socijalnom, profesionalnom, duhovnom, etičkom, religioznom, političkom, pravnom,

moralnom i obrazovnom karakteru svakog čovjeka koji se rodio i koji živi na Zemlji.

Predsjednik Bill Clinton je, nastupajući na nacionalnoj televiziji, demonstrirao takvu karticu TV-gledateljima, reklamirajući njene "neobične prednosti" ne rekavši ništa o tome da će ona postati sredstvo za kontrolu nad čovjekom i njegov elektronski dosje.

Zamišljeno je da se u sljedećoj etapi u ruku svakog čovjeka utisne specijalni elektronski "čip" (biočip) na kojem će biti zapisana ista informacija kao i na plastičnoj kartici. Ako je karticu moguće baciti ili izgubiti, s utisnutim biočipom to je neizvodljivo. U bilo kojem momentu moguće je otkriti gdje se čovjek nalazi. Svaki žitelj Zemlje tako podliježe neprestanoj i totalnoj kontroli. Biočipovi će se očitavati pomoću skenera postavljenih na specijalnim Zemljinim satelitima koji će neprestano pretraživati cijelu zemaljsku kuglu i koji će biti u stanju da kontroliraju svakog nosioca utisnutog "čipa". Istej takvoj globalnoj kontroli bit će podvrgnute telefonske linije i drugi sustavi komunikacije.

Kako se bude širila praksa utiskivanja biočipova, oni će postati jedino sredstvo plaćanja. Gotov novac će faktički biti potisnut. Sva kupovina i prodaja, plaće i prihodi, računi, ostvarivat će se bezgotovinskim putem pomoću biočipova. Čovjek koji bi izbjegao da mu se utisne biočip, neće moći ništa ni kupiti, niti prodati. Ako se ne podčini diktatu gospodara života, bit će osuđen na smrt od gladi.

Ostvaruje se ono što je bilo pretkazano u Apokalipsi. Ivan Evanđelist govori da će dolaskom vladavine Antikristove svi ljudi biti označeni njegovim pečatom. "I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, da im dadu pečat na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim. Da nitko ne može ni kupiti ni prodati, osim tko ima pečat, ime Zvijeri ili broj imena njezina. Ovdje je mudrost. Tko ima um neka izračuna broj zvijeri; jer je broj ... njezin 666" (Otkr. 13, 16-18).

Godine 1997. vlada SAD-a je objavila priopćenje o svojoj namjeri da uloži 500 milijuna dolara u program formiranja opće kompjutorske mreže. Pretpostavlja se da će svaka kuća u zemlji imati kompjutor priključen na Internet. Ovaj kompjutor će kontrolirati cijelu kuću i preko njega će se obavljati naplata svih usluga i plaćanje poreza. Oko 40 najvećih kompanija svijeta (prije svega, američkih) rade na projektu biometričke kartice bez koje "kućni kompjutor" neće moći funkcionirati, pošto će biti kontroliran od centralnog kompjutera preko Interneta.

U svrhu eksperimenta State Department, CIA i FBI Sjedinjenih Država stavili su na raspolaganje svakom građaninu Meksika biometričku plastičnu kartu za registriranje prilikom glasanja. Zatim će ovakva karta, očito, biti iskorištena i za registriranje građana SAD-a.

Internet se, kao korisna informacijska mreža, preobraća u oruđe za potpunu kontrolu nad osobnošću pojedinca. Utiskivanje biometričke karte sa svim podacima o ljudskom organizmu - bolestima, slabostima, strastima - učinit će mogućim da se čovjek pretvori u oruđe za političke i socijalne manipulacije. Iskusni specijalisti koji bi vladali danom biometričkom karticom, naći će načina za djelovanje na čovjekove biološke parametre. Na taj način čovjek postaje stanovnik fiktivnog svijeta informatike gdje se realne činjenice potiskuju imaginarnim predodžbama i idejama. Istraživanja pokazuju da strast za Internetom i virtualnom realnošću predstavlja način da se pobjegne od nasušnih životnih problema, teškoća i briga što, sa svoje strane, vodi psihičkim devijacijama. Ljudi koji su oboljeli od njih, obično pokazuju simptome apstinencijske krize karakteristične za narkomane, čak i u slučaju da su na svega nekoliko dana lišeni svoje strasti.

VIJEĆE ZA VANJSKE ODNOSÉ*

Vijeće za vanjske odnose (VVO) najveća je organizacija svjetske zavjere koja objedinjuje najutjecajnije ljude SAD-a i zapadnog svijeta: bivše i sadašnje predsjednike, ministre, ambasadore, visoke činovnike, vodeće bankare i financijere, predsjednike i direktore transnacionalnih korporacija i firmi, rektore sveučilišta (uključujući vodeće profesore), rukovodioce u sredstvima masovnih informacija (uključujući vodeće novinare i voditelje), kongresmene, suce vrhovnih sudova, zapovjednike oružanih snaga u Americi i Europi, generale NATO-a, funkcionare CIA-e i drugih specijalnih službi, službenika OUN-a i glavnih međunarodnih organizacija.

Vijeće za vanjske odnose je osnovano 1921. godine od strane vođa židovskih organizacija i masonskih loža SAD-a koji su učestvovali na Pariškoj mirovnoj konferenciji. Ovi masonski konspiratori su tragali za novim formama djelovanja na narode svijeta i jačanja utjecaja SAD-a na svjetsku politiku.

Osnivači VVO su judejski članovi *Društva okruglog stola* koje je u svibnju 1919. godine u Parizu preobraženo u Institut za međunarodne odnose, s odsjecima u Francuskoj, Engleskoj i SAD-u. Posljednji odsjek je postao organizacijski temelj Vijeća za vanjske odnose.

Formiranje Vijeća za vanjske odnose kao zakulisne političke organizacije ostvarivalo se paralelno s oblikovanjem strukture otvorene međunarodne organizacije - Lige naroda.

* Council on Foreign Relations (CRF).

Međutim, sve do završetka Drugog svjetskog rata uloga VVO je bila relativno ograničena - osjećala se razbijenost i nepovezanost u djelatnosti židovskih organizacija i masonskih loža. Tajne organizacije je razdirala ozbiljna borba za vlast i podjelu utjecaja. Osim toga, europski političari su bili nemoćni pred hegemonističkim pretenzijama SAD-a. Situacija se promijenila 1947. godine jačanjem hladnog rata Zapada protiv Rusije. U tom ratu SAD su preuzele poziciju lidera. Zahvaljujući novim uvjetima, Vijeće za vanjske odnose se postupno preobrazilo u glavni strateški centar za vođenje hladnog rata Zapada protiv Rusije. Upravo u tom periodu članovi Vijeća su postali mnogi generali Pentagona i NATO-a te agenti CIA-e i drugih specijalnih službi. Inicijativa za nanošenje atomskog udara po Rusiji razrađivala se među židovima VVO-a, a u njegovim redovima bili su najvažniji čelnici i ideolozi podrivačke djelatnosti protiv naše zemlje: od Alena Dullesa (predsjednika VVO-a, 1946.-1950., i ranije 1933.-1944., tajnika VVO-a), Bernarda Barucha, Henryja Morgentaua do Henryja Kissingera (direktor VVO-a 1977.-1981.), Zbigniewa Brzezinskog (direktor VVO-a, 1972.-1977.) i Richarda Pipesa. U hladnom ratu protiv Rusije članovi Vijeća za vanjske odnose praktički su izjednačavali nacionalne interese SAD-a s državnim interesima Zapadne Europe, vezujući njenu politiku za hegemonističke težnje Sjedinjenih Država.

Sustav upravljanja ovom mondijalističkom organizacijom izgrađen je po principu korporacija: s jedne strane - predsjedavajući i vice-predsjedavajući, s druge - predsjednik i nekoliko vice-predsjednika. Tekuće poslove obavljaju izvršni direktor i tajnik s širokim ovlaštenjima. Osim izvršnog direktora, postoji čitav niz običnih direktora odgovornih za određene sektore posla (njih je više od 30 - dakle, isto toliko i direktora). U određenim strukturama izdvajaju se blagajnik i direktor za znanstvena istraživanja.

Prvi predsjednik Vijeća je bio mason najvišeg stupnja - J. Davis, a prvi direktori su bili veoma poznati židovski političari kao P. Warburg, O. Kahn, I. Bowman, W. Shephardston, B. Gey (istovremeno tajnik), P. Cravath. Od 1933. godine ovog posljednjeg je na mjestu sekretara zamijenio budući osnivač i direktor CIA-e Alen Dulles, koji je još od 1927. godine zauzimao položaj jednog od direktora VVO-a.

Potonji razvoj Vijeća za vanjske odnose prolazi u znaku zvijezde Alena Dullesa koji postaje ključna figura u organizaciji posla i metoda djelovanja. Objedinivši položaje tajnika i jednog od direktora, Dullas je od 1944. godine potpredsjednik, a od 1946. do 1950. predsjednik VVO-a. Čak i kada je prešao na položaj direktora CIA-e, Dullas nije napustio svoje direktorsko mjesto u Vijeću sve do smrti. Budući potpredsjednik vijeća, Alen Dullas, bez znanja SSSR-a, vodi pregovore o separatnom miru s predstavnicima fašističke Njemačke računajući da će se s njima

dogovoriti o zajedničkoj borbi protiv ruskog naroda. Neposredno poslije rata, kada je već bio predsjednik, Dullas, na jednom od zasjedanja vijeća, proglašava novu doktrinu o podrivačkoj djelatnosti protiv Rusije:

“Završit će rat, nekako će sve doći na svoje mjesto. Mi ćemo uložiti sve što imamo, sve zlato, svu materijalnu pomoć i resurse na obradu i zaglupljivanje ljudi.

Ljudski mozak, ljudska svijest su sposobni za promjene. Posijati ćemo tamo kaos i neprimjetno ćemo im zamijeniti prave vrijednosti lažnim i natjerati ih da vjeruju u sve lažne vrijednosti. Kako? Naći ćemo svoje istomišljenike, svoje pomoćnike i saveznike u samoj Rusiji.

Ova tragedija golemih razmjera će se odvijati u etapama, a tada će doći do propasti najnepokornijeg naroda na zemlji, do konačnog i nepovratnog gašenja njegove samosvijesti. Iz literature i umjetnosti ćemo, na primjer, postupno iskorijeniti njihovu socijalnu bit, odučiti ćemo umjetnike, uništiti ćemo im spremnost da se bave prikazivanjem i istraživanjem onih procesa koji se odvijaju u dubinama narodnih masa. Literatura, kazalište, film - svi će prikazivati i slaviti najniže ljudske strasti. Mi ćemo na sve načine podržavati i uzdizati takozvane umjetnike koji će početi usađivati i utuvljivati u ljudsku svijest kult seksa, nasilja, sadizma, izdajništva - jednom riječju, svake nemoralnosti. U upravljanju državom izazvat ćemo kaos i nered...

Čast i moralnost bit će ismijavani i nikome neće biti potrebni, pretvorit će u ostatak prošlosti. Prostaštvo i bezobzirnost, laž i obmana, alkoholizam, narkomanija, životinjski strah jednih pred drugima i bestidnost, izdajništvo, nacionalizam i neprijateljstvo među narodima sve to ćemo usađivati lukavo i neprimjetno...

Na taj način ćemo razarati pokoljenje za pokoljenjem... Bavit ćemo se ljudima od dječaćkih, mladićkih godina, uvijek će nam glavna stavka biti mladež, razarat ćemo je, činiti nemoralnom, iskvariti. Napraviti ćemo od njih špijune, kozmopolite. Eto, tako ćemo to obaviti”.¹³⁷

Od pedesetih godina nova ključna figura VVO-a postepeno postaje David Rockefeller. Direktor VVO-a od 1949. godine, potpredsjednik od 1950., predsjedavajući od 1970., Rockefeller izrasta u glavnu jurističku figuru cijele svjetske zavjere raspolažući vlašću o kojoj nisu sanjali čak ni američki predsjednici. Rockefellerova vlast i utjecaj širili su se kako se širila djelatnost svjetske zavjere - putem stvaranja novih mondijalističkih organizacija - Bilderberg grupe i Trilateralne komisije.

Rockefeller je 1962. godine održao na Harvardskom sveučilištu javno programsko predavanje “Federalizam i slobodni svjetski poredak”, u kojem se zalagao za stvaranje svjetske države kojom bi upravljala jedna federalna vlada. U svojim postavkama oslanjao se na ideje

¹³⁷ Pravda, 11. 3. 1994.

američkih “očeva-osnivača” koji su proklamirali “univerzalni princip” na temelju kojeg je moguće sjediniti cijeli svijet u jednu cjelinu.

Sredinom osamdesetih godina David Rockefeller, kao predsjedavajući, i lord Winston, kao predsjednik VVO-a, zamijenjeni su novim figurama. Predsjedavajući VVO-a postaje poznati židovski industrijalac i društveni djelatnik P. Peterson, a predsjednik - poznati mason J. Swing (od 1993. godine ovo mjesto zauzima komentator “New York Timesa”, Židov Leslie Gelb). Sam Rockefeller, kao i do tada, ostaje siva eminencija svih mondijalističkih struktura koordinirajući i usmjeravajući njihovu djelatnost.

Oko 60 posto svih članova i 80 posto vodećih ljudi Vijeća za vanjske odnose čine osobe židovske nacionalnosti. Praktično svi članovi VVO-a pripadaju masonskim ložama ili Rotary klubovima.

U Vijeću nema kršćanskih svećenika, ali zato ima veliki broj rabina, na primjer Hertzberg (sinagoga Emanuel), L. Lelyveld, A. Schneier (počasni predsjednik Svjetskog židovskog kongresa), a također predsjednik Sionskog doma za umirovljenike, L. Sullivan. Jedno od istaknutih mjesta u Vijeću zauzima glava svjetske masonske lože B'nai-B'rith, Henry Kissinger. Odluke u korist Izraela i židovskih organizacija automatski se i preko reda tiskaju od strane vodstva VVO-a. Kao što govore svjedoci, zasjedanja Vijeća za vanjske odnose po karakteru sudionika slične zasjedanja Svjetskog židovskog kongresa.

U Vijeće za vanjske odnose danas ulazi cjelokupna politička, ekonomska i kulturna elita SAD-a. Zastupljene su sve najveće transnacionalne korporacije Zapada: “General Motors”, “Boeing”, “General Electric”, “Chrysler”, “Xerox”, “Coca-Cola”, “Johnson and Johnson”, “Dow Chemical”, “Shell”, “IBM”, “Loched”, “Chevron”, “Procter end Gamble”, “ITT”, “ATT”, “Texaco”, “Dipon”, “Exxon”, “McDonnell Douglas”, “Kodak”, “Levi Strauss”, “Mobil Oil”, a također i praktično sve najveće banke i financijske grupacije.

Pod apsolutnom kontrolom VVO-a nalazi se glavni regulator financija Zapadnog svijeta - Sustav federalnih rezervi i Newyoška burza fondova. Svi čelnici Sustava federalnih rezervi su članovi Vijeća za vanjske odnose i redovito podnose izvještaj pred čelnicima Vijeća. Banku federalnih rezervi New Yorka, zapravo sustav federalnih rezervi i njegove glavne dijelove - u Bostonu, Atlanti i Clevelandu - vode najviši čelnici VVO-a.

Sveučilišta i znanstvene ustanove u Vijeću predstavljaju njihovi rektori i vodeći profesori. Posebno značajnu ulogu u radu Vijeća imaju sveučilišta, kao što su Kolumbijsko, Harvardsko, Yalsko, Stafordsko, Kalifornijsko, a također i Massachusetts institut za tehnologiju.

Vijeće za vanjske odnose potpuno kontrolira sva vodeća sredstva informiranja, a prije svega televiziju. Članovi Vijeća su rukovodioci CNN-

a, NBC-ija, CBS-a, "Slobodne Europe", "New York Timesa", "Newsweeka", "Washington Posta", "US News & World Reporta", "Christian Science Monitora", "Reader's Digesta", "Timea", "Wall Street Journal", "Foreign Affairsa", "Associated Pressa", a također velikih nakladnika i Asocijacije američkih nakladnika.

Stožer Vijeća za vanjske odnose nalazi se u New Yorku na uglu 58. i 68. ulice, u zgradi koja nosi ime poznatog masonskog djelatnika Harolda Pratta. Preko puta stožera svjetske zavjere nalazi se ruski (bivši sovjetski) konzulat.

BILDERBERG GRUPA

Nastanak Bilderberg grupe vezan je, prije svega, za pokušaj židovsko-masonske Europe da na neki način ograniči pretenzije SAD-a za liderstvom nad cjelokupnom svjetskom politikom, što je na sebe preuzeo Vijeće za vanjske odnose sastavljen prvenstveno od Amerikanaca. S druge strane, američki političari rado su prihvatili učešće u Bilderberg grupi budući da su računali da će aktivnije i neposrednije utjecati na europske "vlastodršce". Stvarni utemeljitelji Bilderberg grupe bile su američke specijalne službe. Na njihovu inicijativu je 1948. godine nastao Američki komitet za ujedinjenje Europe, čiji je predsjedavajući bio W. Donovan (nekadašnji čelnik Uprave strateških službi), a zamjenik predsjedavajućeg - A. Dulles (direktor CIA-e). U sprezi s njim radio je i drugi aktivni američki špijun - J. H. Retinger, koga su u diplomatskim krugovima nazivali "sivim kardinalom". On je bio generalni sekretar Europskog pokreta, preko njega je CIA prebacivala novac za podrivačku djelatnost u Europi.¹³⁸

Koristeći se kanalima i velikim financijskim sredstvima CIA-e, Retinger je uspio zadobiti podršku mnogih utjecajnih ljudi u Europi, poput nizozemskog princa Bernharda koji se nije ustezao surađivati s CIA-om. Zapravo, prvo zasjedanje Bilderberg grupe bilo je održano zahvaljujući Retingeru koji je imao veliku ulogu u toj organizaciji sve do smrti 1960. godine.

Ali, naravno, prave gazde Retingerove bili su na zasjedanju prisutni David Rockefeller, Dean Rusk, predsjednik Rockefellerdovog fonda H. Hajnc, predsjednik Carnegie fonda, J. Johnson, predsjednik Burroughs Corporation J. Coleman. Ovom zasjedanju nazočilo je ukupno 80 ljudi. U prvim dokumentima Bilderberg grupe govori se o izgradnji novog međunarodnog poretka i o ostvarivanju planova dugoročne

¹³⁸ Eringer R. *The Global Manipulators...* Pentact Books, 1980., p. 19-20.

vanjskopolitičke djelatnosti Zapada prema SSSR-u i zemljama Trećeg svijeta.

Članstvo, kao takvo, u Bilderberg grupi ne postoji. Svako zasjedanje održava se u drukčijem sastavu. Ipak, formiran je kostur - aktiv ove grupe, koja obuhvaća 383 pripadnika od kojih su 128, ili trećina, Amerikanci, a ostali - Europljani. Premda su posljednji dobili mogućnost sudjelovati u pripremi važnih političkih odluka, najviše je od osnivanja Bilderberg grupe profitirala judeo-masonska elita SAD-a. Ona u ovoj grupi ima politički najzreliju organizaciju: 42 predstavnika predsjedničkog aparata, ministarstva obrane, State Departmenta i drugih organa vlasti SAD-a, 25 predstavnika najkrupnijih korporacija, banaka i poslovnih krugova, 54 predstavnika američkih sveučilišta, sredstava informiranja i društvenih organizacija masonskog tipa ("think tanks"). Faktički, rukovodilac Bilderberg grupe, kao i Vijeća za vanjske odnose, jest David Rockefeller, formalni predsjedavajući - Britanac lord Peter Carrington. Osim toga, grupa ima dva "počasna generalna tajnika": jednog za Europu i Kanadu, drugog za SAD.

Stožer Bilderberg grupe nalazi se u New Yorku u prostorijama Carnegie fonda.

Grupa zasjeda u potpunoj tajnosti, sastav se formira isključivo po osobnom pozivu, datumi njihovih saziva se ne oglašavaju u tisku. Organizaciju i osiguranje zasjedanja osigurava ona zemlja na čijem se teritoriju okupljaju bilderbergovci - tako su ih počeli nazivati po imenu hotela *Bilderberg* u nizozemskom gradu Oosterbeeku, gdje je u svibnju 1954. godine održano prvo zasjedanje grupe.

Svaki sastanak Bilderberg grupe, bez obzira na potpunu tajnost, izaziva veliko zanimanje svjetskog javnog mijenja. Nemoguće je sakriti dolazak u jedno mjesto velikog broja poznatih ljudi među kojima su - predsjednici, kraljevi, prinčevi, kancelari, premijeri, ambasadori, bankari i čelnici najvećih korporacija. Tim prije što svaki od njih dolazi s cijelom svitom tajnika, kuhara, konobara, telefonista i tjelohranitelja.

Na sastanku Bilderberg grupe u lipnju 1997. godine, koji je održan u ljetovalištu Renaissance Pine pored grada Atlante (SAD), razmatralo se formiranje tri administrativna centra Svjetske vlade: europskog, američkog i tihooceanskog. Svaki put, bez obzira na tako značajan događaj, zapadna "slobodna i demokratska" televizija i tisak nisu pružali o ovom događaju nikakvu informaciju, što jasno svjedoči o tome tko plaća ovu "slobodu".

TRILATERALNA KOMISIJA

Formiranje Trilateralne komisije (1973.) povezano je s jačanjem suparništva između upravljačke elite Zapada i rastuće ekonomske moći Japana. Kada su šezdesetih godina bili pozvani na neka zasjedanja Vijeća za vanjske odnose, japanski političari i bankari postavili su pitanje zastupanja svojih interesa u svjetskim zakulisnim krugovima.

Uzimajući u obzir ove nove čimbenike, poslije razmatranja na Vijeću za vanjske odnose, svjetska zavjera donosi odluku o stvaranju organizacije koja bi bilansirala interese raznih grupa judeo-masonske elite svijeta. U svezi s ovom odlukom, David Rockefeller je naložio poljskom Židovu Zbigniewu Brzezinskom da formira strukturu nove organizacije koja bi objedinila najviše političke i poslovne lidere Zapada.

Produžavajući liniju takvih rusofoba, kao što su P. Warburg, A. Dulles, D. Rockefeller, H. Kissinger, Zbigniew Brzezinski je postao naredni ideolog Novog svjetskog poretka.

Brzezinski se 3. ožujka 1975. godine oglasio s programskim člankom u časopisu "New York magazin", u kojem je izložio svoj plan uspostavljanja Novog svjetskog poretka. "Moramo priznati" - napisao je - "da svijet danas teži jedinstvu koje smo tako dugo čekali... Novi svijet će poprimiti formu globalne zajednice... U početku, ovo će se dotaknuti, prije svega, ekonomskog svjetskog poretka." Masonski konspirator je obrazlagao nužnost liderstva svjetske zavjere koja će, preko Međunarodnog monetarnog fonda i Svjetske banke, djelovati na ekonomiju Zemlje. "Moramo izgraditi mehanizam globalnog planiranja i dugoročne preraspodjele resursa (u korist Zapadnog svijeta - O. P.)." Upravo je ovo usmjerenje postalo glavno u djelatnosti Trilateralne komisije.

Trilateralna komisija je bila formirana iz tri dijela - zapadnoeuropskog, sjevernoameričkog (SAD i Kanada) i japanskog. Prema broju članova najbrojniji je bio sjevernoamerički koji se sastojao od 117 ljudi (bez Kanade), od kojih su 32 bili predstavnici američkog predsjednika, State Departmenta, Ministarstva obrane i Kongresa SAD-a. Naročito brojno (s 47 članova) su bile predstavljene američke korporacije i banke.

Iz Japana su u Trilateralnoj komisiji sudjelovali 84 člana, prije svega, predstavnici vodećih japanskih korporacija ("Mitsubishi", "Toyota", "Toshiba", "Sony" i dr.) i banaka.

Najveće europske delegacije Trilateralne komisije bile su: talijanska (26 ljudi), francuska (22), njemačka (21) i engleska (19). Nerazmjerno svojoj veličini bila je predstavljena Belgija (26 ljudi). Najmanje 30 posto članova Trilateralne komisije činili su Židovi.

Zakulisne odluke koje su donosili članovi Trilateralne komisije postale su svojevrsan zakon za političare svih zapadnih zemalja. Kao što je pisao američki senator B. Goldwater, Trilateralna komisija Davida Rockefellera je "najnovija međunarodna kabala", mehanizam da se političari SAD-a podrede interesima međunarodnih bankara.

Već od prvih godina postojanja Komisija je demonstrirala svoju političku moć objavivši na jednom od svojih zasjedanja kandidaturu Jimmyja Cartera za predsjednika SAD-a. Zajedno sa Vijećem za vanjske odnose, Komisija je mobilizirala financijska sredstva najvećih banaka, stavila u pokret sve medije koji su joj podčinjeni i na taj način ostvarila Carterov izbor za predsjednika.

Stožer Trilateralne komisije se nalazi u istoj zgradi u kojoj je i stožer Bilderberg grupe - u prostorijama Carnegie fonda.

Godine 1996. obišao sam zgrade u kojima se nalaze stožeri Vijeća za vanjske odnose, Bilderberg grupe i Trilateralne komisije. Zaprepastila me je ledena atmosfera koja vlada kraj njih, gvozdeni, neljudski poredak, disciplinirano mnogobrojno osiguranje koje presijeca svaki pokušaj da se uđe u "sveta mjesta" svjetske zavjere. Moje molbe da dobijem nekakvu obavijest o djelatnosti ovih organizacija naišle su na nejasne, napamet naučene odgovore kratko podšišanih mladića koji su me podsjećali na vojnike fašističkog Reicha.

SVJETSKI FORUM ("GORBAČOVLJEV FOND")

Uspješniji sam bio u osobnom upoznavanju druge zakulisne organizacije - Svjetskog foruma (Gorbačovljeva fonda). Stožer ove organizacije se nalazi na Zapadnoj obali SAD-a, u San Franciscu. Nastavljajući svoja istraživanja iz geografije organizacija svjetske zavjere, prošetao sam ulicom s karakterističnim imenom Masonska (Masonic Street), koja me je odvela na obalu Tihog oceana gdje, među sjenovitim palmama na teritoriju bivše vojne baze SAD-a Presidio, od 1992. godine Gorbačovljev fond. koji je 1995. godine dobio novo ime - Svjetski forum, podrivački radi protiv naroda svijeta.

Formiranje i daljnji razvoj ove organizacije neposredno su povezani s djelatnošću kako najkrupnijih mondijalističkih struktura - Vijeća za vanjske odnose, tako i državnih ustanova i specijalnih službi SAD-a.

Odluka o formiranju Gorbačovljeva fonda donijeta je na zasjedanju Vijeća za vanjske odnose. Ustanovljenju ovog fonda prethodila je složena procedura. Na samom kraju 1991. godine dva člana Vijeća za vanjske odnose J. Harrison i A. Vossbrink dobili su zadatak da formiraju specijalnu organizaciju koja bi služila kao pokriće za podrivačku politiku

SAD-a na teritoriji bivših republika SSSR-a. Ova organizacija je dobila naziv Međunarodna asocijacija za vanjsku politiku i registrirana je od strane Agencije SAD-a za međunarodni razvoj kao privatna neprofitabilna ustanova "koja doprinosi prijelazu na demokraciju i tržište bivših sovjetskih republika". Djelatnost asocijacije svodila se na organiziranje humanitarnih transporta u Rusiju i Gruziju. Preko ove "asocijacije" Ministarstvo obrane SAD-a je, svojim vojnim avionima, uputilo u Rusiju iz skladišta Pentagona proizvode, medikamente, odjeću i odore koji su bili rashodovani. Pod maskom ovih akcija, koristeći se time što teret koji su nosili avioni nije kontroliran, a ljudi koji su dolazili ovim letovima propuštani bez viza i kontrole, CIA i vojna špijunaža SAD-a prebacili su u našu zemlju veliki broj novih agenata i specijalne tehnike.

Poslije tri do četiri mjeseca od formiranja asocijacije J. Harrison i A. Vossbrink dobili su dopuštenje bivšeg predsjednika SSSR-a Gorbačova da formiraju fond pod njegovim imenom. Nova organizacija je niknula s osobljem te iste Međunarodne asocijacije za vanjsku politiku.

Tijekom dvije godine ove organizacije - i Asocijacija i Fond - postoje kao sijamski blizanci s dva lica, ali pod jednom upravom.

Poslije formiranja fonda, Gorbačov je putovao po SAD-u, gdje je nastupao pred mnogobrojnim auditorijima izjavljujući da s padom SSSR-a svijet stupa u kvalitativno novu etapu razvoja. Razaranje ruske civilizacije označilo je pobjedu nove globalne civilizacije. Događa se zamjena stare paradigme povijesnog razvoja novom.¹³⁹

Gorbačov se susreo s predsjednicima SAD-a, Bushom, Reaganom, Carterom i Nixonom, i bivšim državnim tajnikom SAD-a, Shultzom. Prilikom susreta s predsjednikom Reaganom, Gorbačov ga je uvjeravao da će učiniti sve da se uspostavi "nova integrirana globalna civilizacija" kojom se upravlja iz jednog centra. Po svoj prilici, upravo na ovim susretima bili su definirani određeni zadatci i etape formiranja jedinstvene svjetske vlade i potpunog podčinjavanja čovječanstva vođama judeo-masonske civilizacije.

U jesen 1993. godine Gorbačovljev fond, kako ruski, tako i američki, zajedno s Fondom Rajiva Gandhija, održao je seriju međunarodnih zasjedanja na kojima su razmatrani koraci koje je nužno poduzeti tijekom "povijesnog perioda prijelaza" od civilizacije starog tipa prema integriranoj globalnoj civilizaciji. Upravo je Gorbačovljev fond (SAD) te iste 1993. godine postavio pitanje o nužnosti formiranja

¹³⁹ Ovaj govor je Gorbačov održao u Fultonu, u onom istom Westminsterском koledžu u kojem je 1946. godine Churchill objavio križarski pohod protiv Rusije. U samoj činjenici ovakvog nastupa bilo je nečeg ritualnog. (Radni dokumenti Svjetskog foruma.)

međunarodne organizacije koja će uzeti pod svoju kontrolu sve religije svijeta - takozvane Organizacije ujedinjenih religija.

Plan za uspostavljanje globalne kontrole nad čovječanstvom ostvaruje se pod maskom "projekta globalne sigurnosti" koji je lansirao Gorbačovljev fond. Ovaj projekt, koji proklamira neosporne istine o izgradnji svijeta bez ratova i konflikata, predviđa snažno jačanje vlasti nadnacionalnih međunarodnih organizacija, a prije svega NATO-a. Faktički, u slabo prikrivenom obliku, potpuna kontrola nad čovječanstvom se, prema projektu Gorbačovljeva fonda, predaje u ruke SAD-a i njihovih saveznika u Sjevernoatlantskom paktu.

Nije čudo što je "projekt globalne sigurnosti" bio odobren od Vijeća za vanjske odnose 19. rujna 1994. godine. Tada VVO ujedno donosi odluku o preoblikovanju Gorbačovljeva fonda (SAD) u Međunarodne asocijacije za vanjsku politiku, kojima je na čelu bio J. Harrison, u jednu novu mondijalističku strukturu - Svjetski forum (SF). Formirajući tu novu strukturu, svjetska zavjera kao da legalizira ideju jedinstvene Svjetske države i Svjetske vlade. Pred svjetski forum se postavlja zadatak etapnog kretanja prema izgradnji "globalne države" i "integriranog globalnog upravljanja", a također i priprema svjetskog javnog mijenja za prihvaćanje "progresivnosti" i "nužnosti" ovih koraka.

Na prvoj konferenciji Svjetskog foruma, koja je održana u kolovozu 1995. godine u San Franciscu (SAD), sudjelovali su mnogi predstavnici Vijeća za vanjske odnose, Bilderberg grupe, Trilateralne komisije, kao i članovi mnogih masonskih loža. Simbolično je to što je zasjedanje Svjetskog foruma održavano u velikoj konferencijskoj sali glavnog kalifornijskog masonskog hrama. Karta za sudjelovanje na konferenciji (pet dana) koštala je 5 tisuća dolara (uključujući hranu i hotel). U govorima poznatih predstavnika svjetske zavjere, kao što su George Bush, James Baker, Zbigniew Brzezinski, Mihail Gorbačov, Margaret Thatcher, Ted Turner, Carl Sagan, John Denver i mnogi drugi, stalno su se čule riječi "novi svjetski poredak", "svjetska vlada", "globalno upravljanje". Tako, na primjer, jedan od glavnih teoretičara svjetske zavjere, Zbigniew Brzezinski je izjavio da "globalizacija svjetskog upravljanja nije akt dobre volje ili želje, već neizbježan proces" koji je nužno kontrolirati. U cilju kontrole nad ovim procesom je i formiran Svjetski forum. Sam Gorbačov je na ovoj konferenciji proglasio eru nove civilizacije. U svojoj knjizi *U potrazi za novim načelom: razvoj nove civilizacije*, koja se pojavila na dan otvaranja konferencije, on je izjavio da je "došlo vrijeme da se razvija integrirana globalna politika".¹⁴⁰

Gorbačov iznosi ideju o "konsenzusu" između buduće svjetske vlade i nacionalnih država, predlažući ovima da odustanu od svog

¹⁴⁰ Internet (Media Bypass. 1 - 8000 - 4 - BYPASS).

suvereniteta u korist međunarodnih zakona koji bi svim stanovnicima Zemlje diktirali “zajednička vjerovanja, vrijednosti, standarde, način života,” a koje će formulirati grupa svjetskih lidera. Gorbačov predlaže da se izabere 100 ljudi “novatora - mislilaca” koje on naziva “globalni trust mozgova”, ili “vijeće mudraca”, koji bi se svake godine okupljali u predsjedništvu u cilju upravljanja globalnim procesima čovječanstva. Bivši generalni sekretar CK KPSS predlaže da se sastavi Povelja zemlje, - Bill,¹⁴¹ o pravima Zemlje po kojima će morati živjeti svi stanovnici Zemlje.

Mnoga zasjedanja konferencije su imala strogo zatvoreni karakter. Predstavnici tiska i obični posjetioci na njih nisu imali pristupa. U naročito tajnoj atmosferi održavani su sastanci o pitanjima kao što su, primjerice, odustajanje od liberalnog prijelaza u reguliranju vojničkog stanja stanovništva Zemlje i smanjivanju prirodnih resursa, pojednostavljivanje načina života, a također i pitanja o preraspodjeli svjetskog bogatstva. Iza zatvorenih vrata predstavnici judeo-masonske civilizacije odlučivali su na koji način smanjiti stanovništvo Zemlje kako “višak” populacije ne bi smetao procvatu stanovništva zapadnih zemalja. Razmatrajući pitanje preraspodjele bogatstva, lideri svjetske zavjere nisu bili zaokupljeni problemima slabo razvijenih država i nisu težili tomu da sa njima podijele bogatstva koja je Zapad dobio eksploatacijom Trećeg svijeta, već su tražili nove putove i izvore nepravedne grabeži imajući u vidu, prije svega, resurse bivših sovjetskih republika.

Posljednjeg dana konferencije među najznačajnijim prisutnim predstavnicima svjetske zavjere - Bushom, Thatcherevom i Gorbačovom - razvila se diskusija o ulozi OUN-a i budućem “globalnom upravljanju čovječanstvom”. Iz ove diskusije je proisteklo da svjetsku zavjeru ne zadovoljava sadašnje stanje OUN-a, jer se sastav njenih delegata formira prema nacionalnom ključu, a države-sudionice upućuju svoje delegate prema vlastitom nahođenju. Znatno dio predstavnika država-članica OUN-a nije podčinjen diktatu svjetske zavjere i sklon je donositi samostalne odluke koje odgovaraju njihovim nacionalnim interesima. Svjetska vlada koja izražava samo stav zemalja judeo-masonske civilizacije, teži ograničiti moć OUN-a, preobražavajući je u tehnički aparat za provođenje u život odluka koje su donijeli zakulisni vlastodršci svijeta. Tako je Margaret Thatcher na konferenciji 1995. godine otvoreno izjavila da najvažnije svjetske probleme ne treba ostavljati na razmatranje OUN-a - njih će rješavati nova, za ovo pogodnija, organizacija.¹⁴² Pokrećući pitanje o svjetskoj vladi, djelatnici svjetske zavjere ne namjeravaju položiti u njene temeljne principe OUN o

¹⁴¹ Engl.: *bill* - nacrt zakona, zakonski prijedlog (Prim, prev).

¹⁴² Isto.

pravednom zastupanju nacionalnih snaga svih zemalja. Oni teže formiranju nadnacionalnog organa koji bi imao pravo poništiti državni suverenitet svake zemlje i primijeni vojnu silu protiv nepokornih. Prema planovima članova svjetskog foruma, personalni sastav svjetske vlade neće određivati narodi naše zemlje, već će se određivati na tajnim zasjedanjima takvih mondijalističkih struktura kao što su Bilderberg grupa, Vijeće za vanjske odnose i Trilateralna komisija.

Svjetska zavjera koristi OUN kao tehnički instrument za utjecaj na slobodne narode svijeta. Na konferenciji Svjetskog foruma bio je odobren program za reguliranje broja stanovnika svijeta koji provodi Svjetska banka OUN, zajedno s vladom SAD-a. Glavni cilj tog programa je - osigurati znatno smanjenje nataliteta u zemljama koje ne pripadaju judeo-masovskoj civilizaciji. Ovaj program obuhvaća oko 100 zemalja svijeta i predviđa najrazličitije mjere - sve do prinudne sterilizacije muškaraca i žena. Jedan od najodgovornijih za provođenje ovog nehumanog programa je direktor Svjetske banke James Wolfensohn, utjecajna ličnost svjetske zavjere, direktor Financijskog komiteta Rockefeller fond, jedan od čelnika Bilderberg grupe i član Vijeća za vanjske odnose.¹⁴³

Sljedeća konferencija Svjetskog foruma održana je, također bez naročitog publiciteta, početkom rujna 1996. godine na istom mjestu, u San Franciscu. Nju je otvorio član Vijeća za vanjske odnose, jedan od čelnika međunarodne židovske masovske lože B'nai-B'rith, predsjednik korporacije Carnegie, David Hamburg.

Problem formiranja svjetske vlade i globalnog upravljanja temeljno je razmatran u okvirima takozvane Strateške inicijative Svjetskog foruma. U referatima rabina Hertzberga, senatora iz SAD-a Cranstona i bivšeg glavnog zapovjednika Snaga strateške namjene SAD-a Buttlera, postavljala su se pitanja o nužnosti izgradnje "nove arhitekture globalne sigurnosti" koju su oni shvaćali kao osiguranje uvjeta za parazitsko egzistiranje judeo-masovske civilizacije na račun prirodnih resursa cijelog čovječanstva i kao gušenje otpora zemalja Trećeg svijeta koje ne žele prihvatiti takav svjetski poredak. Izričući najbolje želje o razoružanju, članovi Svjetskog foruma su imali u vidu jednostrano razoružavanje vojski onih vlada koje se ne žele podčiniti diktatu SAD-a i drugih zapadnih zemalja. Iznesen je prijedlog da se preko OUN provede međunarodni zakon o zabrani prodaje oružja i strateških komponenti onim zemljama u kojima se "narušavaju prava čovjeka" ili se na vlasti nalaze "diktatorski režimi". Rabin Hertsserg, bivši vice-predsjedavajući Svjetskog židovskog kongresa, nastupio je s inicijativom *Povelja ljudskih*

¹⁴³ The ASAP Report, kolovoz, 1995., p. 1.-4.

dužnosti, koja se, u biti, svodi na klanjanje kozmopolitskim vrijednostima zapadnog svijeta, odnosno na negiranje kršćanskih temelja i patriotizma.

Opća duhovna kriza čovječanstva na Svjetskom forumu 1996. godine nije razmatrana kao rušenje kršćanske civilizacije od strane judeo-masonskog svijeta, već kao suprotstavljanje većeg dijela čovječanstva pokušajima da mu se nametnu kozmopolitske vrijednosti i drugačiji način života. U priopćenjima filozofa religije S. Keena, M. Palmera i već spomenutog predstavnika svjetske zavjere D. Hamburga, zapadni sustav vrijednosti, zasnovan, prije svega, na judejskoj kulturi, postavljen je kao jedina referentna točka za cijelo čovječanstvo, a svako suprotstavljanje tome kao zastarjeli, reakcionarni pogled na život.

S. Keen je, na primjer, predložio Svjetskom forumu ovakvo rješenje ekološkog problema planeta Zemlje: "Ukoliko smanjimo stanovništvo Zemlje za 90 postotaka, neće biti ljudi koji bi nanosili ekološku štetu." Ovaj prijedlog je bio dočekan burnim aplauzom prisutnih.

Najvažnija karakteristika svih konferencija koje je održavao Svjetski forum, bila je njihova antikršćanska usmjerenost. Predstavnici svjetske zavjere su demonstrirali svoj negativni odnos prema Zavjetu Isusa Krista. Kršćanski pogled nije bio iznesen ni u jednom od priopćenja. U mnogim nastupima dominirali su pogledi predstavnika religije Novog doba (New Age), koja je, u biti, sotonističko-panteističko učenje blisko ateizmu.¹⁴⁴ Većina govornika demonstrirala je sotonistički kompleks "graditelja babilonske kule" deklarirajući se za "istine" religije budućnosti u kojoj neće biti mjesta Zapovijedima Spasiteljevim, već samo lagodna predodžba o Bogu kozmopolit-biznismena zahvaćenog strašću za gomilanjem bogatstva po cijenu patnji, pa čak i smrti velikog dijela čovječanstva.

Elita sljedbenika religije Novog doba, kojoj pripada i sam predsjednik Svjetskog foruma Harrison, bila je na konferenciji ove mondijalističke organizacije zastupljena na Zapadu tako poznatim imenima kao što su glazbenik Novog doba John Denver, glumci Shirley MacLaine i Dennis Weaver, pisac (uglavnom sotonističko-mističke knjižice o seobi duše) D. Chopra, osnivač instituta Esalem M. Murphy, futurolog James Naisbitt, direktor Instituta za mir R. Miller, čelnik Dijanetičke sekte Barbara Hubbard.

Predstavnik religije Novog doba John Denver faktički je otvorio prvu konferenciju, izvodeći zajedno s dječjim zborom, ritualnu pjesmu u duhu Novog doba. O svim glavnim pitanjima newageovci su vodili glavnu riječ: o reguliranju broja stanovnika Zemlje govorio je guru-filozof S.

¹⁴⁴ Svjetskom forumu 1995. godine nazočio je biskup-socijalist Desmond Tutu (Južna Afrika). Međutim, on uopće nije protestirao protiv ideologije religije *Novog doba* koja je diktirala ton na Konferenciji.

Keen, a vodeći govornici na konferenciji su bili W. Harman (predsjednik Instituta za duhovne nauke, guru psihodelične narkomanije šezdesetih godina), D. Sheean i M. Murphy.

Početakom 1997. godine potpuno je uobličena struktura organa upravljanja Svjetskog foruma. Generalno upravljanje preuzeo je predsjednik Harrison i predsjedavajući uprave Gorbačov, pored koga je bilo 17 kopredsjedavajućih i vijeće od 10 članova. Pored ovih vodećih organa, postojali su Međunarodno vijeće San Francisca od 16 članova. Operativno upravljanje organizacijom je obavljao Direktorij od 14 članova. Cjelokupni sastav vodstva Svjetskog foruma iznosio je 100 ljudi, što je očito mistički broj za Gorbačova, budući da je već na prvoj konferenciji ove organizacije upravo on govorio o nužnosti formiranja svjetskog trusta mozгова, ili Vijeća mudraca od 100 članova.

Tko je, dakle, ušao u Vijeće mudraca koji su formirali svjetska zavjera i Mihail Gorbačov?

Kopredsjedavajući su bili članovi Vijeća za vanjske odnose, i to: bivši državni tajnik SAD-a James Baker, Marian Edelman, član Bilderberg grupe, bivši premijer Nizozemac Rund Lubbers, član Trilateralne komisije, bivši premijer Japana Jasahiro Nakasone, udovica premijera Izraela Lea Rabin, udovica izdajnika arapskog naroda Anvara El Sadata, Đehan Sadat i jedan od stubova kozmopolitkog informativnog sustava, član svih mogućih struktura svjetske zavjere, Ted Turner.

U sastav Direktorija, osim već spomenutih članova Vijeća za vanjske odnose J. Harrisona i A. Vossbrinka, ušli su S. Donovan (predsjednik instituta Esalen, Novi vijek), J. O'Nil (predsjednik Centra za obnovu čelništva), T. Rubin (predsjednik informacijske korporacije Focus Media), B. Saldich (predsjednik korporacije Raychem).

U Vijeće su, pored predsjedavajućih Svjetskog foruma, ušli i tako poznati predstavnici svjetske zavjere kao što su članovi Vijeća za vanjske odnose: bivši predstavnik većine u senatu SAD-a (1998.-1994.) G. Mitchell i bivši senator (1969.-1993.) A. Cranston, predsjednik Američke akademije znanosti B. Albers, futurolog i pisac J. Neysbitt.

U Međunarodnom koordinacijskom vijeću su se izdvajali članovi Vijeća za vanjske odnose: L. Brown (predsjednik World Watch Institute), F. Master (predsjednik Gorbačovljeva fonda u Nizozemskoj), S. Rhinesmith (predsjednik tvrtke "Rhinesmith end Associates"), A. Villar (direktor časopisa "Latin American Business Reports"), W. Welch (glavni urednik časopisa "World Times").

Na taj način "mudraci" Vijeća mudraca Gorbačovljevog Svjetskog foruma bili su predstavnici svjetske zavjere, a prije svega Vijeća za vanjske odnose, što nije ostavljalo sumnje da je riječ o mondijalističkom karakteru i zadacima ove organizacije. To potvrđuje i sastav sponzora

Svjetskog foruma, među kojima su takve globalne masonske strukture kao što su Fond Rockefeller, Fond Carnegie, Fond za globalno društvo, Fond Nathan Cummings, televizijska kompanija CNN a, također, i korporacije čiji čelnici ulaze u sastav svjetske zavjere: "Chervon", "Johnson and Johnson", "Packard", "Prodigy", "Occidental Petroleum", "British Airways" i drugi.

NOMENKLATURA SVJETSKE ZAVJERE I NJEN SASTAV

Ukupan broj pripadnika četiri glavne organizacije svjetske zavjere iznosi, po mom proračunu, najmanje 6 tisuća ljudi. To su članovi Vijeća za vanjske odnose, Trilateralne komisije, Bilderberg grupe i Svjetskog foruma.

Međutim, bilo bi netočno sve ove ljude ubrajati u svjetsku vladu. Naše istraživanje pokazuje da tih ljudi među ovih 6 tisuća nema više od 500. To su oni koji čine vrhušku svih prethodno navedenih organizacija, u čijim je rukama golema moć u donošenju globalnih odluka na planu međunarodne politike, ekonomije i kulture.

Ostalih 5500 ispunjava dvije važne funkcije: prvo, oni su svojevrsno vijeće pri svjetskoj vladi; drugo, oni su infrastruktura tajne vlasti i utjecaja zakulisne svjetske vlade u svim sferama života čovječanstva.

Naravno, krug agenata svjetske zavjere kudikamo je širi. On ne obuhvaća samo članove glavnih mondijalističkih organizacija, već i mnogih drugih struktura (da se ne govori o tajnim židovskim organizacijama poput B'nai-B'ritha, i masonskim ložama) koje su oformili ili koje kontroliraju djelatnici svjetske zavjere. Takvih agenata koji sprovode utjecaj u svijetu ima desetak tisuća. Samo u SAD-u postoje desetine organizacija koje su bliske svjetskoj zavjeri. Među njima treba naročito spomenuti Fond Carnegie, Fond Rockefeller, Brookings Institute, Asocijaciju Kissinger, Azijski fond, Aspen institut, Centar za međunarodnu politiku, Centar za nacionalnu politiku, Centar za međunarodni politički razvoj, Asocijaciju za vanjsku politiku, Hudson institut, Američki nacionalni institut, Američki institut za poduzetništvo, Vijeće za međunarodni razvoj.

Svjetska zavjera je formirala svojevrsnu upravljačku nomenklaturu, efikasniju i fleksibilniju nego ona koju su uspostavili židovski boljševici u SSSR-u. Pojedinaac koji dospijeva u sastav jedne od organizacija svjetske zavjere osigurava sebi visoku političku ili profesionalnu karijeru za sav život. U zavisnosti od okolnosti, on se premješta iz fotelje direktora banke u fotelju predsjednika korporacije ili nekog specijalnog fonda. Njega podržavaju na izborima za parlament. On postaje vodeća

ličnost sindikata ili urednik nekog časopisa ili televizijske kuće. Na primjer, član Vijeća za vanjske odnose, L. Brandscomb, direktor sveučilišta Harvard prelazi kasnije na mjesto direktora korporacije "Mobil Oil", a tijekom vremena zauzima visoki položaj u vladi. J. Kirland s položaja direktora Vijeća za vanjske odnose prelazi u fotelju predsjednika sindikalnog udruženja AFT - KPP. Uostalom, u mnogim slučajevima čelnici organizacija svjetske zavjere zauzimaju, pored ovih položaja, i visoke dužnosti u politici ili biznisu. Tako je J. Burke istovremeno direktor Vijeća za vanjske odnose i direktor korporacije IBM.

Najutjecajniji djelatnici svjetske zavjere su oni koji se istovremeno nalaze u sve tri osnovne organizacije - Vijeću za vanjske odnose, Bilderberg grupi i Trilateralnoj komisiji. Takvih je svega 23, a među njima su - David Rockefeller, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Bill Clinton, James Corrigan, Lord Winston, Robert McNamara.

Oko 150 ljudi svjetske zavjere nalazi se istovremeno u dvjema organizacijama. Među njima je, na primjer, dobro poznati George Soros (član BK-a i VVO-a), a, također, i predsjednik poznate kompanije CNN Wyatt Johnson (član VVO-a i TK-a).

Članovi organizacija svjetske zavjere su glavni rezervoar za izbor nomenklature vodećeg sastava međunarodnih organizacija. Svi visoki predstavnici SAD-a i zapadnih zemalja u OUN-a pripadaju svjetskoj zavjeri. Svojevrsni komesar svjetske zavjere uvijek je pored Generalnog sekretara OUN-a, na položaju njegovog zamjenika, i to je obično član Vijeća za vanjske odnose (sredinom devedesetih godina bio je to Dick Thornburg).

Članovi svjetske zavjere visokog ranga predvode GATT, Međunarodnu organizaciju za trgovinu i cijene (Peter Snterland, član BK-a i TK-a), Svjetsku banku (James Wolfensohn, član BK-a i VVO-a) Međunarodni monetarni fond, Europsku banku za rekonstrukciju i razvoj. Pod njihovom kontrolom su Međunarodni sud u Haagu i Nobelov komitet. Razbijanjem slavenske države Jugoslavije pod vidom mirotvoračke djelatnosti bavio se Thorvald Stoltenberg, rukovoditelj povjerenstva OUN-a, član Bilderberg grupe i Trilateralne komisije.

Antislavska, antiruska, antipravoroslavna usmjerenost svjetske zavjere, koja se jasno očitovala od samog početka rada njenih organizacija, formirala je cijelu "školu" zakulisnih političara-rusofoba. Svi ambasadori SAD-a u našoj zemlji su, bez iznimke, bili pobornici hladnog rata protiv Rusije i zalagali su se za rušenje SSSR-a. Svi oni, počevši od ideologa Georga Kennana i Averella Harrimana, bili su članovi Vijeća za vanjske odnose. Aktivni sudionici tajnog podrivačkog rata protiv naše zemlje u godinama "perestrojke" bili su američki ambasadori James Matlock (član BK-a i TK-a), Thomas Pickering (član BK-a i VVO-a), Robert Strauss (član VVO-a), Strobe Talbott (direktor VVO-a, član TK-a).

Da i ne govorimo o nadaleko poznatim arhitektima podrivačke djelatnosti protiv Rusije, kao što su Zbigniew Brzezinski, Georg Soros, Richard Pipes, Dimitri Simes.

Iz bivših socijalističkih zemalja članovi glavnih organizacija svjetske zavjere su poljski ministar vanjskih poslova Andrzej Olechowsky (Bilderberg grupa) i bivši predsjednik SSSR-a Mihail Gorbačov (Trilateralna komisija). Međutim, njegovo članstvo u ovoj organizaciji trajalo je relativno kratko. Svjetska zavjera koja ga je potakla na izdaju domovine, ipak nije isuviše vjerovala izdajniku. Sadašnje Gorbačovljevo sudjelovanje u mondijalističkim strukturama (osim Svjetskog foruma u kojem ima ključnu ulogu) svodi se na funkciju konzultanta. Takvu ulogu imaju i Gorbačovljevi suborci na rušenju SSSR-a Eduard Ševardnadze, Aleksandar Jakovljevič, Gavril Popov, Anatolij Sobčak, Genadi Burbulis i njima slični. Međutim, njihovo vrijeme je prošlo.

Danas naročitu ulogu u aktivnostima mondijalističkih organizacija igra nova kohorta agenata Zapada i izdajnika domovine. Među njima su, prvenstveno ljudi s dvostrukim rusko-izraelskim državljanstvom. Do nedavno su takav status imale sve ključne figure Jeljcinove kriminalno-kozmpolitske vlade - bivši premijer Sergej Kirijenko, zamjenici premijera Čubajs, Njemcov, Urinson; ministri Jasin, Lifšic, Berezovski, a, također, i mnogi drugi visoki službenici ruskog Bijelog doma. Ovi ljudi, ispunjeni patološkom mržnjom prema Rusiji i beskrajnom strašću za stjecanjem, osjećaju se u našoj zemlji kao misionari "izabranog" naroda i zato se ponašaju poput izraelskih okupatora u Palestini. Karakter njihove misije je poznat iz *Protokola sionskih mudraca* i ne zahtijeva posebno objašnjenje.

Napomena:

Tiskanjem ovog izdanja nakladnik je želio ponukati na razmišljanje o današnjem političkom trenutku i strukturi svjetske moći. S obzirom na to da je riječ o temi o kojoj se u nas malo ili nikako pisalo, mislimo da je ovo dobar povod za upoznavanje nekih povijesnih činjenica i tokova. Čitatelju će odmah biti jasno da je riječ o autoru koji se očito formirao u drukčijem političkom okruženju. Iako nam autor svojim oštrim riječima i stavovima stvara neprihvatljivu sliku prema pojedincima i narodima u nekim povijesnim zbivanjima, s trudom moramo pronaći protuargumente u negaciji ponekih takvih tvrdnji.

Uvažavajući autorovo pravo na vlastiti stil i stavove, a ne stojeći iza tih navoda, nakladnik ih nudi samo kao informaciju i povod daljnjoj raspravi o izrečenoj temi.

Vjerujemo kako će ova knjiga biti prilog slobodi javne riječi te da će ponukati rad na knjizi "suprotivi".

Nakladnik, uz pristanak autora, u ovom izdanju nije objavio poglavlje *Rječnik svjetske vlade* u kojem je navedeno 320 imena osoba i institucija s osnovnim bibliografskim podacima. Kako je riječ o raznim tijelima koja su promjenjiva i neažurirana, te da se taj rukopis (prijeko potreban radi transkripcije) u dostavi gubio u dva navrata, a mnoga se imena osoba i institucija i inače spominju u knjizi te se mogu naći i na stranicama Interneta, smatrali smo kako za ovakvo izdanje navedeno poglavlje nije bitno.

Nakladnik

BILJEŠKA O PISCU

Oleg Platonov profesionalni je pisac i izučavatelj povijesti, posebice ruske. Taj doktor znanosti i javni djelatnik iz obitelji je ponio čvrstu nacionalnu crtu.

Budući da mu se pružila prigoda raditi u državnom arhivu KGB-a SSSR-a, to je maksimalno iskoristio za produbljivanje znanja iz povijesti na temelju dokumentiranih činjenica, posebno se isticao u redakciji ruske povijesti. Objavio je više publikacija iz tog područja. Podršku u tom radu, u prvom redu, imao je od službenog dijela ruske pravoslavne crkve.

U vremenu od 1995. do 2001. objelodanio je 14 knjiga, uglavnom na temelju svojih istraživanja, u kojima obrađuje nastojanje i rad tajnih židovskih i masonskih pothvata usmjerenih uglavnom protiv kršćana općenito. Njegovo je djelo objavljeno u tri sveska, *Tajna povijest masonstva*.

U posljednje se vrijeme bavi proučavanjem korijena i razvoja zapadne kulture i civilizacije, kao i njezina utjecaja na ostatak svijeta. U

svojim radovima dokazuje kako suvremena zapadna civilizacija sve zasniva na židovskom Talmudu, što je u biti protupol kršćanskoj civilizaciji

Platonova knjiga *Zbog čega će propasti Amerika* već je doživjela šest izdanja u Rusiji.

U jesen 1999. godine Platonov je započeo, s timom suradnika, svoje životno djelo - enciklopediju *Sveta Rusija*, zamišljenu kao veliku enciklopediju ruskog naroda koja će imati preko 20 svezaka, a do sada su izašla dva.

Oleg Platonov je trenutačno glavni urednik edicije *Enciklopedija ruske civilizacije*.

Nakladnik: LAUS d.o.o., Split, 2002. g.

Prijevod djela: *Po čemu pogibnet Amerika – Moskva 2000. g.*

Naklada: 100 primjeraka

Олег ПЛАТОНОВ

ТАЈНА СВЕТСКА ВЛАДА



ЗАШТО ЋЕ ПРОПАСТИ

АМЕРИКА

